

ROBIN COOK

FRICA DE MOARTE

www.virtual-project.eu

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: GEORGE BALTOC

Copyright (c) 1988 by Robin Cook

Toate drepturile asupra versiunii
în limba română aparțin Editurii ZZ

Robin Cook

FRICA DE MOARTE

În românește:

Simina Teodora Coman și Daniel Coman

EDITURA ZZ, 1995

MULȚUMIRI

Această carte nu ar fi putut fi scrisă fără sprijinul și încurajările tuturor prietenilor mei care m-au ajutat în perioadele dificile.

Știți cu toții cine sunteți acei prieteni și vă exprim din toată inima întreaga mea recunoștință.

DEDICAȚIE

Fratelui meu mai mare, Lee și surorii mele mai mici, Laurie. Niciodată nu m-am aflat între doi oameni mai cumsecade.

*Cu mulțumiri domnului dr. Iorgu Pavel
Traducătorii*

PROLOG

11 octombrie, miercuri după-amiază. Apariția neașteptată a proteinei străine a fost ca un echivalent molecular al ciumei. Era o sentință la moarte ce nu putea fi amânată, iar Cedric Haring nu avea nici cea mai mică idee despre drama care avea să se petreacă în organismul său.

Spre deosebire de el, celulele individuale ale corpului său știau cu precizie care vor fi consecințele dezastruoase ale acestui fenomen. Noile proteine misterioase care se îngrămădiseră în mijlocul lor și le străpunseseră membranele erau copleșitoare, făcând ca enzimele concepute să țină piept nou-veniților să fie insuficiente și total ineficiente. În interiorul hipofizei lui Cedric, noile proteine ale morții reușiseră să se prindă cu putere de represorii care inhibau genele hormonului morții. Din acel moment, o dată cu expunerea genelor fatale, rezultatul era inevitabil. Hormonul morții a început să fie sintetizat în cantități fără precedent. Pătrunzând în circuitul sanguin, hormonul a inundat în scurt timp tot organismul lui Cedric. Nici o celulă nu mai era imună. Sfârșitul a devenit doar o chestiune de timp. Cedric Haring a început astfel să se dezintegreze în elementele sale astrale.

Durerea părea provocată de un pumnal incandescent înfipt în piept. Ea radia în sus, ajungând la paroxism și paralizând maxilarul și brațul stâng. Brusc, Cedric fu cuprins de groaza pe care i-o dădea înspăimântătoarea presimțire că va muri. Cedric Harring nu mai experimentase niciodată până atunci acest sentiment.

Instinctiv, își încleștă și mai tare mâinile pe volan, reușind să controleze cât de cât vehiculul care se strecura prin trafic. Simțea că nu mai are aer. De pe strada Berkeley se angajă pe Storrow Drive, una din arterele principale din centrul orașului Boston, și accelerează, îndreptându-se spre vest și contopindu-se cu traficul infernal. Imaginea drumului plutea înaintea ochilor săi, apoi se îndepărta, de parcă totul s-ar fi aflat la capătul unui tunel.

Cu o voință ieșită din comun, Cedric lupta cu întunericul care amenința să-l înghită. Puțin câte puțin, imaginea începu să devină mai clară. Era încă în viață. În loc să oprească, instinctul îi dicta că singura lui șansă era să ajungă în cel mai scurt timp la un spital. Printr-o fericită coincidență, spitalul Good Health Plan se afla în apropiere. Mai rezistă un pic, se îndemnă el.

Durerea era însoțită de o transpirație abundentă, care i-a cuprins la început fruntea și în scurt timp întregul corp. Broboanele de sudoare i se prelingeau în ochi, provocându-i usturimi, dar Cedric nu se încumeta să lase volanul din mâini pentru a se șterge. În momentul în care ieși din autostradă și se angajă pe Fenway, o zonă verde a Bostonului, durerea reveni, apăsându-i pieptul ca o chingă din oțel. Mașinile din față încetiniseră înaintea

unui semafor. Cedric nu putea să oprească. Nu mai avea timp. Aplecându-se înainte, claxonă și trecu cu toată viteza prin intersecție. Câteva mașini abia reușiră să-l evite la numai câțiva centimetri. Văzu fețele șoferilor cuprinși de spaimă și furie. Acum rula pe Park Drive, depășind pe partea stângă cartierul Back Bay și parcurile neîngrijite din zonă. Durerea devenise constantă, acută și copleșitoare. Abia mai putea respira.

Spitalul era undeva în dreapta, pe locul în care se aflase cândva blocul Sears. Încă puțin. Te rog... Undeva deasupra se zărea un uriaș indicator alb, pe care apărea o săgeată roșie și cuvântul URGENTĂ scris cu litere de aceeași culoare.

Cedric reuși să ajungă direct pe platoul camerei de gardă, apoi frână în ultimul moment și se izbi în bordura de beton. Se prăbuși peste volan, atingând claxonul. Abia mai respira.

Prima persoană care ajunsese la mașină fu paznicul spitalului. Acesta smulse portiera și, observând paloarea înspăimântătoare a lui Cedric, strigă după ajutor. Cedric abia putu să îndruga: "O durere în piept." Asistenta șefă, Hilary Barton, își făcu apariția și chemă o brancardă. Când asistentele și paznicul spitalului reușiră să-l scoată din mașină, sosi și un rezident de la camera de gardă, care îi ajută să așeze bolnavul pe targă. Numele său era Emil Frank și lucra ca rezident de numai patru luni. Și el observă paloarea și transpirația abundentă a pacientului.

– Diaforeză, spuse el cu autoritate. Probabil un atac de inimă.

Hilary își dădu ochii peste cap. Bineînțeles că era un atac de inimă. Se grăbi să ducă pacientul înăuntru, nebăgându-l în seamă pe doctorul Frank, care-și pusese deja stetoscopul și încerca să asculte bătăile inimii lui Cedric.

De îndată ce ajunseră la sala de tratament, Hilary ceru să i se aducă tubul de oxigen, instalația de perfuzie și aparatul pentru electrocardiogramă, ocupându-se

personal de prinderea celor trei electrozi. Imediat ce Emil porni perfuzia, asistenta îi sugeră să ceară 4mg de morfină pentru a i le administra de urgență bolnavului.

Pe măsură ce durerea se mai domoli, mintea lui Cedric deveni mai clară. Deși nimeni nu îi spusese, știa că suferise un atac de cord. Mai știa că fusese la numai un pas de moarte. Chiar și acum, când avea în fața ochilor masca de oxigen, instalația de perfuzie și electrocardiograful care împrăstia pe jos metri de hârtie, Cedric își dădu seama că niciodată nu se simțise mai vulnerabil.

– O să vă mutăm la secția de boli coronariene, spuse Hilary. Stați liniștit, o să vă faceți bine, adăugă ea, bătându-l ușor pe mână.

Bolnavul încercă să zâmbească.

– Am sunat-o și pe soția dumneavoastră. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Sala de tratament intensiv a secției de boli coronariene era foarte asemănătoare, din punctul de vedere a lui Cedric, cu camera de gardă și cel puțin la fel de înspăimântătoare. Se aflau acolo o mulțime de aparate electronice sofisticate și ultramoderne. Cedric își auzea bătăile inimii amplificate sub forma unui sunet mecanic, iar când își întoarse capul văzu pe monitorul rotund o linie fosforescentă, frântă din când în când de un impuls scurt.

Deși aparatele îi creau un sentiment de teamă, prezența tehnologiei de vârf îl liniștea. Și mai liniștitoare era sosirea în secție a doctorului său, care fusese chemat prin pager la scurtă vreme după internarea lui.

Cedric fusese pacientul doctorului Jason Howard timp de cinci ani. Începuse să-l consulte pe acesta atunci când șefii săi de la Boston National Bank luaseră măsura de a obliga personalul de conducere să-și facă un control medical anual. Atunci când în urmă cu mai mulți ani doctorul Howard și-a vândut peste noapte cabinetul particular și s-a alăturat medicilor de la Clinica de medicină preventivă, Cedric l-a urmat cu conștiin-

ciozitate. Aceasta a necesitat trecerea de la sistemul de asigurare a asistenței medicale de tip Blue Cross la sistemul cu plată anticipată, atracția principală constituind-o însuși doctorul Howard, și nu spitalul în sine, așa cum Cedric l-a făcut pe doctor să înțeleagă în termeni foarte clari.

– Cum vă simțiți? întrebă Jason strângând brațul lui Cedric, fără să-și ia însă ochii de pe monitorul electrocardiografului.

– Nu...grozav, rosti Cedric pe un ton sfârșit.

Fusese nevoit să tragă de mai multe ori aer în piept pentru a putea scoate cele două cuvinte.

– Am să vă rog să încercați să vă relaxați.

Cedric închise ochii. „Să mă relaxez! Bună glumă.”

– Vă doare rău?

Cedric încuviință din cap. Obrajii îi erau scăldați de lacrimi.

– Mai administrați-i o doză de morfină, ceru Jason.

La puțină vreme după cea de-a doua doză, durerea deveni mai suportabilă. Doctorul Howard discuta cu rezidentul, dorind să se asigure că fuseseră luate probele de sânge necesare și cerându-i acestuia să-i aducă un anumit tip de sondă. Cedric îl privea. Se liniștea numai la vederea profilului plăcut, acvilin al lui Howard și simțind siguranța și autoritatea acestuia. Dar cel mai mult simțea compasiunea doctorului Howard. Doctorul Howard era sincer preocupat de starea lui.

– Va trebui să aplicăm o mică procedură, îl auzi spunând pe Jason. Vrem să introducem o sondă Swan-Ganz, pentru a afla ce se întâmplă acolo, în interior. O să vă facem o anestezie locală, așa că nu o să doară, bine?

Cedric încuviință. În ceea ce-l privea, doctorul Howard avea mână liberă să facă tot ce considera că e necesar. Aprecia în mod deosebit felul de a fi al doctorului. Nu le vorbea niciodată de sus pacienților săi. N-o făcuse nici măcar în urmă cu trei săptămâni, când

Cedric se prezentase pentru controlul periodic și când Howard îl cicălise în legătură cu regimul lui prea bogat în colesterol, cu prostul obicei de a fuma două pachete de țigări pe zi și cu lipsa de mișcare. „Ce bine ar fi fost dacă ascultam de sfaturile lui”, gândi Cedric. Dar în ciuda criticii zdrobitoare pe care doctorul Howard o făcuse stilului său de viață, doctorul fusese nevoit să recunoască faptul că analizele îi ieșiseră bine. Colesterolul nu era prea mare, iar electrocardiograma nu indicase nici o problemă. Căpătând curaj, Cedric amânase tentativele de a se lăsa de fumat și de a se apuca de sport.

Apoi, la mai puțin de o săptămână după acel control, Cedric a avut senzația că luase o gripă. Dar acesta n-a fost decât începutul. Sistemul său digestiv a început să se deregleze și o criză de artrită l-a chinuit cumplit. Până și vederea părea că începe să-i slăbească. Își aminti că într-o bună zi i-a spus soției lui că se simțea de parcă ar fi îmbătrânit cu treizeci de ani. Avea toate simptomele pe care le avusese și tatăl său în ultimele luni de viață, petrecute într-un sanatoriu particular. Uneori, când se privea pe neașteptate în oglindă, avea chiar impresia că vede stafia bătrânului.

În ciuda ultimei doze de morfină, Cedric simți o nouă durere ascuțită, de parcă pieptul i-ar fi fost străpuns de un pumnal încins. Avu din nou senzația din mașină, că se află într-un tunel. Îl mai vedea încă pe doctorul Howard, dar acesta se afla foarte departe, iar vocea i se auzea din ce în ce mai stins. Apoi tunelul începu să se umple de apă. Cedric avu o tresărire și încercă din răsuputeri să înoate spre suprafață. Brațele sale loveau aerul cu frenezie.

Mai târziu, Cedric își recăpătă cunoștința pentru câteva clipe. În timp ce se lupta să revină la realitate, simți o apăsare intermitentă pe piept și un obiect străin în gât. Cineva îngenunchease alături, încrucișându-și mâinile pe toracele său.

În momentul în care în piept se produse o violentă

explozie, Cedric scoase un strigăt de durere, apoi întunericul coborî asupra lui ca un aşternut de plumb.

Moartea fusese duşmanul dintotdeauna al doctorului Jason Howard. Ca rezident la spitalul Massachusetts General dusesese această credinţă la extremă, necedând niciodată în faţa unui stop cardiac decât după insistenţele vreunuia dintre şefii săi.

Acum refuza să creadă că un om de cincizeci şi şase de ani, pe care el îl examinase cu numai trei săptămâni în urmă şi îl găsisese sănătos, era pe punctul de a muri. Pentru el era un afront personal.

Ridicându-şi privirea către monitorul care indica încă o activitate EKG normală a inimii, Jason puse mâna pe gâtul lui Cedric. Pulsul nu se mai simţea.

– Aduceţi-mi un ac pentru puncţie, ceru el. Şi cineva să-î ia tensiunea arterială.

În timp ce palpa pieptul bolnavului pentru a găsi apendicele xifoid, primi un imens ac pentru puncţie cardiacă.

– Pacientul nu mai prezintă tensiune arterială, îi spuse Philip Barnes, anestezistul care răspunsese la apelul codificat ce se declanşase în momentul producerii stopului cardiac.

Anestezistul introdusese un tub endotraheal în traheea lui Cedric şi acum îl ventila apăsând ritmic burduful aparatului pentru respiraţie asistată.

Pentru Jason diagnosticul era cât se poate de clar: ruptură cardiacă. Deşi electrocardiograful continua să funcţioneze, nu se înregistra nici o acţiune de pompă a inimii şi predominantă era starea de disociere electromecanică. Aceasta nu putea însemna decât un singur lucru. Porţiunea inimii lui Cedric care fusese lipsită de porţia ei de sânge se spărsese ca o boabă de strugure zdrobită. Pentru a confirma cutremurătorul diagnostic, Jason împlântă acul pentru puncţie în pieptul lui Cedric, străpungând învelişul pericardic. Când trase

pistonul, seringa se umplu de sânge. Nu mai exista nici un dubiu. Inima lui Cedric se spârsese pur și simplu.

– Să-l ducem imediat la chirurgie, strigă Jason, apucând cu putere bara din capătul patului.

Philip aruncă o privire plină de subînțeles lui Judith Reinhart, asistenta șefă a secției de boli coronariene. Amândoi știau că nu avea nici un rost. În cel mai bun caz l-ar fi putut pune pe Cedric la un aparat de circulație extracorporală, dar după aceea ce vor mai putea face?

Philip opri ventilarea pacientului. Dar în loc să ajute și el la împingerea patului, se duse la Jason și-i puse ușor brațul pe umăr, încercând să-l oprească.

– Trebuie să se fi produs o ruptură cardiacă. Știi bine. Și eu știu. Pe ăsta l-am pierdut, Jason.

Jason făcu un gest de împotrivire, dar Philip îl țină și mai strâns. Privi chipul sidefiu al lui Cedric. Știa că Philip avea dreptate. Deși nu-i făcea plăcere să recunoască, pacientul era pierdut.

– Ai dreptate, spuse el, lăsându-se fără tragere de inimă scos din secție de Philip și de Judith, pentru a permite celorlalte asistente să pregătească corpul neînsuflețit.

În drum spre registratură, Jason admise ideea că Cedric era cel de-al treilea pacient care murea la numai câteva săptămâni după efectuarea examenului periodic. Primul fusese tot victima unui atac de cord, iar al doilea suferise o comoție cerebrală.

– Poate că ar fi cazul să-mi schimb meseria, spuse Jason numai pe jumătate serios. Chiar și starea pacienților internați de care mă ocup evoluează greu.

– Ghinion, asta-i tot, spuse Philip bătându-l stringent pe umăr. Cu toții avem perioade rele. O să fie bine, ai să vezi.

– Da. Așa e, răspunse Jason.

Philip se întoarse la secția de chirurgie.

Jason găsi un scaun liber și se așeză cu toată greutatea. Știa că va trebui să se pregătească sufletește pentru

întâlnirea cu soția lui Cedric, care urma să sosească la spital dintr-o clipă în alta. Se simțea sleit de puteri.

– Ar fi trebuit să mă fi obișnuit deja cu ideea morții, rosti el cu glas tare.

– Tocmai faptul că nu ai făcut-o dovedește că ești un doctor bun, spuse Judith, apoi plecă să se ocupe de formalitățile actului de deces.

Jason acceptă complimentul, dar știa prea bine că atitudinea sa față de moarte venea de dincolo de profesiunea sa. Cu numai doi ani în urmă, moartea distrusese tot ce avusese mai scump pe lume. Parcă auzea și acum telefonul sunând la un sfert de oră după miezul nopții aceleia de noiembrie. Ațipise în camera lui de lucru, încercând să trecă peste însemnările personale pe care le făcuse în săptămâna aceea. Se gândise că trebuia să fie soția lui, care suna de la Spitalul de copii să-l anunțe probabil că va mai întârzia. Era medic pediatru și fusese chemată de urgență pentru un caz de insuficiență respiratorie. Dar la aparat era un polițist de la circulație. El l-a anunțat pe Jason că un semi-trailer din Albany încărcat cu plăci de aluminiu pentru construcții intrase pe contrasens și lovise frontal mașina soției lui. Biata femeie nu a mai avut nici o scăpare.

Jason își amintea vocea polițistului, de parcă totul s-ar fi întâmplat ieri. La început a fost șocat și nru i-a venit să creadă, după care sângele a început să-i fiarbă de mânie. Apoi a fost cuprins de sentimentul propriei vinovății. Ar fi putut să meargă și el cu Danielle, așa cum o făcuse de atâtea ori și să-și petreacă timpul citind ceva la biblioteca medicală. Sau ar fi putut măcar insista ca soția lui să doarmă la spital în noaptea aceea.

Câteva luni mai târziu, a vândut casa bântuită de prezența Daniellei, precum și cabinetul și biroul pe care le împărțise cu aceasta. A fost momentul în care a hotărât să se angajeze la spitalul Good Health Plan. A făcut tot ce-l sfătuisese un prieten psihiatru pe nume Patrick Quillan. Dar durerea nu se stinsese încă, și nici mânia.

– Scuzați-mă, domnule doctor Howard.

Jason își ridică privirea spre chipul senin al lui Kay Ramn, secretara secției.

– Doamna Harring se află în sala de așteptare, spuse Kay. I-am spus că veți veni să stați de vorbă cu ea.

– O, Dumnezeu, spuse Jason, frecându-se la ochi.

Era dificil pentru oricare doctor să discute cu rudele pacienților decedați, dar de când murise Danielle, Jason simțea durerea celor din familia mortului ca pe propria lui suferință.

Vizavi de secția de boli coronariene se afla un micuț salon cu reviste vechi, scaune îmbrăcate în vinilin și plante artificiale. Doamna Harring se uita pe fereastra ce dădea spre parcul Fenway și spre râul Charles. Era o femeie-slăbuță, cu un păr lăsat să încărunească. Când Jason intra, ea se întoarse și îl privi cu ochii înroșiți și îngroziți.

– Sunt doctorul Howard, spuse Jason, făcându-i semn să ia loc.

Ea se conformă, dar se așeză doar pe marginea scaunului.

– Deci e grav... începu ea, cu glasul pierdut.

– Mă tem că este foarte grav, spuse Jason. Domnul Harring a decedat. Am făcut tot ce ne-a stat în putință. Cel puțin nu a suferit.

Jason se ura pentru aceste minciuni pe care le rostise pe negândite. Știa bine că Cedric suferise. Văzuse groaza de moarte de pe chipul lui. Moartea era întotdeauna o luptă, nicidecum scurgerea pașnică a vieții din trup, așa cum era înfățișată în filme.

Culoarea dispăru de pe chipul doamnei Harring și, pentru o clipă, Jason crezu că femeia va leșina. În cele din urmă, aceasta reuși să spună:

– Nu pot să cred.

Jason încuviință printr-o mișcare a capului.

– Vă înțeleg.

Și o înțelegea într-adevăr.

– Nu e drept, spuse ea, privindu-l sfidător pe Jason și înroșindu-se la față. Abia i-ați făcut examenul medical și l-ați declarat sănătos. I-ați făcut toate analizele și au ieșit bune. De ce n-ați găsit nimic? *Ați fi putut preveni acest incident.*

Jason recunoscu furia, obișnuitul preambul al mării suferințe. Îi era foarte milă de ea.

– Nu se poate spune că l-am declarat complet sănătos, spuse el cu delicatețe. Analizele de laborator au fost satisfăcătoare, dar l-am atenționat, ca de obicei, că ar fi cazul să se lase de fumat și să țină un regim mai sever. I-am amintit tot timpul că și tatăl lui a murit din cauza unui atac de cord. Toți acești factori îl situau în categoria pacienților supuși la un înalt grad de risc, în ciuda testelor de laborator.

– Numai că tatăl lui avea șaptezeci și patru de ani când a murit. Cedric abia împlinise cincizeci și șase. Ce rost mai au controalele astea periodice, dacă soțul meu a murit la numai trei săptămâni după efectuarea lor?

– Îmi pare foarte rău, spuse Jason încet. Posibilitățile noastre de prognoză sunt limitate. Suntem conștienți de lucrul acesta. Nu ne rămâne decât să facem tot ce ne stă în putință.

Doamna Harring scoase un oftat adânc. Umerii ei înguști căzură neputincioși. Jason își dădu seama că furia femeii se domolise. În locul ei se instalase zdrobitoarea tristețe. Când femeia începu să vorbească, vocea îi tremura.

– Știu că ați făcut tot ce v-a stat în putință. Iertați-mă.

Jason se aplecă spre ea și-i puse o mână pe umăr. Îi simți trupul firav sub mătasea subțire a rochiei.

– Știu cât de greu vă este.

– Pot să-l văd? întrebă ea printre lacrimi.

– Desigur, îi răspunse Jason, ridicându-se și oferindu-i brațul.

– Știați că Cedric făcuse o programare pentru a vă consulta? îl întrebă doamna Harring când ieșiră pe

coridor, ștergându-și ochii cu un șervețel pe care îl scosese din poșetă.

– Nu, nu știam, recunosc Jason.

– Pentru săptămâna viitoare. Nu a reușit să se programeze mai devreme. Nu se simțea deloc bine.

Jason simți neplăcuta stare de neliniște pe care i-o crea grija de a se dezvinovăți. Deși era încredințat că nu comisese nici o greșeală, nu excludea posibilitatea unor anchete penale.

– Când a făcut programarea, s-a plâns cumva de dureri de piept? Întrebă Jason oprind-o pe doamna Haring în fața ușii secției de boli coronariene.

– Nu. Nu. Vorbea însă despre tot felul de simptome fără legătură între ele. În general se plângea de o stare de oboseală.

Jason răsuflă ușurat.

– Zicea că-l dor încheieturile, continuă doamna Haring. Și ochii îl necăjeau. Abia reușea să mai conducă mașina pe timp de noapte.

Dificultăți la conducerea mașinii pe timp de noapte? Deși un astfel de simptom nu avea nici o legătură cu atacul de cord, în mintea lui Jason se declanșă un semnal de alarmă.

– Și pielea i se uscaseră foarte mult și începuse să-i cadă mult păr...

– În mod normal, părul se regenerează, spuse Jason mecanic.

Era cât se poate de clar că acest pomelnic de simptome nespecifice nu avea nimic în comun cu violentul atac de cord suferit de Cedric.

Jason împinse masiva ușă a secției și-i făcu semn doamnei Haring să-l urmeze. Apoi o conduse spre încăperea în care se afla cadavrul.

Cedric fusese acoperit cu un cearceaf alb și curat. Doamna Haring își puse mâna subțire și osoasă pe capul soțului ei.

– Doriți să-i vedeți fața? o întrebă Jason.

Doamna Haring făcu semn că da, în timp ce lacrimile care îi apăruseră din nou în ochi începură să-i şiroiască pe obraji. Jason dădu la o parte cearceaful şi făcu un pas înapoi.

– O, Doamne! strigă ea. Arată ca tatăl lui înainte de a muri. Nu mi-aş fi închipuit vreodată că moartea îmbătrâneşte atât de mult!

De obicei nici nu îmbătrâneşte, reflectă Jason. Acum, când nu se mai gândea la inima lui Cedric, observă şi el modificările survenite pe chipul defunctului. Părul i se rărise. Ochii păreau mult adânciţi în orbite, dând bietului om un aspect jalnic, mult diferit de înfăţişarea lui Cedric de acum trei săptămâni, când acesta se prezentase la controlul periodic. Jason întinse cearceaful la loc şi o conduse pe doamna Haring înapoi în mica sală de aşteptare. O ajută să se așeze pe un scaun şi luă la rândul său loc în faţa ei.

– Ştiu că nu e cel mai potrivit moment, spuse el, dar v-am ruga să ne permiteţi să examinăm cadavrul soţului dumneavoastră. Poate vom putea afla ceva folositor în soluţionarea cazurilor viitoare.

– Dacă acest lucru îi va ajuta pe alţii...

Doamna Haring îşi muşcă buza. Îi venea greu să se gândească acum la așa ceva, cu atât mai dificil să ia o decizie.

– Cu siguranţă că îi va ajuta. Apreciem foarte mult generozitatea dumneavoastră. Dacă aşteptaţi un pic, am să trimit pe cineva pentru întocmirea formalităţilor necesare.

– Bine, rosti doamna Haring cu resemnare.

– Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, îi spuse din nou Jason. Vă rog să mă sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

Jason o găsi pe Judith şi-o anunţă că doamna Haring şi-a dat acordul în privinţa autopsiei.

– I-am sunat pe cei de la morgă şi am vorbit cu doc-

torița Danforth, care mi-a spus că vor să preia ei cazul, îi spuse Judith.

– În cazul acesta, ai grijă, te rog, să ne trimită și nouă toate rezultatele.

Jason avu un moment de ezitare.

– Spune-mi, te rog, ai observat ceva ciudat la domnul Harring? Vreau să știu dacă înfățișarea lui ți s-a părut normală pentru un bărbat de cincizeci și șase de ani.

– Nu-mi dau seama, spuse Judith, apoi plecă grăbită.

Când răspunzi de o secție cu unsprezece pacienți, tot timpul se ivește câte o criză cardiacă.

Deși își dădea seama că urgența lui Cedric îi dăduse programul peste cap, Jason continua să fie tulburat de moartea neașteptată a pacientului său. Se hotărî și o sună pe doctorița Danforth, care îi răspunse cu un glas plin de rezonanță. Reuși să o convingă ca autopsia să se efectueze cât mai discret, explicându-i că moartea survenise în urma unei boli cardiace ereditare în familia respectivului și că ar fi dorit să compare patologia inimii cu rezultatele EKG-ului la efort. Medicul legist renunță cu îngăduință la acest caz.

Înainte de a pleca din secție, Jason profită de ocazie pentru a vedea un alt pacient de-al său care nu se simțea de loc bine.

Brian Lennox, un bărbat în vârstă de șaiszeci și unu de ani era tot o victimă a unui atac de cord. Fusesse internat în urmă cu trei zile și, deși la început evoluase bine, starea sa se deteriorase brusc. În dimineața aceea, când Jason efectuase vizitele obișnuite, hotărâse să-l mute pe Lennox de la secția de boli coronariene, dar pacientul începuse să aibă durerile acute care prevesteau o insuficiență cardiacă congestivă. Faptul îi provocase lui Jason o profundă dezamăgire, întrucât Brian Lennox urma să fie inclus pe lista pacienților săi a căror stare de sănătate se înrăutățise în ultimul timp. În loc să-l

transfere pe pacient, Jason prescrisese un tratament intensiv pentru prevenirea crizei cardiace.

În momentul în care îl văzu pe domnul Lennox, Jason își dădu seama că orice efort de a-l readuce pe acesta la starea în care fusese internat era zadarnic. Bolnavul stătea în capul oaselor, respirând des și fără vlagă în masca de oxigen. Fața sa căpătase o paloare prevestitoare de rău, de care Jason învățase deja că trebuie să se teamă. Asistenta care îl supraveghea tocmai se îndrepta de spate după ce îi reglase perfuzorul.

– Cum merge? întrebă Jason, străduindu-se să zâmbescă.

Nu era însă nevoie să pună o astfel de întrebare. Lennox ridică o mână moale. De vorbit, nu putea vorbi. Toată atenția sa era acum concentrată asupra eforturilor de a respira.

Asistenta îl trase pe Jason dintre paravanele care îl înconjurau pe bolnav. Pe ecusonul ei se putea citi „Domnișoara Levay, asistent medical”.

– Se pare că nimic nu mai merge ca lumea, spuse ea îngrijorată. Presiunea pulmonară a crescut foarte mult, în ciuda tuturor eforturilor noastre. I-am administrat diuretice, hidralazină și nitroprusiat de sodiu. Nu știu ce să mai fac.

Jason privi încăperea peste umărul domnișoarei Levay. Domnul Lennox continua să respire ca o locomotivă în miniatură. Nu mai avea nici o idee, în afara unui transplant, dar, desigur, problema aceasta nu se putea pune. Pacientul era un fumător înrăit și fără nici o îndoială că suferea de emfizem și de tulburări cardiace. Dar domnul Lennox ar fi trebuit să reacționeze la medicația administrată. Singurul lucru pe care Jason și-l putea imagina era că zona inimii afectată de atacul de cord se extindea.

– Să i se facă un consult cardiologic, spuse Jason. Poate că specialiștii vor putea determina măsura în care vasele coronariene sunt afectate. E singurul lucru la care

mă mai pot gândi. Poate că va deveni un candidat la autotransplant.

– Tot e ceva, spuse domnișoara Levay și, fără să mai aștepte, plecă la biroul central pentru a suna de acolo.

Jason reveni în spațiul limitat de paravane, copleșit de mila față de Brian Lennox. Ar fi dorit să poată face mai mult pentru el, dar diureticele ar fi trebuit să reducă lichidele în timp ce hidralazina și nitroprusiatul aveau rolul de a regla cantitatea de sânge care intra și ieșea din inimă. Toate acestea trebuiau să reducă efortul făcut de inimă pentru a pompa sângele și astfel să-i permită organului vital să se vindece după atacul de cord. Tratamentul se dovedea însă inefficient. În ciuda tuturor eforturilor depuse și a tehnologiei moderne folosite, starea sănătății lui Lennox continua să se agraveze vertiginos. Ochii săi împăienjeniți se adânciseră în cap.

Jason își puse mâna pe fruntea lui Brian și-i dădu părul la o parte de pe sprânceana transpirată. Spre surprinderea lui, rămase în mână cu mai multe fire. Încurcat pe moment, Jason le privi atent, apoi trase cu grijă și alte şuvițe, care se smulseră la fel de ușor, aproape fără să opună nici o rezistență. Pe perna de sub capul lui Brian, Jason observă și mai multe fire de păr. Nu era foarte mult, dar în orice caz, peste așteptările sale. Această constatare îl făcu să se întrebe dacă vreunul din medicamentele pe care le recomandase pacientului aveau un astfel de efect secundar. Își propuse să nu uite să se intereseze chiar în seara aceea. Fără îndoială că în momentul de față căderea părului nu constituia un motiv de îngrijorare atât de mare. Dar îi amintea de ceea ce-i relatase doamna Harring. Curios!

După ce a lăsat vorbă să fie sunat de îndată ce se vor afla rezultatele consultului cardiologic al lui Brian Lennox și după ce a mai aruncat o privire masochistă cadavrului învelit în cearceaf al lui Cedric Harring, Jason a plecat din secția de boli coronariene și a luat liftul până la etajul doi, care făcea legătura între spitalul propriu-zis

și clădirea în care se aflau cabinetele pentru consultarea pacienților ambulatorii. Centrul medical Good Health Plan era un impresionant stabiliment central din cadrul sistemului sanitar cu plată anticipată. El era alcătuit dintr-un spital cu patru sute de paturi, cu un centru de chirurgie ambulatorie, un departament separat pentru pacienții ambulatorii, o secție de cercetare, situată într-o aripă a clădirii special concepută pentru acest scop și dintr-un etaj întreg care adăpostea birourile serviciului administrativ. Clădirea principală, concepută inițial ca sediu al firmei Sears, fusese proiectată cu un deosebit simț artistic. Ea a suferit modificări și a fost complet renovată pentru a răspunde funcționalității spitalului și secției administrative. Clădirea unde erau primiți pacienții ambulatori și în care se afla și secția de cercetare era nouă, dar fusese construită astfel încât să se armonizeze cu fosta structură, respectând cu multă grijă aceleași detalii. Ea se ridica pe niște piloni, deasupra spațiului pentru parcare a mașinilor. Cabinetul lui Jason se afla la etajul trei, împreună cu toate celelalte cabinete de medicină generală.

La Centrul medical GHP lucrau șaisprezece interniști. Majoritatea se specializaseră, cu toate că o mică parte din ei, ca și Jason, se menținuseră ca generaliști. Jason considerase întotdeauna că-l interesa întreaga panoplie a bolilor omenești, și nu numai anumite organe sau sisteme.

Birourile doctorilor erau răspândite pe tot perimetrul, iar în centru se afla un birou de registratură, înconjurat de spații de așteptare cu fotolii foarte comode. Cabinetele în care se efectuau consulturile erau grupate în spațiile dintre birouri. La unul din capete, se aflau mici saloane pentru tratament. În secție lucra un numeros personal alcătuit din secretare și asistente, care ar fi trebuit să se rotească, dar care în realitate aveau tendința de a se pune în subordinea unuia sau altuia dintre doctori. Această situație se dovedea a fi cât se poate de eficientă, întrucât

permitea adaptarea la excentricitățile fiecărui doctor. O asistentă pe nume Sally Baunan și o secretară pe nume Claudia Mockelberg optaseră pentru Jason. El colabora bine cu ambele femei, în special cu Claudia, care manifesta un interes aproape matern față de Jason. Își pierduse unicul fiu în Vietnam și pretindea că Jason semăna foarte mult cu acesta, în ciuda diferenței de vârstă.

Ambele femei îl văzură pe Jason venind și intrară după el în birou. Sally avea brațul plin de fișe ale pacienților care așteptau afară. Era o femeie foarte riguroasă în tot ce făcea, iar absența lui Jason îi tulburase rutina planificată cu atâta grijă. Era nerăbdătoare „să înceapă spectacolul”, dar Claudia o făcu să-și înfrâneze elanul și o pofti afară.

– A fost atât de rău pe cât se citește pe fața ta? întrebă ea.

– Se vede chiar atât de clar? întrebă la rândul său Jason, în timp ce se spăla pe mâini la lavoarul din colțul încăperii.

– Arăți de parcă te-ar fi călcat trenul, constată ea.

– Cedric Harring a murit. Ți aduci aminte de el?

– Vag, admise Claudia. După ce ai fost chemat la urgență, i-am scos fișa. E pe biroul tău.

Jason își aruncă o privire spre birou și o văzu acolo. Uneori, operativitatea de care dădea dovadă Claudia era de-a dreptul enervantă.

– Nu vrei să te așezi câteva clipe? îl îndemnă Claudia.

Mai mult decât oricine de la GHP, Claudia cunoștea reacția lui Jason în fața morții. Ea era una dintre singurele două persoane din Centru căreia Jason i se confesase în legătură cu accidentul fatal al soției lui.

– Cu siguranță că ne aflăm în urmă cu planificarea, spuse Jason. Sally o să strâmbe iar din nas.

– O, s-o ia dracu pe Sally!

Claudia îl înconjură pe Jason apoi îl împinse ușor în scaun.

– Sally poate să mai aștepte.

Jason zâmbi fără să vrea. Aplecându-se, atinse cu degetele fișa lui Cedric Harring.

– Ți-aduci aminte de ceilalți doi pacienți care au murit luna trecută la scurt timp după examenul medical periodic?

– Briggs și Connoly, spuse Claudia fără ezitare.

– Ce-ar fi să le scoți fișele? Nu-mi place tendința asta.

– Numai dacă îmi promiți că nu ai de gând ... – Își căută Claudia cuvintele – ...să te agiți fără rost în legătură cu acest lucru. Oamenii mor. Din nefericire, așa se întâmplă. E o latură a afacerii. Înțelegi? Ce-ai zice de o cafea?

– Fișele, repetă Jason.

– Bine, bine, spuse Claudia ieșind.

Jason deschise dosarul lui Cedric Harring și consultă evoluția și rezultatul examenului periodic. În afara obiceiurilor nesănătoase, nu apărea nimic demn de luat în seamă. Trecând la EKG și la EKG-ul la efort, Jason privi cu atenție cardiograma, căutând vreun semn care să dezvăluie dezastrul ce urma să se producă. Chiar și în această fază în care cunoștea deznodământul, Jason nu putu găsi nimic suspect.

Claudia reveni în încăpere și deschise ușa fără să mai bată. Jason o auzi pe Sally văicărindu-se „Claudia...”, dar Claudia închise ușa și se îndreptă spre biroul lui Jason, aruncându-i pe masă fișele lui Briggs și Connoly.

– Băștinașii încep să-și piardă răbdarea, spuse ea, apoi plecă.

Jason deschise cele două dosare. Briggs decedase în urma unui puternic atac de cord, asemănător probabil cu cel suferit de Harring. Autopsia dezvăluise o ocluzie extinsă a tuturor vaselor coronariene, în ciuda faptului că EKG-ul efectuat înainte cu patru săptămâni de la deces arăta la fel de normal ca al lui Harring. De asemenea, la fel ca în cazul lui Harring, EKG-ul la efort fusese normal. Jason clătină din cap descurajat. Mai mult decât EKG-ul normal, cel la efort trebuia să dezvăluie asemenea

neregularități fatale. Era cu siguranță un semnal că examenele medicale erau o măsură inutilă. Nu numai că ele nu descopereau aceste neajunsuri grave, dar dădeau pacientului un fals sentiment de siguranță. Rezultatele fiind normale, pacienții nu mai aveau nici o motivație pentru a-și schimba stilul de viață nesănătos. Briggs, ca și Harring, avea peste 55 de ani, era un fumător înrăit și nu făcea niciodată sport.

Al doilea pacient, Rupert Connoly, decedase în urma unei congestii cerebrale. Și în cazul lui, accidentul vascular se petrecuse la scurtă vreme după un examen medical periodic, care nu dezvăluise nici o anomalie alarmantă. Pe lângă un stil de viață în general nesănătos, Connoly fusese un mare băutor, fără să fie însă alcoolic. Jason era pe punctul de a închide fișa când observă ceva ce îi scăpase până atunci. În raportul efectuat în urma autopsiei, medicul patolog înregistrase existența unei cataracte avansate. Crezând că nu reținuse corect vârsta pacientului, Jason reveni la pagina biografică. Connoly avea numai 58 de ani. Cataracta nu era o boală neîntâlnită la această vârstă, dar era totuși rară. Revenind la rezultatele examenului medical periodic, Jason căută vreo mențiune despre această boală. Era jenant faptul că omisese tocmai cataracta. „Ochii, urechile, nasul și gâtul”, notase el, „sunt în limitele normale”. Jason se întrebă dacă nu cumva devenise mai neatent o dată cu vârsta. Dar observă apoi imediat că descrisese retina ca normală și fără probleme. Era imposibil ca, în urma examenului retinei, Jason să nu fi descoperit și cataracta. Nefiind oftalmolog, Jason își cunoștea limitele în acest domeniu. Se întrebă dacă nu cumva unele tipuri de cataractă nu sunt mai obturante decât altele. Adăugă această întrebare la lista de probleme pe care o avea în minte în vederea cercetării.

Jason puse dosarele deoparte. Trei bărbați aparent sănătoși decedaseră toți la o lună după ultimul examen medical. *Dumnezeule*, gândi el. Nu rare sunt cazurile în

care oamenii se tem să meargă la spital. Dacă zvonul se răspândește, ar putea să nu mai vină deloc la control.

Luând în brațe cele trei dosare, Jason ieși din birou. O văzu pe Sally ridicându-se de la ghișeul central și privindu-l întrebător. Jason îi spuse încet „doar două clipe...” în timp ce străbătu sala de așteptare. Trecu pe lângă câțiva pacienți, cărora li se adresă cu o înclinare a capului și cu zâmbete. Intră pe culoarul care dădea spre biroul lui Roger Wanamaker. Roger era medic internist specializat în cardiologie, și Jason îi respecta mult opinia. Îl găsi tocmai când ieșea dintr-un salon de consultații. Era un bărbat obez, cu o față de câine de vânătoare bătrân, bărbie dublă și pielea foarte zbârcită.

– Îmi acorzi o consultație specială? întrebă Jason.

– Te costă ceva parale, îl tachină Roger. Despre ce e vorba?

Jason îl urmă în biroul dezordonat.

– Din nefericire, am descoperit câteva dovezi stânjenitoare.

Jason deschise fișele celor trei foști pacienți decedați la pagina consacrată ecografiei și le așeză în fața lui Roger.

– Mi-e și rușine să vorbesc despre acest subiect, dar trei dintre pacienții mei de vârstă mijlocie au murit la scurtă vreme după ce examenul lor medical a demonstrat că erau destul de sănătoși. Unul a murit chiar azi. Ruptură cardiacă după un infarct miocardic puternic. Eu i-am făcut consultul periodic acum trei săptămâni. Uite, ăsta e. Știind la ce să mă aștept, nici măcar acum nu pot găsi vreo neregularitate sau vreun semn care să o marcheze. Ce părere ai?

Urmă un moment de liniște, în care Roger studie electrocardiogramele.

– Fii binevenit în clubul nostru, spuse el în sfârșit.

– Ce club?

– Electrocardiogramele sunt bune, spuse Roger. Cu toții am trecut prin aceeași experiență. În ultimele luni eu

însumi am avut patru asemenea cazuri. Fiecare dintre doctorii care au fost dispuși să aducă vorba despre subiect, a avut cel puțin un caz sau două.

– Cum de nu s-a aflat până acum?

– Tu vorbești? Întrebă Roger, afișând un zâmbet crispant. Nici despre tine nu se poate spune că ai făcut reclamă experienței trăite, nu-i așa? E vorba despre rufe murdare. Preferam cu toții să nu atragem atenția asupra lor. Dar tu deții acum funcția de șef de serviciu. De ce nu ceri o întrunire?

Jason dădu ursuz din cap. Sub egida administrației GHP, care lua toate deciziile organizatorice majore, funcția de șef de serviciu nu era prea râvnită. Toți interniștii ocupau anual prin rotație această postură și, acum două luni, povara căzuse pe umerii lui Jason.

– Cred că așa ar trebui să fac, spuse Jason strângându-și fișele de pe biroul lui Robert. Chiar dacă nu rezolv nimic, măcar ceilalți doctori vor putea afla că nu sunt singuri, în cazul în care au trăit aceeași experiență.

– Sună bine, fu de acord Roger, ridicându-și cu efort trupul masiv. Dar nu te aștepta ca toți să fie la fel de deschiși ca tine.

Jason reveni la biroul central, făcându-i un semn lui Sally să pregătească următorul pacient. Sally porni ca din pușcă. Apoi Jason se întoarse spre Claudia.

– Claudia, fă-mi te rog o favoare. Vreau să-mi faci o listă cu toate examenele medicale pe care le-am efectuat în ultimul an, scoate toate fișele și verifică starea sănătății tuturor. Vreau să mă asigur că nici un pacient nu a avut probleme serioase de sănătate. Se pare că și unii dintre ceilalți doctori au avut aceleași probleme. Cred că ar trebui să dăm mai multă atenție problemei.

– O să fie o listă lungă, îl preveni Claudia.

Jason știa acest lucru. În dorința de a promova așa-zisa „medicină preventivă”, GHP făcuse o pledoarie insistentă în favoarea acestor examene periodice și pornise în direcția procesului de îngrijire a unui număr cât mai mare

de oameni. Jason ştia că, în medie, consultase între cinci şi zece pacienţi pe săptămână.

În orele care urma, Jason se consacră pacienţilor lui, care îl năpădiră cu un val nesfârşit de probleme şi de lamentări. Sally umplea neconţinut sălile de consult în momentul în care pacientul dinainte pleca. Sărind peste masa de prânz, Jason reuşi să recupereze.

Pe la mijlocul după-amiezii, în timp ce Jason se întorcea de la una din sălile de tratament unde efectuase o sigmoidoscopie* unui pacient cu colită ulceroasă recurentă, Claudia îi atrase atenţia şi-i făcu semn să vină la biroul central. Pe chipul ei se întipărise un zâmbet obraznic în timp ce Jason se apropia. Jason îşi dădu seama că puna ceva la cale.

– Aveţi o vizită de onoare, spuse Claudia, ţuguindu-şi buzele, imitând-o pe Lily Tomlin.

– Cine e? întrebă Jason, îndreptându-şi din instinctiv privirea spre salonul de aşteptare.

– E în birou, spuse Claudia.

Jason privi într-acolo. Uşa era închisă. Claudia nu obişnuia să lase pe oricine să intre în birou. Jason se uită din nou spre secretară:

– Cum de ai permis cuiva să intre în biroul meu?

– A insistat, răspunse Claudia, şi cine sunt eu să-l pot refuza?

Era evident că indiferent cine ar fi fost, acesta o jignise. Jason o cunoştea foarte bine. Şi oricine ar fi fost, cu siguranţă că era o persoană importantă din GHP. Dar pe Jason începuse să-l obosească acest joc.

– Ai de gând să-mi spui despre cine e vorba sau trebuie să rămână o surpriză?

– Doctorul Alvin Hayes, spuse Claudia, clipind des şi zâmbind cu sarcasm.

Agnes, secretara care lucra pentru Roger, rânji.

Jason le făcu un semn cu mâna a lehamite şi se îndreptă spre biroul lui. Vizită doctorului Alvin Hayes

*Metodă de vizualizare a valvulelor sigmoide, nişte cute membranoase situate la originea aortei şi a arterei pulmonare (n.red.)

era un eveniment unic. El era simbolul și cercetătorul-vedetă al GHP-ului, angajat în cadrul Programului pentru a face reclamă instituției. Fusese o mișcare copiată de la Humana Corporation, care îl angajase pe doctorul William DeVries, vestitul chirurg de cardiologie plastică. GHP, în calitate de organizație pentru îngrijirea sănătății, nu îmbrățișa ideea cercetării de dragul cercetării, și totuși îl angajase pe Hayes cu un salariu demn de invidiat, în scopul extinderii și îmbunătățirii imaginii sale, în special în rândul comunității științifice din Boston. În definitiv, doctorul Alvin Hayes era un biolog de renume mondial în domeniul geneticii moleculare, apărând și pe coperta revistei *Time* după ce descoperise o metodă de obținere a hormonului uman de creștere prin tehnologia de recombinare a ADN-ului. Hormonul de creștere pe care-l obținuse era o imitație exactă a variantei umane. În încercările făcute înaintea lui se obținuse un hormon asemănător, dar nu identic cu cel descoperit de Hayes, care constituia o inovație importantă.

Jason ajunsese în dreptul biroului său și deschise ușa. Nu putea înțelege de ce Hayes îl căuta tocmai pe el. Hayes îl ignorase pe Jason încă din ziua în care fusese angajat cu un an în urmă, în ciuda faptului că fuseseră amândoi în aceeași grupă la Harvard Medical School. După absolvire, fiecare a luat-o pe drumul său, dar când Hayes a fost angajat de către GHP, Jason l-a căutat și i-a urat personal bun-venit. Hayes fusese distant, evident impresionat doar de propria celebritate și-și manifestase deschis disprețul față de decizia lui Jason de a rămâne în cadrul medicinei clinice. În afara câtorva întâlniri întâmplătoare, cei doi se ignorau. De fapt, Hayes nu prea băga în seamă pe nimeni de la GHP, devenind pe zi ce trece, așa cum pretindeau unii, un savant nebun. Ajunsese chiar la extrema în care propria înfățișare avea de suferit. Purta haine lăbărțate și necălcate și își lăsase părul ciufulit să-i crească asemenea unui hippie din

turbulenții ani șaiszeci. În ciuda bârfelor apărute pe seama lui și a faptului că avea foarte puțini prieteni, toată lumea îl respecta. Hayes muncea ore în șir și scria numeroase lucrări și articole științifice.

Alvin Hayes se lăbărtase într-unul din scaunele din fața biroului lui Jason. Erau amândoi cam de aceeași înălțime. Trăsăturile lui Hayes erau însă flasce și băiețești, iar părul nepieptănat îi cădea peste fața ce părea mai lividă decât oricând. Totdeauna avusese el acea paloare „academică” specifică oamenilor de știință care își petrec tot timpul în laborator. Dar ochiului format al lui Jason nu-i scăpară paloarea mai pronunțată și nici pielea flască, care-l făceau pe Hayes să pară bolnav și peste măsură de obosit. Jason se întrebă dacă era o vizită pur profesională.

– Scuză-mă că te deranjez, spuse Hayes, făcând efortul să se ridice în picioare. Știu că ești ocupat.

– Nu mă deranjezi deloc, minți Jason, ocolind biroul, așezându-se pe un scaun și scoțându-și stetoscopul din jurul gâtului. Cu ce-ți pot fi de folos?

Hayes părea agitat și obosit, ca și cum n-ar fi dormit de câteva zile.

– Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el coborând glasul și aplecându-se înainte într-un mod conspirativ.

Jason se trase înapoi. Răsuflarea lui Hayes avea un miros fetid, iar ochii îi erau sticloși și pierduți, amănunte care îi dădeau un ușor aspect de nebun. Halatul alb de laborator era șifonat și pătat. Ambele mâneci erau suflecate deasupra cotului. Brățara ceasului era atât de largă încât Jason se întrebă cum de nu-i cade de la mână.

– Ce te frământă?

Hayes se aplecă și mai mult, sprijinindu-și încheieturile degetelor pe registrul de pe birou.

– Nu aici. Vreau să stăm de vorbă în seara asta. În altă parte, nu la GHP, șopti el.

În încăpere se lăsă o liniște încordată. În mod evident, purtarea lui Hayes era anormală și Jason se întrebă dacă

n-ar fi bine să încerce să-l ducă la prietenul lui, Patrick Quillan, gândindu-se că un psihiatru i-ar putea fi de folos într-o mai mare măsură. Dacă Hayes vroia să-i spună ceva în afara spitalului, nu putea fi vorba despre sănătatea lui.

– E important, adăugă Hayes, lovind cu nerăbdare în biroul lui Jason.

– Bine, spuse repede Jason, speriat că Hayes ar putea fi cuprins de un acces de furie în cazul în care ar mai ezita. Ce-ai zice să luăm cina împreună?

Dorea să se întâlnească cu Hayes într-un loc public.

– De acord. Unde?

– N-are importanță unde, spuse Jason, ridicând din umeri. Ce zici de cartierul North End, unde se servește mâncare italienească?

– Bine. Ora și locul?

Jason trecu în revistă lista restaurantelor pe care le cunoștea din cartierul North End al Bostonului, o aglomerare de străduțe întortocheate, care te făceau să crezi că ai fost teleportat în mod misterios în sudul Italiei.

– Ce-ai zice de Carbonara? sugeră el. Se află în piața Rachel Revere, peste drum de Paul Revere House.

– Îl știu, spuse Hayes. La ce oră?

– La opt?

– E bine.

Hayes făcu stânga-împrejur și se îndreptă cu pași sovăitori spre ușă.

– Și nu mai invita pe nimeni altcineva. Vreau să vorbim între patru ochi.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Hayes plecă, închizând ușa după el.

Jason își scutură capul cu uimire, apoi reveni la pacienții lui.

După câteva minute era din nou absorbit de munca lui și uitase de bizara întâlnire cu Hayes. După-amiaza se scurse fără surprize neplăcute. Cel puțin, pacienții ambulatorii ai lui Jason păreau să reacționeze

corespunzător tratamentelor pe care li le prescrisese. Asta îi dădu un imbold atât de necesar încrederii zdruncinate de afacerea Harring. Îi mai rămăseseră de consultat doar doi pacienți după ce făcuse o mică intervenție chirurgicală în una din sălile de tratamente. Înainte de a dispărea în cabinetul său pentru a dicta tratamentul, o văzu pe Shirley Montgomery sprijinită de biroul central, stând la discuții cu secretarele. În ambianța de spital, Shirley ieșea în evidență precum Cenușăreasa la bal. În contrast cu celelalte femei, care erau îmbrăcate în fustă și bluză albă sau purtau costume cu pantalon tot de culoare albă, Shirley avea pe ea o rochie clasică din mătase, care nu reușea să-i ascundă formele atrăgătoare. În ciuda faptului că puțină lume ghicea adevărul la simpla ei vedere, Shirley era directorul executiv al întregii organizații GHP. Era frumoasă ca un manechin, dar în același timp era doctor în domeniul administrației sanitare, titlu obținut la Universitatea din Columbia și își luase și licența la Harvard Business School.

Posedând toate aceste calități, atât fizice cât și mintale, Shirley ar fi putut intimida lumea din jur, dar nu era de loc așa. Era sociabilă și sensibilă, înțelegându-se bine cu toată lumea: de la oamenii de serviciu, secretare, asistente și până la chirurghi. Lui Shirley Montgomery i se datora o mare parte din unitatea ce ținea GHP să nu se destrame și care făcea ca treburile să meargă atât de bine.

Când îl văzu pe Jason, se scuza față de secretarele cu care stătea de vorbă și veni spre el cu dezinvoltura și grația unei balerine. Își pieptănase părul șaten și des peste cap și și-l prinsese într-o coadă de cal bogată ce-i atârna pe un umăr. Machiajul era aplicat cu atâta profesionalism, încât abia putea fi perceput. Ochii mari de culoare albastră sclipeau de inteligență.

– Scuzați-mă, domnule doctor Howard, spuse ea pe un ton oficial.

În colțurile gurii se putea zări un zâmbet șters. De

câteva luni încoace, fără știrea angajaților, Shirley și Jason se întâlneau și în alte împrejurări decât cele de la locul de muncă. Totul începuse la una din ședințele semestriale ale personalului medical, când s-au întâlnit la cocteilul de după reuniune. Jason a avut o tresărire subită când a auzit că soțul ei tocmai murise de cancer.

În timpul cinei care a urmat, Shirley i-a spus lui Jason că, în urmă cu trei ani, soțul ei se trezise cu dureri îngrozitoare de cap. La câteva luni a murit din cauza unei tumori la creier care nu a răspuns nici unui tratament. În acea perioadă lucrau amândoi la Humana Hospital Corporation. După aceea, la fel ca și Jason, Shirley a simțit nevoia să se mute și să vină la Boston. După toată această poveste, Jason a fost atât de afectat, încât a hotărât să spargă și el zidul tăcerii. În aceeași seară și-a vărsat și el propria suferință legată de accidentul și de moartea soției sale.

Influențată de această extraordinară similitudine afectivă, între Jason și Shirley a luat naștere o legătură care pendula undeva între prietenie și dragoste. Fiecare dintre ei era conștient de faptul că celălalt era încă prea sensibilizat pentru a face niște pași pripiți.

Jason era uimit. Nu îl căutase niciodată aici. Ca de obicei, nu avea decât cea mai vagă noțiune despre ce se petrecea în mintea ei atât de complexă. Din mai multe puncte de vedere, Shirley era cea mai sofisticată femeie din câte întâlnise vreodată.

– Vă pot fi de folos cu ceva? o întrebă el, încercând să-i ghicească intențiile.

– Știu că sunteți ocupat acum, spuse ea, dar vroiam să știu dacă sunteți liber diseară.

Apoi coborî glasul și întoarse spatele privirii indiscrete a Claudiei.

– În seara asta dau o petrecere organizată așa, în ultima clipă, la care vor veni mai multe cunoștințe de la Harvard Business School. Aș vrea să vii și tu. Ce zici?

Jason regretă imediat că acceptase să ia masa cu Alvin

Hayes. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi întâlnit cu el doar la un pahar.

– Știi că te anunț cam târziu, adăugă Shirley, simțind ezitarea lui Jason.

– Nu asta e problema. Dar i-am promis lui Alvin Hayes că iau cina cu el.

– Cu doctorul Hayes al nostru? întrebă Shirley în mod evident surprinsă.

– Cu el în persoană. Știu că sună ciudat, dar părea total răătăcit. Și cu toate că n-a fost prea prietenos, mi s-a făcut milă de el. Eu i-am propus să luăm masa împreună.

– La naiba! spuse Shirley. Te-ai fi simțit bine cu prietenii mei. Asta e... Poate altă dată...

– Altă dată promit să-mi programez mai atent timpul liber, spuse Jason.

Shirley se pregătea să plece, când Jason își reaminti de discuția avută cu Roger Wanamaker.

– Poate că ar trebui să-ți spun și ție că am de gând să convoc o întrunire a personalului medical. Mai mulți pacienți au murit din cauza unor boli coronariene pe care examenele noastre medicale nu le-au depistat. În calitatea mea de șef în exercițiu al serviciului, m-am gândit că ar trebui să acord atenție acestui subiect. Să mori la o lună după ce analizele ți-au ieșit bine nu prea face cinste medicinei preventive.

– Dumnezeuule, spuse Shirley. Să nu începi să împrăștii zvonuri ca ăsta!

– Ei bine, e puțin cam enervant când un pacient pe care ți-ai dat toată silința să-l consulți cât mai bine și pe care l-ai declarat sănătos revine la spital într-o condiție catastrofală și moare. Evitarea unui astfel de eveniment este de fapt scopul examenelor medicale preventive. Cred că ar trebui să mărim sensibilitatea testului nostru la efort.

– Iată un obiectiv admirabil, fu de acord Shirley. Te rog doar să nu faci prea multe valuri. Controalele noastre periodice joacă un rol major în campania de atragere a

unui număr cât mai mare de clienți printre companiile din zonă. Să rămână între noi.

– Absolut, spuse Jason. Regret că nu pot veni în seara asta.

– Și eu, spuse Shirley cu glas scăzut. Nu cred că doctorul Hayes e o companie prea plăcută. Ce e cu el?

– E un mister pentru mine, recunosc Jason, dar o să-ți spun și ție.

– Te rog chiar, spuse Shirley. Eu constitui unul dintre motivele pentru care GHP l-a angajat. Mă simt răspunzătoare. Mai stăm de vorbă, atunci.

Shirley plecă, zâmbindu-le pacienților din preajmă.

Jason o urmări pentru o clipă cu privirea, apoi o surprinse pe Claudia holbându-se. Aceasta își aplecă vinovată capul în hârtii. Jason se întreabă dacă secretul legăturii sale cu Shirley se aflase. Ridică nepăsător din umeri și se întoarse la ultimii doi pacienți.

În ciuda iernii aspre pe care o prevestea, toamna târzie din Boston îi părea lui Jason un anotimp vesel. Cu pălăria lui de pâslă în stil Indiana Jones pe cap și îmbrăcat cu pardesiul Burberry, Jason era la adăpost de răcoarea nopții de octombrie.

Pale de vânt împrăștiiau ultimele frunze îngălbenite ale ulmilor în jurul picioarelor lui Jason, în timp ce acesta își croia drumul prin pasajul cu coloane de sub State House. Traversând promenada Government Center, Jason ocoli piața Faneuil Hall cu artiștii ei de stradă și ajunse în cartierul North End, supranumit și Mica Italie a Bostonului. Locul era împânzit de lume: bărbați stând la colțul străzilor și discutând cu gesturi largi, femei aplecate peste pervazul ferestrei, stând la taclale cu prietenele lor de peste drum. Aerul mirosea puternic a cafea proaspăt măcinată și a produse de panificație coapte, cu aromă de migdale. La fel ca Italia însăși, cartierul era un deliciu al senzațiilor.

La două intersecții mai jos de strada Hanover, Jason făcu la dreapta și în față îi apărură imediat modesta casă a lui Paul Revere, cu acoperișul de șindrilă. Scuarul cu pietriș pe jos era delimitat de niște lanțuri grele marinărești de culoare neagră, prinse de stâlpi din metal. Chiar peste drum de casa lui Paul Revere se afla unul din restaurantele preferate ale lui Jason, Carbonara. În piață mai existau încă alte două restaurante, dar nici unul nu se putea compara cu Carbonara. Jason urcă treptele de la intrare și fu întâmpinat de șeful de sală, care îl conduse la masa lui, așezată la fereastra din față, de unde putea vedea pitoreasca piață. Asemenea multor locuri din

Boston, peisajul avea în el ceva ireal, ca și cum ar fi fost pregătit pentru un parc tematic.

Jason comandă o sticlă de vin alb din soiul Gavi și se delecta cu o porție de paste, așteptând să apară Hayes. După zece minute, văzu oprind un taxi, din care coborî Hayes. După ce mașina plecă, Hayes rămase pe trotuar pentru câteva clipe, cercetând cu atenție strada North în direcția dinspre care venise. Privindu-l, Jason se întrebă ce mai aștepta. În cele din urmă, Hayes se întoarse și intra în restaurant.

În timp ce șeful de sală îl conducea la masă, Jason remarcă cât de deplasat părea Hayes în decorul elegant și printre mesenii modern îmbrăcați. În locul halatului de laborator pătat, Hayes purta o haină de tweed largă, cu o cotieră ruptă. Părea că întâmpină greutate la mers și Jason se întrebă dacă nu cumva băuse ceva înainte.

Fără să bage în seamă prezența lui Jason, Hayes se aruncă în scaunul liber și începu să se uite pe fereastră, tot în direcția străzii North. Apăruse o pereche care se plimba braț la braț. Hayes îi urmări pe cei doi până ce aceștia dispărură pe strada Prince. Ochii lui erau în continuare sticloși, iar Jason remarcă faptul că pe tot nasul îi apăruse o țesătură de vase capilare de culoare roșie sub formă de evantai. Pielea îi era albă ca varul, nu cu mult diferită de cea a lui Haring în momentul în care Jason îl văzuse la secția de boli coronariene. Era clar că Hayes nu se simțea bine.

Scotocind într-unul din buzunarele umflate ale hainei, Hayes scoase un pachet boțit de țigări Camel fără filtru. Își aprinse una cu mâini tremurânde, apoi spuse cu o emoție puternică ce i se putea citi în ochi:

– Cineva mă urmărește.

Jason nu știu cum să reacționeze.

– Ești sigur?

– Fără îndoială, spuse Hayes, trăgând adânc fumul din țigară.

O parte din scrumul încă fumegând căzu pe fața de masă albă.

– Un tip brunet, lustruit, bine îmbrăcat, străin, adăugă el cu răutate în glas.

– Și asta te preocupă pe tine? Întrebă Jason încercând să facă pe psihiatrul.

După toate aparențele, mai presus de toate, Hayes era extrem de paranoic.

– Dumnezeuule, bineînțeles! țipă Hayes.

Câteva capete se întoarseră și Hayes își potoli glasul.

– Tu n-ai fi neliniștit dacă cineva ar vrea să te omoare?

– Să te omoare? repetă Jason, acum sigur că Hayes înnebunise.

– Absolut! Pe mine și pe fiul meu.

– N-am știut că ai un fiu, spuse Jason.

De fapt, nici nu știuse că Hayes era însurat. În spital circula zvonul că Hayes frecventa discoteca în rarele ocazii în care vroia să se distreze.

Hayes strivi țigara în scrumieră, înjură în barbă și-și aprinse altă țigară, pufăind scurt și nervos. Jason își dădu seama că Hayes era la limită și că trebuie să-l trateze cu grijă. Era pe punctul de a face o decompensare.

– Îmi pare rău dacă ți se va părea o prostie ce-ți voi spune, zise Jason, dar aș vrea să te ajut. Bănuiesc că acesta este și motivul pentru care ai vrut să stai de vorbă cu mine. Și sincer, Alvin, nu arăți bine deloc.

Hayes își puse pe frunte încheietura mâinii drepte, în timp ce cotul îi rămase pe masă. Țigara aprinsă era periculos de aproape de părul ciufulit. Jason fu ispitit să dea la o parte ori țigara, ori părul. Nu vroia ca Hayes să-și dea foc și să ardă ca pe rug. Temându-se însă de starea de zăpăceală în care se afla Hayes, Jason nu făcu nici unul din gesturi.

– Domnilor, doriți să comandați ceva? Întrebă chelnerul, care se apropiase fără zgomot de masa lor.

– Pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Hayes ridicându-și capul. Nu vezi că avem ceva de vorbit?

– Scuzați-mă, domnule, spuse chelnerul înclinându-se și apoi îndepărtându-se.

După ce trase adânc aer în piept, Hayes își îndreptă din nou atenția spre Jason:

– Va să zică, nu arăt deloc bine?

– Nu, ai o culoare bolnăvicioasă și pari tot atât de obosit pe cât de supărat.

– A, clinicianul clarvăzător, spuse Hayes cu sarcasm.

Apoi adăugă:

– Iartă-mă, n-am vrut să fiu răutăcios. Ai dreptate. Nu mă simt deloc bine. Pot spune că mă simt chiar îngrozitor.

– Și ce anume te deranjează?

– Mai toate: artrita, tulburări gastrointestinale, vederea mi-a devenit neclară... Chiar și pielea mi s-a uscat. Gleznele mă înnebunesc de durere și am senzația că tot corpul mi se descompune.

– Ar fi fost mai bine să ne întâlnim chiar în cabinetul meu, spuse Jason. Poate că va trebui să-ți fac un control riguros.

– Poate altă dată, dar nu pentru asta te-am chemat. S-ar putea ca pentru mine să fie oricum prea târziu, dar aș fi bucuros dacă mi-aș salva măcar fiul.

Se opri brusc și-i arătă lui Jason ceva pe fereastră.

– *Uite-!!*

Răsucindu-se pe scaun, Jason abia reuși să zărească o siluetă ce tocmai dispărea pe North Street. Întorcându-se din nou spre Hayes, îl întrebă:

– De unde ți-ai dat seama că era el?

– Mă urmărește din clipa în care am ieșit de la GHP. Cred că vrea să mă omoare.

Incapabil să discearnă între realitate și iluzie, Jason continuă să-l studieze cu atenție pe colegul său. Bărbatul avea o comportare mai mult decât ciudată, dar vechiul clișeu „chiar și paranoicii au dușmani” îl obseda acum pe Jason. Poate că Hayes era într-adevăr urmărit de cineva. Scoțând din frapieră sticla de Gavi, Jason îi turnă lui Hayes un pahar, apoi își turnă și lui unul.

– Poate că ar fi mai bine să-mi spui și mie despre ce e vorba.

Hayes dădu pe gât vinul ca pe un degetar de rachiu, apoi se șterse la gură cu dosul palmei.

– E o poveste foarte bizară. Ce-ai zice de încă un pahar cu vin?

Jason îi umplu din nou paharul, iar Hayes continuă:

– Nu cred că știi prea multe despre subiectul cercetărilor mele...

– Vag.

– Mă ocup de problema creșterii și dezvoltării, spuse Hayes. De procesul de declanșare și de stopare a genelor. Cum e cazul pubertății; ce anume declanșează genele corespunzătoare. Rezolvarea acestei probleme ar reprezenta o realizare de o deosebită importanță. Nu numai că am putea influența procesul de creștere și de dezvoltare, dar probabil că am fi capabili să oprim declanșarea cancerului sau, după atacurile de cord, să declanșăm diviziunea celulară pentru regenerarea mușchiului inimii. În orice caz, în termeni mai simpli, declanșarea și oprirea genelor creșterii și dezvoltării au constituit principala mea preocupare. Dar, așa cum se întâmplă de multe ori în munca de cercetare, șansa a jucat și de data asta un rol pozitiv. În urmă cu patru luni, în toiul experimentelor, am făcut o descoperire neașteptată, paradoxală și în același timp uimitoare. Vreau să spun că am făcut o mare descoperire științifică. Te rog să mă crezi că e demnă chiar de un premiu Nobel.

Jason ar fi dorit să nu fie adevărat, dar începu să se gândească dacă nu cumva Hayes prezenta, pe lângă simptomul paranoiei și pe cel al iluziei grandorii.

– În ce constă această descoperire?

– Așteaptă o clipă, îl întrerupse Hayes, apoi își puse țigara în scrumieră și-și duse mâna dreaptă la piept.

– Nu te simți bine? îl întrebă Jason.

Chipul lui Hayson căpătase o nuanță cenușie și mai

închisă, iar la rădăcina părului îi apăruse o dungă de transpirație.

– Mă simt bine, îl asigură Hayes, lăsându-și mâna pe masă. N-am făcut nici un raport asupra acestei descoperiri pentru că mi-am dat seama că ea constituia prima etapă a unei descoperiri și mai mari. Mă refer la ceva înrudit cu antibioticele sau cu structura elicoidală a ADN-ului. Am fost atât de emoționat, încât am lucrat ore suplimentare. Dar am aflat la un moment dat că descoperirea mea inițială nu mai constituia nici un secret. Că fusese deja folosită. Când am bănuیت acest lucru, am...

Hayes se opri la mijlocul frazei. Îl privi pe Jason cu o expresie care la început semăna a confuzie, dar care se transformă imediat în frică.

– Alvin, ce e cu tine? îl întrebă Jason.

Hayes nu-i răspunse. Cu mâna dreaptă își apăsă pieptul. Lăsă să-i scape un geamăt, apoi se prinse cu ambele mâini de fața de masă, trăgând-o spre el. Paharele cu vin se răsturnară. Hayes încercă să se ridice în picioare, dar nu mai reuși. O dată cu o tuse violentă și sufocantă, Hayes scuipă pe masă un val de sânge, pătând fața de masă și stropindu-l pe Jason, care sări înapoi și răsturnă scaunul. Sângele nu se mai oprea. Ieșea în valuri succesive, împrôscând totul în jur, în timp ce mesenii aflați în preajmă începură să țipe.

Jason, doctor fiind, își dădu seama de ce se petrece. Sângele era de un roșu deschis și era practic pompat prin gura lui Hayes. Asta însemna că venea direct de la inimă. În secundele care urmară, Hayes rămase țeapăn în scaun, confuzia și durerea înlocuind frica din privirile lui. Jason înconjură masa și-l prinse de umeri. Din păcate, nu exista nici o posibilitate de a opri hemoragia. Hayes ori pierdea tot sângele, ori se sufoca. Jason nu putea face nimic, decât să-l țină în timp ce viața i se scurgea din trup.

Când corpul lui Hayes se înmuie, Jason îl lăsă să cadă brusc pe podea. Cu toate că organismul omului e format din aproape șase litri de sânge, cantitatea aflată pe masă

și pe jos părea cu mult mai mare. Jason se întoarce spre masa vecină, de unde lumea fugise și luă un șervet ca să-și ștergă mâinile. Pentru prima dată de la începutul catastrofei, își dădu seama de locul unde se afla. Ceilalți clienți ai restaurantului săriseră cu toții de la mesele lor, lăsându-le goale și se înghesuiseră în capătul opus al încăperii. Din nefericire, multora li se făcuse rău.

Șeful de sală, el însuși verde la față, se clătina pe picioare.

– Am chemat salvarea, reuși el să spună prin mâna ce și-o ținea încleștată la gură.

Jason se uită la Hayes. Fără o sală de operație, fără un aparat perfecționat de respirație asistată, nu exista nici o șansă să fie salvat. În situația de față, ambulanța era inutilă. Dar cel puțin putea lua corpul de acolo. Privind din nou la corpul lipsit de viață, Jason decise că Hayes fusese victima unui cancer pulmonar. O tumoare îi erodase probabil aorta, cauzând hemoragia. În mod paradoxal, țigara lui Hayes rămăsese aprinsă în scrumiera care era acum plină de un sânge spumos. O dâră de fum se ridica alene spre tavan.

În depărtare, Jason auzi sunetul strident al sirenei de pe mașina salvării. Dar înainte de aceasta, sosi la fața locului o mașină a poliției, cu un girofar albastru deasupra. În restaurant dădură buzna doi polițiști în uniformă. Ambii se opriră brusc la vederea scenei sângeroase. Cel mai tânăr dintre ei, Peter Carbo, un băiat blond de vreo nouăsprezece ani, se înverzi imediat la față. Colegul lui, Jeff Mario, îl trimise repede să-i interogheze pe clienții restaurantului. Jeff Mario era cam de o seamă cu Jason, diferența dintre ei era poate de vreo doi ani.

– Ce dracu s-a întâmplat? întrebă polițistul, uimit la vederea imensei cantități de sânge.

– Sunt doctor, explică Jason. Bărbatul e mort. Și-a pierdut tot sângele. Nu s-a putut face nimic pentru el.

Ghemuindu-se asupra lui Hayes, Jeff Mario încercă cu

mare grijă să-i ia pulsul. Satisfăcut, se ridică apoi în picioare și-și îndreptă atenția spre Jason.

– Ați fost prieteni?

– Mai mult colegi, spuse Jason. Lucram amândoi la Good Health Plan.

– Și el, tot doctor? întrebă Jeff Mario, arătând cu degetul în direcția lui Hayes.

Jason dădu din cap afirmativ.

– Era bolnav?

– Nu sunt sigur, spuse Jason. Dacă ar fi să fac o supoziție, aș spune că a avut cancer. Dar nu știu.

Jeff Mario scoase un carnet de notițe și un creion. Deschise apoi carnetul.

– Cum îl chema?

– Alvin Hayes.

– Avea familie?

– Așa cred, spuse Jason. Ca să fiu sincer, nu știu prea multe despre viața lui particulară. A amintit ceva despre un fiu, așa că bănuiesc că are familie.

– Îi cunoașteți adresa de acasă?

– Mă tem că nu.

Ofițerul de poliție Mario îl privi pentru o clipă pe Jason, apoi întinse mâna în jos spre Hayes și-i cercetă cu grijă buzunarele, de unde scoase un portofel cu acte, peste care își aruncă privirea.

– Tipul n-avea carnet de conducere, spuse Mario, așteptând de la Jason o confirmare.

– N-aveam de unde să știu.

Jason simți că începe să tremure. Oroarea întâmplării începu să îl afecteze.

Sunetul sirenei devenise din ce în ce mai strident, iar acum, pe fereastră, se putea zări, pe lângă lumina albastră, și una roșie. Peste puțin timp, doi bărbați purtând uniforma serviciului de ambulanță, intrară în încăpere, unul dintre ei ducând în mână o geantă metalică care semăna cu o trusă de scule. Cei doi se duseră direct la Hayes.

– Dânsul e doctor, spuse Jeff Mario, arătând cu creionul spre Jason. Spune că s-a terminat. Susține că tipul a murit din cauza unei hemoragii provocate de cancer.

– Nu sunt sigur dacă e cancer, spuse Jason.

Vocea lui sună mai tare decât intenționase. Acum tremura în mod vizibil, așa că-și împreună mâinile.

Cei doi asistenți îl examină scurt pe Hayes, apoi se ridicară în picioare. Cel care cărase geanta îi spuse celuilalt să aducă targa.

– Bine, uite adresa lui, spuse Jeff Mario, care începuse din nou să cerceteze portofelul lui Hayes.

Scoase de acolo o carte de vizită.

– Locuiește lângă Boston City Hospital.

Își copie adresa în carnețel. Polițistul mai tânăr nota nume și adrese, inclusiv pe ale lui Jason.

Când fură pe punctul de a pleca, Jason întrebă dacă poate însoți cadavrul. Nu dorea să-l trimită pe Hayes singur la morgă. Polițiștii îi spuseră că nu aveau nimic împotriva. Când ieșiră în stradă, Jason observă că se strânsese o mulțime de lume. Vești ca aceasta se întindeau cu mare repeziciune în cartiere ca North End, dar oamenii erau tăcuți și stăteau consternați în fața morții.

Jason zări un bărbat spilcuit, care dispăru în spatele mulțimii. După îmbrăcăminte părea a fi om de afaceri, mai degrabă latino-american sau spaniol decât italian și, pentru o clipă, Jason se întrebă cum de-l observase.

Apoi unul din asistenții salvării spuse:

– Vrei să-ți însoțești prietenul?

Jason dădu afirmativ din cap și se urcă în spatele ambulanței. Se așază pe un scăunel vizavi de Hayes, la picioarele lui. Unul din asistenți se așază pe un scaun asemănător, mai aproape de capul lui Hayes. Cu o zdruncinătură, mașina o luă din loc. Prin geamul geamul din spate, Jason văzu restaurantul și lumea care se împrăstia. Când o luară pe Hanover Street, trebui să se

țină de ceva. Sirena nu funcționa, dar lumina intermitentă încă mai șclipea. Jason îi putea vedea reflexele în vitrinele magazinelor.

Călătoria nu dură decât vreo cinci minute. Asistentul încercă să închege o conversație, dar Jason se prefăcu preocupat. Privind la trupul acoperit al lui Hayes, Jason încerca să înțeleagă întâmplarea la care fusese martor. Gândul că moartea îl urmărea nu-i dădea pace. Îl făcea să se simtă în mod curios răspunzător de moartea lui Hayes, ca și cum acesta ar mai fi fost încă viu dacă n-ar fi avut nenorocul de a se întâlni cu Jason. Jason știa că, la nivelul rațiunii, asemenea gânduri erau ridicele. Dar sentimentele nu se bazează totdeauna pe rațiune.

După o curbă strânsă spre stânga, mașina dădu în marșarier, apoi se opri. Când ușa din spate fu deschisă, Jason recunoscuse locul unde se afla. Intraseră în curtea interioară a Massachusetts General Hospital. Locul îi era cunoscut. Aici își făcuse stagiul de medicină internă cu ani în urmă. Jason se dădu jos. Cei doi asistenți îl coborâră pe Hayes cu îndemănare, în timp ce roțile de sub targă atinseră pământul. În liniște, împinseră corpul neînsuflețit în camera de gardă, unde o soră de la triaj îi îndrumă spre un salon gol folosit pentru cazurile de reanimare.

În ciuda faptului că era doctor, Jason nu cunoștea protocolul în situații ca moartea lui Hayes. Era surprins că se prezentaseră la o cameră de gardă, din moment ce pentru Hayes nu se mai putea face nimic. Dar gândindu-se mai bine, își dădu seama că Hayes trebuia declarat în mod oficial mort. Își aduse aminte că și el o făcuse pe când era medic liber profesionist.

Încăperea era dotată cu tot felul de echipamente pregătite de funcționare. Într-un colț se găsea o chiuvetă cu apă și săpun. Jason își spălă de pe mâini sângele lui Hayes. Într-o oglindă mică de pe perete, Jason văzu că și pe față era stropit cu mult sânge. După ce-și frecă fața, se șterse cu un prosop de hârtie. Era plin de sânge și pe

haină, pe pieptul cămășii și pe pantaloni, dar în privința acestora nu putea face nimic. După ce termină cu spălatul, un medic dădu buzna în încăpere cu un carnet în mână. Dădu fără jenă la o parte cearceaful care-l acoperea pe Hayes, apoi își puse stetoscopul în jurul gâtului. Chipul lui Hayes era straniu de palid în lumina fluorescentă.

– Ești rudă' cu el? întrebă cu indiferență medicul în timp ce îl asculta pe Hayes la piept.

Când doctorul își scoase stetoscopul din urechi, Jason îi răspunse:

– Nu, sunt un coleg. Lucram împreună la Good Health.

– Ești doctor în medicină? îl mai întrebă medicul, pe un ton puțin mai politicos.

Jason dădu afirmativ din cap.

– Ce i s-a întâmplat prietenului tău?

Medicul cercetă ochii lui Hayes cu o lanternă mică.

– A făcut o hemoragie în timpul cinei, spuse Jason, vrând în mod deliberat să pară grosolan, puțin ofensat de atitudinea nemiloasă a interlocutorului său.

– Fără glumă. E mort de-a binelea! constată medicul, trăgând la loc cearceaful peste capul lui Hayes.

Jason făcu eforturi să nu-i spună medicului ce părere avea despre nesimțirea lui, dar își dădu seama că n-ar fi fost decât o pierdere de vreme. În schimb, ieși în hol și urmări agitația de la camera de gardă, aducându-și aminte de vremurile când el însuși fusese stagiar aici. Părea că trecuse multă vreme de atunci și totuși nimic nu se schimbase.

După treizeci de minute, corpul lui Hayes fu dus pe targă înapoi la ambulanță. Jason urmări cum era vârat din nou înăuntru.

– Vă deranjează dacă mai rămân la căpătâiul lui? întrebă Jason, neștiind ce-l determinase să întrebe și dându-și seama că reacționa în stare de șoc.

– Mergem la morgă, spuse șoferul, dar ești invitatul meu.

În timp ce ieșeau din curtea spitalului, Jason fu dintr-o dată surprins să-l vadă pe același om de afaceri spilcuit pe care-l zărise la restaurant. Apoi dădu din umeri. Ar fi fost o coincidență prea mare. Totuși, era destul de ciudat că tipul avea aceeași alură hispanică.

Jason nu mai fusese niciodată până atunci la morga orașului. În timp ce cadavrul lui Hayes era purtat pe targă prin uși batante crestate și uzate și dus în camera frigorifică, lui Jason îi păru rău că venise cu el și de această dată. Atmosfera era la fel de neplăcută cum și-o imaginase. Camera frigorifică era mare și pe ambele părți erau frigidere în formă pătrată, cu uși ce fuseseră odinioară albe. Podeaua și pereții erau acoperiți cu o gresie veche, pătată și crăpată. Mai existau acolo și câteva târgi cu roțile, unele ocupate de cadavre acoperite cu cearceafuri care aveau pete de sânge. În încăpere mirosea a dezinfectant și a pește, iar Jason simți că abia mai poate respira. Un bărbat rumen la față, care purta un sort și mănuși de cauciuc, veni și ajută la mutatul cadavrului lui Hayes pe una din târgile vechi și murdare de sânge ale morgii. Apoi plecară cu toții pentru a întocmi actele necesare.

Rămânând încă puțin în camera frigorifică, Jason reflectă la sfârșitul brusc al distinsei vieți a lui Hayes. Apoi, urmărit de amintirea vie a propriului drum la spital după moartea Daniellei, ieși și el după asistenți.

În urmă cu o jumătate de veac, pe când fusese construită, Boston City Morgue era considerată o operă de artă arhitecturală. În timp ce urca treptele largi care duceau la birourile de sus, Jason remarcă câteva amănunte arhitecturale cu motive egiptene. Dar clădirea avusese de suferit o dată cu trecerea timpului. Acum era întunecoasă, murdară și total nepotrivită. Ororile văzute aici depășeau imaginația lui Jason.

Pe cei doi asistenți și pe bărbatul rumen îi găsi într-un birou murdar. Terminaseră cu întocmirea actelor și râdeau de vreo glumă, ignorând complet apăsătoarea atmosferă a morții.

Jason le întrerupe conversația pentru a-i întreba dacă se afla acolo în acel moment vreun medic legist.

– Da, răspunse asistentul. Doamna doctor Danforth tocmai termină un caz urgent în sala de autopsie.

– Există vreun loc unde să o pot aștepta? întrebă Jason.

Nu se simțea în stare să meargă în sala de autopsie.

– La etaj există o bibliotecă, spuse unul dintre asistenți. E chiar lângă cabinetul doamnei doctor.

Biblioteca era întunecoasă, umedă și cuprindea volume mari, legate, ce conțineau rapoarte asupra autopsiilor efectuate încă din secolul al XVIII-lea. În mijlocul încăperii trona o masă mare din lemn de stejar și șase scaune masive. Dar cel mai important era faptul că în încăpere se găsea un telefon. După ce se gândi puțin, Jason se hotărî s-o sune pe Shirley. Știa că se afla în toiul distracției, dar consideră că ar vrea și ea să știe ce s-a întâmplat.

– Jason! exclamă ea. Te-ai hotărât să vii?

– Din păcate, nu. Am avut ceva necazuri.

– Necazuri?

– O să ai un șoc, o avertiză Jason. Sper că șezi pe un scaun.

– Nu mă mai fierbe, spuse Shirley.

De-acum îngrijorarea i se putea simți și mai mult în glas.

– Alvin Hayes a murit.

Urmară câteva clipe de tăcere. Pe fundal se puteau auzi râsete care sunau nelalocul lor.

– Cum s-a întâmplat?

– Nu sunt foarte sigur, spuse Jason, dorind s-o scutească de groaznicele detalii. O catastrofă de domeniul medicinei interne.

- Un fel de atac de cord?
- Cam așa ceva, răspunse evaziv Jason.
- Dumnezeuule! Bietul om! Știi ceva despre familia lui?
- Am fost întrebat, dar nu știu chiar nimic.
- Nici eu nu știu mai nimic. E divorțat. Are și copii, dar mi se pare că îi are în îngrijire soția lui, care locuiește undeva pe lângă Manhattan. Cam asta e tot ce știu. Hayes era foarte discret în legătură cu viața lui personală.
- Îmi pare rău că te necăjesc acum cu asta.
- Nu fi ridicol. Unde ești acum?
- La morgă.
- Cum ai ajuns acolo?
- Am însoțit în ambulanță cadavrul lui Hayes.
- Vin să te iau de acolo.
- Nu-i nevoie, spuse Jason. Am să iau un taxi după ce vorbesc cu medicul legist.
- Cum te simți? Îl întrebă Shirley. Cred că a fost o experiență îngrozitoare.
- Altă dată m-am simțit mai bine decât acum.
- Asta m-a convins. Vin să te iau cu mașina.
- Și ce faci cu musafirii? protestă Jason cu jumătate de gură.

Se simțea vinovat că-i strică petrecerea, dar nu destul de vinovat ca să-i refuze oferta. Știa că nu era pregătit să rămână singur cu amintirea întâmplării din seara respectivă.

- Se descurcă și singuri, spuse Shirley. Unde te afli exact?

Jason o îndrumă, apoi închise telefonul. Își lăsă capul să-i cadă în mâini și închise ochii.

- Scuzați-mă, spuse o voce groasă, cu un ușor accent irlandez. Sunteți doctorul Jason Howard?

- Chiar el, spuse Jason, ridicându-se brusc.

În încăpere își făcuse apariția un bărbat mătăhălos. Avea o față lată, gene dese, un nas borcănat și dinți pătrați. Părul închis bătea ușor în roșu.

– Sunt detectivul Michael Curran, de la criminalistică, se prezentă el întinzând o mână lată și plină de bătăuri.

Jason o prinse într-a sa și o scutură, tulburat de apariția bruscă a detectivului îmbrăcat cât se poate de modest. Jason își dădu seama că era studiat din cap și până în picioare.

– Ofițerul Mario mi-a raportat că erați împreună cu victima, spuse detectivul Curran așezându-se pe un scaun.

– Investigați împrejurările morții lui Hayes?

– Simplă rutină, spuse Curran. O întâmplare destul de dramatică, după descrierea ofițerului Mario. Nu vreau ca Mario să mă bată la cap dacă se vor ivi întrebări mai târziu.

– O, înțeleg, spuse Jason.

Sincer vorbind, prezența detectivului Curran îl făcea să-și reamintească de insistențele lui Hayes că cineva încerca să-l ucidă. În ciuda faptului că moartea lui părea a fi mai degrabă un dezastru natural decât o crimă, Jason își dădea seama că această teamă a lui Hayes era unul din motivele pentru care îl însoțise la morgă, dorind să afle aici cauza decesului.

– Oricum, spuse detectivul Curran, trebuie să vă pun întrebările obișnuite în astfel de situații. După opinia dumneavoastră, vă așteptați la moartea doctorului Hayes? Vreau să spun, era bolnav?

– Din câte știu, nu, răspunse Jason. Totuși, când l-am văzut în această după-amiază și apoi în cursul serii, nu am avut impresia că se simțea prea bine.

Genele detectivului Curran clipiră ușor.

– Ce vreți să spuneți?

– Arăta groaznic. Și când i-am spus acest lucru, a recunoscut că nu se simțea bine.

– Ce simptome avea? întrebă detectivul scoțând un mic blocnotes.

– Oboseală, deranj stomacal, jenă articulară. M-am gândit că poate avea febră, dar nu puteam fi sigur.

– Ce ați crezut despre aceste simptome?

– Mă nelinișteau, recunosc Jason. I-am spus că ar fi mai bine dacă ar veni la cabinetul meu ca să-i fac unele investigații. Dar el a insistat să ne vedem în afara incintei spitalului.

– Și care a fost motivul pentru care v-a cerut acest lucru?

– Nu sunt sigur.

Apoi Jason începu să-i descrie ceea ce constituia probabil paranoia lui Hayes și-i vorbi despre declarațiile acestuia în legătură cu o invenție.

După ce notă totul, Curran își ridică privirea. Devenise mai atent.

– Ce vreți să spuneți prin „paranoia”?

– Spunea că cineva îl urmărește și că vrea să-l omoare pe el și pe fiul lui.

– A spus cine?

– Nu, răspunse Jason. Ca să fiu sincer, dădea semne de manie. Se purta foarte ciudat. Am crezut că e pe punctul să aibă o decompensare.

– Decompensare? întrebă Curran.

– Cădere nervoasă, explică Jason.

– Înțeleg, spuse Curran, revenind la carnetelul lui.

Jason îl urmări în timp ce scria. Avea un obicei ciudat de a-și suga din când în când capătul creionului.

În acea clipă, în pragul ușii apărură o altă persoană. Femeia ocoli masa și veni în partea dreaptă a lui Jason. Jason și detectivul se ridicară în picioare. Nou-venita era o femeie minionă de doar un metru cincizeci înălțime. Se prezentă drept doctor Margaret Danforth. În contrast cu fizicul ei, avea o voce care răsuna în încăperea mică.

– Luați loc, le ceru ea, zâmbindu-i lui Curran, pe care era evident că-l cunoștea.

Jason își spuse că femeia avea cu siguranță peste 35 de ani. Avea trăsături mici și delicate, sprâncene înalte și arcuite, care îi dădeau un aer inocent. Părul scurt era foarte cârlionțat. Purta o rochie sobră de culoare închisă,

cu un guler de dantelă. Lui Jason îi fu greu să asocieze silueta ei cu poziția de medic legist la morga din Boston.

Detectivul Curran își împinse scaunul în spate și începu să se balanseze.

– Moartea subită a unui doctor într-un restaurant din cartierul North End. Se pare că a vomat o mare cantitate de sânge.

– A expectorat ar fi un termen mai exact, îl întrerupse Jason.

– Cum așa? întrebă detectivul Curran, înghiontindu-l.

Apoi linse din nou capătul creionului și făcu o corectură.

– Voma presupune că vine de la sistemul digestiv, spuse Jason. Sângele însă venea evident de la plămâni. Era roșu deschis și spumos.

– Spumos! Îmi place cuvântul, spuse Curran, apoi se aplecă din nou peste carnețel și făcu o nouă corectură.

– Presupun că era sânge arterial, interveni doctorița Danforth.

– Așa cred, spuse Jason.

– Asta ce înseamnă? întrebă Curran.

– Probabil o ruptură a aortei, îi răspunse doctor Danforth, care își ținea mâinile împreunate în poală, de parcă ar fi participat la o petrecere unde se servea ceaiul. Aorta este principalul vas de sânge care pleacă de la inimă, îi explică ea lui Curran. Prin ea circulă spre periferie sângele oxigenat.

– Mulțumesc, spuse Curran.

– Pare a fi ori cancer, ori anevrism, adăugă femeia. Anevrismul este o dilatare patologică a unui vas sanguin.

– Mulțumesc încă o dată, spuse Curran. E așa de comod când lumea știe că sunt ignorant.

Jason avu pentru o clipă impresia că-l are în față pe Peter Falk, jucând rolul detectivului Columbo. Era destul de sigur că detectivul Curran numai ignorant nu era.

– Sunteți de acord cu mine? i se adresă direct doamna Danforth lui Jason.

– Aș opta mai degrabă pentru un cancer la plămâni. Hayes era un fumător înrăit.

– Asta mărește această probabilitate.

– Există și posibilitatea unei feste? întrebă Curran uitându-se la medicul legist pe sub genele stufoase.

Doctorul Danforth râse scurt.

– Dacă diagnosticul este cel pe care îl cred eu, singura festă i-ar putea aparține doar Atotputernicului sau... industriei de tutun.

– Așa cred și eu, spuse Curran, închizându-și carnetelul și vârându-și creionul în buzunar.

– Aveți de gând să faceți autopsia acum? întrebă Jason.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu! spuse doctor Danforth. Dacă ar exista motive presante, am face-o. Dar nu există. Ne vom ocupa mâine dimineață, la prima oră. Am putea avea unele rezultate pe la zece și jumătate, dacă doriți să sunați în jurul acelei ore.

Curran își puse mâinile pe masă, ca și cum s-ar fi pregătit de plecare. În schimb, spuse:

– Doctorul Howard a afirmat că victima credea că cineva încearcă s-o omoare. Am dreptate, domnule doctor?

Jason dădu afirmativ din cap.

– Așa că... continuă Curran, ați putea avea în vedere acest aspect în momentul autopsiei?

– Sigur că da, spuse doctor Danforth. Suntem întotdeauna atenți în cazurile pe care le avem. Asta ne e meseria. Acum o să vă rog să mă scuzați, dar trebuie să merg acasă. Astăzi am sărit peste cină.

Jason simți o ușoară greață. Se întreba cum îi mai putea fi foame doctoriței Danforth după o zi întreagă în care a făcut disecții pe cadavre. În timp ce coborau amândoi la etajul întâi, Curran comentă și el acest aspect. El se oferă să-l ducă pe Jason acasă cu mașina, dar Jason îi spuse că așteaptă un prieten să vină să-l ia. Nu termină

bine vorba, că ușa dinspre stradă se deschise și apărură Shirley.

– Un prieten, deci, șopti Curran, făcându-i lui Jason cu ochiul în timp ce ieșea.

O dată în plus, apariția femeii era ca un miracol. La petrecere își pusese o rochie de mătase roșie, mulată pe corp, cu un cordon lat de piele neagră. Întreaga ei ființă trăda atât de multă vitalitate și dragoste de viață, încât prezența ei în morga murdară constituia un contrast bătător la ochi. Jason simți nevoia s-o scoată imediat din locul acela, ca nu cumva vreo forță malefică să se atingă de ea. Dar ea rezistă insistenței lui. Shirley își aruncă brațele în jurul lui și-și lipi capul de al său, într-un acces de compasiune. Jason se topi. Propria reacție îl surprinse. Ca un adolescent, se trezi luptându-se cu lacrimile care-l năpădeau. Era o situație jenantă.

Shirley se retrase și-l privi în ochi. Jason reuși în cele din urmă să-i adreseze un zâmbet strâmb.

– Ce zi! spuse el.

– Într-adevăr! fu ea de acord. Mai ai vreun motiv să rămâi aici?

Jason dădu din cap că nu.

– Hai să mergem, te duc acasă, spuse ea împingându-l afară unde BMW-ul ei îi aștepta într-un loc interzis pentru parcare.

Intrară în mașină și motorul porni.

– Te simți bine? îl întrebă Shirley în timp ce se îndreptau spre Massachusetts Avenue.

– Mă copleșesc toate morțile astea...Ca și cum nu aș fi făcut tot posibilul...

– Te judeci prea aspru. Nu-ți poți lua răspunderea pentru toată lumea. În plus, Hayes nu ți-a fost pacient.

– Știu.

Un timp nu scoaseră nici un cuvânt. Apoi Shirley sparse tăcerea.

– Cu Hayes e o adevărată tragedie. Era aproape un geniu și nu cred că avea peste 45 de ani.

– Era de vârsta mea, spuse Jason. Am fost în același an la facultatea de medicină.

– N-am știut, spuse Shirley. El părea mult mai bătrân.

– Mai ales în ultimul timp, spuse Jason.

Trecură de Symphony Hall. Tocmai se terminase un spectacol și lumea în ținută de gală cobora pe scara principală.

– Ce-a spus medicul legist? întrebă Shirley.

– Probabil un cancer. Dar nu vor face autopsia decât mâine dimineată.

– Autopsia? Cine a dat autorizația?

– Nu e nevoie de autorizație dacă medicul legist consideră că moartea e suspectă.

– Dar ce e suspect în cazul lui Hayes? Spuneai că a avut un atac de cord.

– N-am spus că a fost atac de cord. Am spus că e ceva în acest sens. În orice caz, acesta pare a fi protocolul, de a face autopsie în orice caz de moarte neașteptată. De fapt, un detectiv m-a și interogată.

– Pare o irosire a banilor contribuabililor, spuse Shirley în timp ce o luă la stânga, pe Beacon Street.

– Unde mergem? întrebă brusc Jason.

– Te duc acasă la mine. Musafirii n-au plecat încă. Prezența lor îți va face bine.

– Nici vorbă, spuse Jason. Nu mă simt în stare să fiu sociabil.

– Ești sigur? Nu vreau să fii neapărat sociabil. Lumea va înțelege.

– Te rog, spuse Jason. Sunt prea slăbit ca să mă cert. Am nevoie de somn. Și, uită-te la mine, arăt ca o epavă.

– Bine, dacă pui așa problema...

La următoarea intersecție Shirley o luă la stânga, apoi din nou la stânga pe Commonwealth Avenue, îndreptându-se spre Beacon Hill. După o perioadă de tăcere, tot ea sparse liniștea.

– Mi-e teamă că moartea lui Hayes va fi o mare lovitură pentru GHP. Contam pe faptul că el va obține niște

rezultate extraordinare. Repercusiunile vor fi dure pentru mine, din moment ce sunt răspunzătoare pentru angajarea lui.

– Atunci urmează-ți propriile sfaturi, spuse Jason. Nu te poți considera vinovată pentru sănătatea lui.

– Știu, dar încearcă să spui acest lucru consiliului de conducere.

– În cazul ăsta mă văd obligat să-ți spun ceva. Mai am și alte vești proaste. Se pare că Hayes era convins că făcuse o adevărată descoperire științifică. Ceva extraordinar. Știi cumva despre ce putea fi vorba?

– N-am nici cea mai mică idee, spuse Shirley alarmată. Ți-a spus el mai multe?

– Nu, din nefericire, răspunse Jason. Și n-am fost sigur dacă să-l cred sau nu. Se purta destul de bizar, ca să nu folosesc un cuvânt mai dur, și susținea că cineva vroia să-l omoare.

– Crezi că suferea de o cădere nervoasă?

– Mi-a trecut prin minte.

– Săracul om! Dacă a făcut cu adevărat o descoperire, GHP va pierde de două ori mai mult.

– Dar, în cazul în care a făcut o descoperire deosebită, n-ai putea afla despre ce e vorba?

– Se vede că nu l-ai cunoscut pe doctorul Hayes, spuse Shirley. Era un tip deosebit de discret, atât în privința vieții particulare, cât și a celei profesionale. Jumătate din ce știa, ținea numai pentru el.

Ocoliră Boston Garden, apoi rulară în jurul Beacon Hills, o zonă rezidențială formată din clădiri de cărămidă, ale cărei străzi cu sens unic făceau din condusul mașinii un coșmar.

După ce au traversat Charles Street, Shirley o luă în sus pe Vernon Street și intră în piața pietruită Louisburg. Când se hotărâse să renunțe la viața de la periferia orașului ca să trăiască în centru, Jason fusese destul de norocos că găsise un apartament cu un sigur dormitor, cu vederea spre piață. Era o casă mare, al cărei proprietar

avea un apartament în aceeași clădire, dar care nu prea stătea acolo. Pentru Jason, casa avea o poziție perfectă. Și ceea ce era și mai important, apartamentul avea și un mare avantaj pentru un oraș mare: un loc de parcare.

Jason coborî din mașină și se aplecă spre geamul deschis:

– Mulțumesc că ai venit să mă ieși. Pentru mine a însemnat mult.

Jason întinse mâna și o strânse ușor pe Shirley de umăr.

Shirley se întinse brusc, îl apucă pe Jason de cravată, trăgându-i capul spre ea. Îl sărută apăsător, porni motorul și plecă în trombă.

Jason rămase în curbă, într-o pată de lumină ce venea de la felinarul cu gaz și o privi cum dispăre în jos, pe Pinckney Street. Îndreptându-se spre ușă, se scotoci după chei. Era bucuros că Shirley intrase în viața lui și, pentru prima dată, se gândi serios la posibilitatea unei legături adevărate.

Nu fusese o noapte liniștită. De câte ori închidea ochii, Jason revedea expresia stranie întipărită pe chipul lui Hayes cu puțin înainte de catastrofă și retrăia îngrozitorul sentiment al neputinței cu care privise sângele țâșnind pe gura victimei.

Scena îl urmări și pe drumul spre serviciu. Îi trecu prin minte că uitase să le spună lui Curran și lui Shirley despre destăinuirea lui Hayes acum că descoperirea lui nu mai constituia un secret și că fusese deja folosită. Jason avea de gând să-l sune pe detectiv de la GHP, dar în momentul în care intră, i se transmise să meargă direct la salonul bolnavilor de inimă.

Starea sănătății lui Brian Lennox se înrăutățise mult. După un examen scurt, Jason își dădu seama că nu mai putea face aproape nimic. Nici consultul cardiac pe care-l ceruse cu o zi înainte nu era optimist, și totuși Harry Sarnoff programase un test coronarian de urgență pentru dimineața respectivă. Singura speranță, dar și aceasta destul de slabă, mai rămânea o intervenție chirurgicală imediată.

Sora întrebă când ieșiră din salonul lui Brian:

– Dacă suferă un atac, să-l pregătesc de operație? Să știți că nici rinichii nu-i mai funcționează cum trebuie.

Lui Jason nu-i plăcea să ia astfel de decizii, dar spuse cu fermitate că dorea ca pacientul să fie ținut la reanimare cel puțin până veneau rezultatele de la testul coronarian.

Restul pacienților lui Jason aveau o stare la fel de jalnică. Cazurile de diabet, toate cele cu implicații multiple, stăteau foarte prost. În două dintre ele, rinichii

nu mai funcționau, iar al treilea caz era de-a dreptul amenințător. Partea cea mai deprimantă era că pacienții nu veniseră la spital din aceste motive. Blocarea rinichilor intervenise în timp ce Jason îi trata pentru alte probleme.

Cei doi pacienți ai lui Jason, bolnavi de leucemie, nu răspundeau la tratament așa cum se așteptase el. Ambii începuseră să sufere de mari probleme ale inimii, chiar dacă fuseseră internați pentru boli respiratorii. Cei doi suferinzi de SIDA începuseră să se simtă mult mai rău. Singurii pacienți care se simțeau bine erau cele două fete cu hepatită. Ultimul pacient era un bărbat în vârstă de 35 de ani, internat pentru verificarea valvelor inimii. Acesta suferise în copilărie de un reumatism articular acut. Slavă Domnului, starea acestuia rămăsese neschimbată.

Ajungând în biroul său, Jason se văzu nevoit să fie dur cu Claudia. Vestea despre moartea lui Hayes se răspândise deja în întreg complexul GHP, iar Claudia nu mai putea de curiozitate. Jason îi spuse că nu are de gând să vorbească despre acest subiect. Claudia insistă, iar Jason o dădu afară din birou. Mai târziu își ceru scuze și îi povesti pe scurt despre întâmplare. La ora zece și jumătate, Jason primi prin telefon de la Henry Sarnoff vești deprimante. Arterele coronariene ale lui Brian Lennox erau într-o stare mult mai proastă, dar fără blocaj focal. Cu alte cuvinte, erau uniform cuprinse de ateroscleroză, într-un ritm atât de rapid încât nu exista nici o șansă nici într-o intervenție chirurgicală. Doctorul Sarnoff îi spuse lui Jason că nu mai văzuse niciodată o evoluție atât de rapidă și-i ceru permisiunea să o descrie amănunțit. Jason îi răspunse că nu avea nimic împotriva.

După ce vorbi la telefon cu doctorul Sarnoff, Jason se încuie timp de câteva minute în biroul său. Când se simți pregătit sufletește, sună la secția de boli coronariene și o ceru pe sora care îl îngrijea pe Brian Lennox. Când sora se prezentă la telefon, Jason discută cu ea rezultatele testului coronarian. Apoi îi spuse că Brian Lennox nu va

fi operat. Fără nici o speranță, suferința lui Brian va fi scurtată. Sora fu de acord. După ce puse receptorul în furcă, Jason rămase cu ochii pironiți la aparat. În momente ca acesta, se întreba de ce alesese medicina.

În pauza de prânz, se hotărî să verifice în persoană rezultatele autopsiei lui Hayes. La lumina zilei, morga nu mai părea un loc atât de lugubru, ci doar o clădire veche, neîngrijită și nu prea curată, ca atâtea altele. Chiar și detaliile egiptene păreau acum mai degrabă comice decât impunătoare. Totuși, Jason evită camera frigorifică și se duse direct la biroul strâmt al doctoriței Margaret Danforth, aflat lângă bibliotecă. O găsi aplecată deasupra mesei de lucru, mâncând un hamburger Big Mac. Ea îi făcu un semn cu mâna, zâmbind.

– Bine ați venit.

– Îmi pare rău că vă deranjez, spuse Jason, așezându-se pe un scaun.

Jason se minună încă o dată cât de mică și de feminină părea Margaret în ciuda slujbei pe care o avea.

– Nu-i nici un deranj, spuse ea. I-am făcut autopsia doctorului Hayes în această dimineață.

Margaret se lăsă pe spate pe scaunul care scârțâi ușor, apoi continuă:

– Am fost puțin surprinsă. Nu a fost cancer.

– Dar ce a fost?

– Anevrism. Anevrism aortic, care a cuprins și arterele traheobronhic. Hayes n-a avut niciodată sifilis, nu-așa?

Jason clătină din cap.

– Nu, din câte știu eu. Mă îndoiesc că ar fi avut.

– Arăta cam ciudat, spuse Margaret. Vă deranjează dacă mănânc în continuare? Peste câteva minute am o altă autopsie.

– Deloc, răspunse Jason, întrebându-se cum putea oare să mănânce.

Stomacul lui dădea deja semne de neliniște. În întreaga clădire mirosea ușor a pește.

– Ce arăta ciudat?

Margaret mestecă, apoi înghiți.

– Aorta avea un aspect brânzos, friabil. De fapt și traheea era la fel. N-am mai văzut niciodată la nimeni așa ceva, în afara tipului de 114 ani, căruia i-am făcut autopsia. Poți crede așa ceva? S-a scris despre el și în *The Globe*. Avea 44 de ani când a început primul război mondial. E uimitor!

– Când veți avea raportul microscopic?

Margaret se arată puțin jenată.

– Peste două săptămâni. Nu deținem fonduri pentru a angaja un personal specializat. Probele la microscop durează ceva timp...

– Dacă ați putea să-mi dați câteva eșantioane, le-aș putea oferi spre studiu departamentului nostru.

– Suntem obligați să o facem la noi. Sunt sigură că înțelegeți...

– Nu vă cer să n-o faceți, spuse Jason. Vroiam doar să spun că și noi putem. Am salva astfel ceva timp.

– În fond, nu văd de ce nu.

Ridicându-se în picioare, Margaret mai luă o mușcătură sănătoasă din hamburger și-i făcu semn lui Jason să o urmeze. Urcară scările până la etajul la care se afla camera de autopsie.

Era o încăpere dreptunghiulară, cu patru mese din oțel inoxidabil aranjate perpendicular pe axa longitudinală. Mirosul de formaldehidă și de alte substanțe era de nesuportat. Două mese erau ocupate, iar celelalte două erau în curs de curățire. Simțindu-se ca acasă în acest mediu, Margaret mai mesteca încă la ultima bucată din prânzul ei când îl conduse pe Jason la chiuvetă. După ce trecu cu privirea peste o mulțime de sticle cu capac de plastic, în care se aflau eșantioane, Margaret alese câteva. Apoi, luând-o pe fiecare în parte, scoase afară conținutul, îl așeză pe o masă de tranșare și tăie din fiecare o bucată cu ajutorul unei lame, care semăna foarte mult cu un cuțit obișnuit, folosit la

bucătărie pentru tăierea cărnii. Apoi luă câteva sticle pentru eșantioane noi, le puse etichete, turnă înăuntru formaldehidă și vârf înăuntru eșantioanele respective. Când termină treaba, înveli sticlele într-o pungă de hârtie maro și i le dădu lui Jason. Totul fusese făcut cu mult profesionalism.

Întorcându-se la GHP, Jason se îndreptă spre secția de patologie, unde îl găsi pe doctorul Jackson Madsen aplecat peste microscop. Doctorul Madsen era înalt și deșirat. La vârsta de 60 de ani, alerga încă cu succes la probele de maraton. În clipa în care îl văzu pe Jason, își exprimă compasiunea față de cele întâmplate.

– Nu prea există secrete pe aici, spuse Jason cu oarecare amărăciune în glas.

– Bineînțeles că nu, răspunse Jackson. Din punct de vedere social, centrul medical e ca un orașel. Bârfa e aici ca la ea acasă.

Apoi, văzând punga maro, adăugă:

– Ai ceva pentru mine?

– Da, într-un fel.

Jason îi explică apoi ce fel de eșantioane erau și, adăugând faptul că din moment ce analizele efectuate de laboratorul municipal durau două săptămâni, întrebă dacă Jackson avea ceva împotriva să fie analizate în laboratorul de la GHP.

– Mi-ar face chiar plăcere, spuse Jackson luând punga. Apropo, ai vrea să știi rezultatul în cazul Harring chiar acum?

Jason înghiți în sec.

– Bineînțeles.

– Ruptură de cord. Primul caz pe care l-am întâlnit în atâția ani. Ventricolul stâng a crăpat. Se pare că infarctul a afectat cea mai mare parte a inimii. La autopsie am observat că toate vasele coronariene erau atinse. Omul a avut cea mai gravă boală de inimă pe care am întâlnit-o în cariera mea.

La ce-or mai fi bune testele noastre preventive, gândi

Jason. Simțind nevoia să se justifice, îi explică lui Jackson că revăzuse rezultatele analizelor lui Harring și că tot nu putuse găsi nici un semn amenințător pe o ecogramă făcută la mai puțin de o lună înainte de deces.

– Poate că ai face mai bine să-ți revizuiești mașinăriile, spuse Jackson. Îți spun, inima acestui bărbat era foarte rău bolnavă. Secțiunile microscopice vor fi gata mâine, dacă te interesează.

Plecând din secția de patologie, Jason se gândi la comentariile lui Jackson. Ideea unei posibile defecțiuni a ecografului nu-i trecuse prin minte. Dar când ajunse în biroul său, alungă această idee. Existau mai multe posibilități de depistare a unei eventuale defecțiuni în funcționarea instalației EKG. În plus, erau folosite două aparate, atât pentru ecografia la repaus, cât și pentru cea la efort. Dar, gândindu-se la acest lucru, Jason își aduse aminte de ceva. La fel ca Jason, când se angajase la GHP, lui Hayes i se făcuse un examen medical complet. Toți angajații erau supuși unui asemenea examen.

După ce Claudia îi prezentă mesajele telefonice, Jason o rugă să vadă dacă Hayes avea fișă medicală și, dacă da, să i-o aducă. Între timp o evită pe Sally și se duse la radiologie. Cu ajutorul unei secretare de la secția respectivă, găsi fișa lui Hayes. Așa cum se așteptase, fișa conținea un examen de rutină cu raze X, efectuat cu șase luni în urmă. Își aruncă privirea pe rezultat. Apoi, cu filmul în mână, se duse la unul din cei patru radiologi ai secției. Doctorul în medicină Milton Perlman tocmai ieșea din camera de fluoroscopie când Jason îl abordă, îi descrie moartea și rezultatele autopsiei lui Hayes și-i dădu radiografia pulmonară a acestuia. Milton luă radiografia, merse cu ea în biroul său, o puse într-un diascop și aprinse lumina. Privi un minut întreg la imaginea de pe folia de celuloid, apoi se întoarse spre Jason.

– Nu există aici nici un semn de anevrism, spuse el. Aorta arată normal, nu se vede nici o calcifiere.

– E posibil așa ceva? întrebă Jason.

– Trebuie să fie, spuse Milton verificând numele și numărul radiografiei. Cred că totdeauna există posibilitatea unei încurcături a numelui, dar mă îndoiesc totuși. Dacă Hayes a murit de anevrism, atunci această boală a evoluat în ultima lună.

– N-am mai auzit de un asemenea caz.

– Ce mai pot spune? întrebă Milton desfăcându-și mâinile, cu palmele în sus.

Jason se întoarse la birou, cugetând la cele întâmplate. Anevrismul putea evolua rapid, mai ales dacă victima suferea de o combinație între o boală a vaselor de sânge și o tensiune mare, dar când studie rezultatul examenului medical al lui Hayes, tensiunea și bătăile inimii erau, așa cum bănuise, normale. Negăsind semne ale unei boli vasculare, Jason își dădu seama că nu poate face nimic în acea fază, decât să aștepte rezultatul microscopic. Poate că Hayes contactase vreo boală infecțioasă ciudată, care-i atacase vasele de sânge și inclusiv aorta. Pentru prima dată, Jason se întrebă dacă nu cumva se vedeau primele semne ale unei noi și îngrozitoare boli.

Schimbându-și sacoul cu un halat alb, Jason ieși din birou, izbindu-se de Sally.

– Sunteți în întârziere, îl dojeni ea.

– Crezi că-mi spui vreo noutate? întrebă Jason îndreptându-se spre salonul de consultații A.

Datorită unei munci asidue și cu puțin noroc, Jason recuperă din timpul pierdut. Norocul consta în faptul că nu avusese pacienți noi care să necesite un examen complet și că la pacienții vechi nu se înregistraseră probleme noi. Pe la ora trei își permise chiar o pauză. Cineva renunțase la vizită.

Toată după-amiaza, Jason fusese obsedat de cazul lui Hayes. Având puțin timp liber la dispoziție, urcă la etajul VI. Acolo se afla laboratorul doctorului Hayes. Jason se gândi că poate asistenta lui Hayes avea vreo idee dacă

marea descoperire despre care îi vorbise doctorul avea vreun fundament real.

În momentul în care ieși din lift, se simți de parcă ar fi pășit într-o altă lume. Ca să-l stimuleze pe Hayes să vină la GHP, comitetul de conducere îi construise un laborator nou-nouț, care ocupa o mare parte din etajul al șaselea.

Holul de lângă lift era mobilat cu canapele confortabile din piele, covoare moi și chiar și cu o bibliotecă cu geamuri din sticlă, plină cu studii recente despre biologia moleculară. Dincolo de această sală de primire era o altă cameră curată, în care vizitatorii trebuiau să se îmbrace cu halate albe și papuci de protecție. Jason încercă ușa. Era deschisă, așa că intră.

Își puse un halat și botoșei și încercă și ușa din interior. După cum se așteptase, aceasta era închisă. Lângă ușă era o sonerie. Apăsă pe buton și așteptă. Deasupra ramei de sus clipea ledul roșu al unei camere TV cu circuit închis. Apoi, cu un zbârnâit, ușa se deschise și Jason pătrunse înăuntru.

Laboratorul era împărțit în două părți principale. Prima era construită din melamină și plăci de ceramică albă și era formată dintr-o cameră centrală mare, cu mai multe birouri pe margine. Lumina fluorescentă din tavan avea un efect amețitor. Camera era plină cu aparatură sofisticată, necunoscută lui Jason. O ușă din oțel încuiată separa prima parte de cea de-a doua. Un indicator amplasat lângă ușă preciza: *CAMERA ANIMALELOR ȘI INCUBATOARE BACTERIALE: INTRAREA INTERZISĂ!*

Pe una din băncile extensibile de laborator din prima parte ședea o femeie foarte blondă, pe care Jason o mai văzuse de câteva ori la bufetul GHP. Avea trăsături ferme, un nas ușor acvilin și părul îi era pieptănat la spate într-un coc foarte strâns. Jason remarcă ochii roșii ai femeii, semn că aceasta plânsese de curând.

– Vă rog să mă scuzați, sunt doctorul Jason Howard, spuse el întinzând mâna.

Ea îi dădu mâna. Avea o piele rece.

– Helene Brennqvist, spuse ea cu un ușor accent scandinav.

– Îmi puteți acorda câteva clipe?

Helene nu răspunse. În schimb, își închise caietul și împinse deoparte vasele în care se găseau culturile de bacterii.

– Aș dori să vă pun câteva întrebări, continuă Jason.

El remarcă faptul că femeia avea o capacitate uimitoare de a păstra pe chip o expresie absolut neutră.

– Acesta este, sau mai bine zis, a fost laboratorul doctorului Hayes? întrebă Jason, făcând un scurt semn cu mâna spre încăperea în care se afla.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Și presupun că ați lucrat cu doctorul Hayes?

Urmă o altă clătinare a capului, de data aceasta mai puțin perceptibilă decât prima. Jason avu sentimentul că trezise deja în ea sentimentul de autoapărare.

– Bănuiesc că ați auzit deja veștile proaste în legătură cu doctorul Hayes, spuse Jason.

De data aceasta Helen clipi des și lui Jason i se păru că vede strălucirea lacrimilor.

– M-am aflat lângă doctorul Hayes în clipa morții, îi explică Jason, privind-o pe Helen cu atenție.

În afara ochilor înlăcrimați, pe chipul femeii nu se putea citi nici o emoție și Jason se întrebă dacă era și aceasta o manifestare a durerii.

– Cu puțin înainte de a muri, Hayes mi-a spus că făcuse o descoperire științifică majoră...

Jason lăsă fraza neterminată, sperând într-un răspuns imediat. Acesta însă nu veni. Helene continua să se holbeze la el.

– Ei bine, a existat așa ceva? întrebă Jason aplecându-se înainte.

– N-am știut că ați terminat de vorbit, spuse Helen. Nu mi-am dat seama că ați pus o întrebare.

– Așa este, admise Jason. Era numai o speranță că îmi veți răspunde. Sper sincer că știți la ce se referea doctorul Hayes.

– Mă tem că nu. Și alte persoane de la administrație au urcat deja până aici și mi-au pus aceeași întrebare. Din nefericire, n-am nici cea mai mică idee despre ceea ce a vrut să spună doctorul Hayes.

Jason crezu că Shirley fusese cea care venise s-o vadă pe Helen la primele ore ale dimineții.

– Sunteți singura persoană care lucra alături de doctorul Hayes în acest laborator?

– Da, spuse Helen. Am avut o secretară, dar doctorul Hayes a concediat-o în urmă cu trei luni. Era de părere că vorbea prea mult.

– Despre ce se temea el că va vorbi?

– Despre tot și toate. Doctorul Hayes era foarte secretos. În special când era vorba de munca lui.

– Așa mi s-a spus și mie.

Impresia inițială că Hayes devenise paranoic părea să se confirme acum. Și totuși Jason insistă:

– Cu ce vă ocupați exact, domnișoară Brennquist?

– Sunt biolog în domeniul molecular. La fel ca doctorul Hayes, dar departe de capacitatea lui. Folosesc tehnicile de recombinare a ADN-ului pentru a determina colibacteria E să producă diferite proteine care-l interesau pe doctorul Hayes.

Jason dădu din cap ca și cum ar fi înțeles. Auzise de termenul de recombinare a ADN-ului, dar nu avea decât cea mai vagă noțiune despre înțelesul adevărat al cuvântului. De când terminase facultatea de medicină, se produsese o explozie în știința ce se ocupă de acest domeniu. Dar exista un singur lucru de care își aducea aminte, și anume teama că studiile efectuate în domeniul recombinării ADN-ului ar putea produce bacterii

capabile să dea naștere unor boli noi și necunoscute. Cu moartea subită a lui Hayes în minte, Jason întreabă:

– Ați dat cumva peste niște soiuri noi și potențial periculoase?

– Nu, răspunse Helen fără să existe.

– Cum puteți fi atât de sigură?

– Din două motive. Întâi pentru că eu am făcut toată munca de recombinație, și nu doctorul Hayes. În al doilea rând, folosim un soi de colibacterii E care nu se pot dezvolta în afara laboratorului.

– Aha, spuse Jason, dând din cap încurajator.

– Doctorul Hayes era interesat de creștere și dezvoltare. Își petrecea majoritatea timpului izolând factorii de creștere de axa hipotalamică-pituitară, răspunzătoare de pubertate și de dezvoltarea sexuală. Factorii de creștere sunt proteinele. Sunt sigură că știți acest lucru.

– Bineînțeles, spuse Jason.

Ce femeie ciudată, gândi el. La început abia îi smulgeai vorba din gură. Acum, dacă se află pe terenul științific, a devenit extrem de comunicativă.

– Doctorul Hayes mi-a dat o proteină și am pornit de la producerea ei prin metodele de recombinație a ADN-ului. De asta mă ocup eu aici.

Helen se întoarse spre vasele unde se aflau culturile de bacterii și, ridicând unul, îi desfăcu capacul. Îl întinse spre Jason. La suprafață pluteau cocoloașe albicioase de bacterii.

Helen puse vasul la locul lui.

– Doctorul Hayes era fascinat de activarea/ dezactivarea genelor, de echilibrul dintre reprimare și exprimare, și de rolul de reprimator al proteinelor, precum și de legătura lor cu ADN-ul. El folosea ca prototip gena hormonului de creștere. Doriți să vedeți ultima diagramă pe care o făcuse cromozomului 17?

– Sigur, spuse Jason, forțându-se să zâmbească.

În laborator răsună zgomotul unei sonerii, acoperind pentru câteva secunde bâzâitul slab al echipamentului

electronic. Ecranul din fața lui Helen se trezi la viață, arătând patru oameni și un câine care se aflau în hol. Jason îi recunoscuse imediat pe doi dintre ei – Shirley Montgomery și detectivul Michael Curran. Ceilalți doi erau străini.

– O, Doamne, spuse Helen în timp ce întindea mâna spre întrerupător.

Jason rămase pe loc în timp ce nou-veniții invadară încăperea. Shirley avu un moment de surpriză văzându-l pe Jason, dar, cu calm, îl prezentă pe detectivul Curran lui Helen. În timp ce Curran începu să-i pună acesteia întrebări, Shirley îl luă de braț pe Jason și-l împinse spre cel mai apropiat birou, despre care Jason bănuia că fusese al lui Hayes. Pereții erau acoperiți de fotografii în prim-plan, luate pe toată perioada evoluției, reprezentând organele genitale umane de-a lungul evoluției anatomice a pubertății. Toate erau frumos încadrate în rame de oțel inoxidabil.

– Ce decor interesant, comentă Jason cu o grimasă.

Shirley se prefăcu că nici nu vede fotografiile. Chipul ei, de obicei calm, avea acum o expresie de îngrijorare și de iritare.

– Afacerea asta începe să ne scape din mână.

– Ce vrei să spui? întrebă Jason.

– Se pare că poliția a prins noaptea trecută un tip necunoscut, cu care doctorul Hayes făcea comerț cu droguri. I-au percheziționat apartamentul și au găsit o cantitate considerabilă de heroină, cocaină și bani lichizi. Acum au mandat să-i percheziționeze laboratorul.

– Dumnezeuule! exclamă Jason, înțelegând de ce aduseseră și câinele.

– Și ca și cum toate acestea n-ar fi de ajuns, au aflat că trăia cu o femeie pe nume Carol Donner.

– Numele îmi pare cunoscut, spuse Jason.

– N-ar trebui să-ți pară, comentă Shirley pe un ton aspru. Carol Donner e dansatoare de dansuri exotice la Clubul Cabaret din Combat Zone.

- Să fiu al naibii! chicoti Jason.
- Jason! se răsti la el Shirley. Nu e nimic de râs!
- Dâr nu râd, protestă el. Sunt doar uluit.
- Dacă *tu* ești uluit, îți dai seama ce vor spune directorii din consiliu? Și când te gândești că eu am insistat pentru angajarea lui Hayes. Numai moartea lui și ar fi fost deajuns! Acum problema se transformă rapid într-un coșmar pentru departamentul relațiilor publice!
- Ce ai de gând să faci acum? întrebă Jason.
- N-am nici cea mai vagă idee, recunosc Shirley. Pentru moment, intuiția îmi spune că, cu cât facem mai puțin, cu atât e mai bine.
- Ce crezi despre potențiala invenție a lui Hayes?
- Cred că omul căzuse pradă propriei imaginații, spuse Shirley. Vreau să spun că era amestecat în contrabanda cu droguri și cu o dansatoare de cabaret, pentru numele lui Dumnezeu!

Exasperată, ea se întoarse în secția principală, unde detectivul Curran mai purta încă discuții aprinse cu Helen. Ceilalți doi bărbați, ajutați de câine, percheziționau metodic laboratorul. Jason se uită la ei câteva clipe, apoi se scuză că trebuie să-și termine programul de lucru. Mai avea de consultat câțiva pacienți ambulatorii și mai trebuia să facă vizita de după-amiază.

Pe drumul spre casă, deși era mai convins decât oricând că Hayes fusese mai degrabă la limita unei căderi nervoase decât la un pas de o invenție, Jason trecu pe la bibliotecă și luă un volum subțire, intitulat *ADN-ul recombinant: o introducere pentru neinițiați*.

Traficul în orele de vârf fusese, ca de obicei, o competiție de genul „care-pe-care”, iar când trase frâna de mână în momentul în care ajunse la locul de parcare din fața casei sale, Jason simți obișnuita ușurare că a supraviețuit nevătămat. Își duse servieta în apartament și o puse pe masa de lucru din micul birou cu vedere spre piață. Ulmii dezgoliți de frunze se profilau acum ca niște

schelete pe cerul întunecat. Se trecuse deja la orărarul de iarnă și, cu toate că nu era decât 6.45 p.m., afară se lăsase noaptea. După ce se schimbă în ținuta de jogging, Jason alergă pe Mt. Vernon Street, traversă Storrow Drive pe podul Arthur Fiedler și merse în fugă de-a lungul râului Charles. Înainte de a se întoarce, fugi până în dreptul podului Boston University. Spre deosebire de anotimpul verii, acum erau puțini alergători. Pe drumul de întoarcere, Jason făcu o haltă la magazinul De Luca, de unde cumpără niște pește proaspăt, cele necesare pentru o salată și o sticlă rece de California Chardonnay.

Lui Jason îi plăcea să gătească și, după ce făcu un duș, pregăti peștele la grătar cu puțin usturoi și ulei de măsline. Amestecă salata, apoi scoase vinul din frigider, unde-l pusese să-l mai frapeze puțin. Își turnă un pahar. Când totul fu gata, puse mâncarea pe o tavă și o duse în birou. Pregătirile fiind terminate, Jason deschise cărțulia despre recombinarea ADN-ului și se pregăti pentru noapte.

Prima parte a cărții era o trecere în revistă. Jason știa despre acidul dezoxiribonucleic, cunoscut mai bine sub denumirea de ADN, că era o moleculă care avea forma unei sfori răsucite de două ori. Era formată din subunități care se repetau, numite baze, care aveau proprietatea de a se împerechea cu fiecare dintre celelalte în moduri foarte specifice. Anumite părți ale ADN-ului se numeau gene și fiecare genă era legată de producerea unei proteine specifice.

Jason avu un sentiment de încurajare când sorbi o înghițitură din vinul său. Cartea era bine scrisă și oferea explicații pe înțelesul oricui. Îi plăceau pasajele picante ca cel în care se spunea că fiecare celulă umană avea patru miliarde de astfel de perechi-bază. Următorul capitol al cărții trata subiectul bacteriilor, precum și faptul că bacteriile se reproduc ușor și rapid. În câteva zile, bilioane de celule identice puteau lua naștere dintr-o singură celulă inițială. Acest lucru era important

deoarece, în ingineria genetică, bacteriile serveau ca destinatar al micilor fragmente de ADN. Acest ADN „străin” era încorporat în propriul ADN al bacteriei, ca apoi, o dată cu diviziunea celulei, să producă fragmentele originale. Bacteria, cu ADN-ul nou încorporat, era numit soiul recombinant și noua moleculă ADN se numea ADN recombinant. Până aici toate bune și frumoase.

Jason mănca puțin pește cu salată și bău din vin. Capitolul următor deveni un pic mai complicat. În el se vorbea despre modul în care genele din molecula de ADN ajungeau să producă respectivele proteine proprii. Prima parte trata despre problema segmentului de ADN în asociere cu molecula numită mesager, adică cu ARN-ul. Apoi mesagerul ARN dirija producerea proteinei într-un proces numit transcripție. Jason mai bău puțin vin. Ultima parte a capitolului deveni deosebit de interesantă deoarece explica mecanismul complicat care declanșa și stopa acțiunea genelor.

Ridicându-se de la birou, Jason traversă livingul și se duse la bucătărie. Deschise frigiderul și-și mai turnă un pahar de vin. Revenind în camera de lucru, privi afară pe fereastră la luminile aprinse în partea opusă a pieței, la mănăstirea St. Margaret. Totdeauna îl amuzase ideea existenței unei mănăstiri în cea mai râvnită zonă rezidențială a Boston-ului. Să renunți la lumea materială, să devii călugăriță și să te muți în Louisburg! Jason zâmbi și privi la cartea despre ADN-ul recombinant. Așezându-se din nou, Jason răsfoi pasajul care se referea la perioada de activare a genelor. Era complicat și fascinant în același timp. Se pare că fuseseră descoperite o mulțime de proteine care serveau drept reprimator al funcției genelor. Aceste proteine se atașau ADN-ului sau determinau încolăcirea în spirală a ADN-ului, pentru a acoperi genele încălcite.

Jason închise cartea. Citise destul pentru o singură noapte. În plus, el căutase în mod inconștient capitolul care trata despre controlul exercitat asupra funcției

genelor. Citind ce scria în el, îi reveni în minte comentariul lui Hayes privitor la „felul în care genele erau declanșate și stopate”. Helen vorbise despre același lucru, doar că folosisese cuvinte diferite.

Luând și vinul cu el, Jason se duse în living. Plimbându-și absent mâna pe suprafața de sticlă a sfeșnicului așezat deasupra căminului, își lăsă în voie gândurile să analizeze posibilitățile. Ce-a vrut oare să spună Hayes când a pomenit despre o descoperire științifică majoră? Pentru o clipă, Jason renunță la ideea că Hayes suferise de mania grandorii. De fapt, era un cercetător de nivel mondial și muncise mult. Așa că nu era exclus să fi spus adevărul. Dacă făcuse într-adevăr o descoperire, aceasta trebuia să fie din domeniul activării și dezactivării genelor și probabil că trata problema creșterii și a dezvoltării. Imaginea fotografiilor reprezentând organele genitale întunecă pentru o clipă mintea lui Jason.

Zbârnâitul telefonului îl trezi din visare pe Jason. Era sora șefă de la secția de boli coronariene.

– Brian Lennox a murit acum câteva minute. A înregistrat o ultimă linie în formă de V care a degenerat într-o asistolă.

– Vin imediat, spuse Jason.

Puse receptorul în furcă și se gândi la jargonul științific al sorei, recunoscând că el ascundea un instinct de autoapărare. Încă o dată în plus, umbra morții atârna deasupra capului său ca un nor otrăvitor.

Alarma radio-deșteptătorului îl făcu pe Jason să sară din pat. Dăduse volumul mai tare ca să nu adoarmă la loc. Petrecuse o mare parte din noapte consolând-o pe soția lui Brian Lennox. Își luă ziarul de pe treptele din fața casei, se bărbieri și făcu un duș, în timp ce „doamna Cafea” își îndeplinea zilnicul act miraculos. După ce se îmbrăcase, apartamentul era scăldat în mirosul aromat al cafelei proaspăt preparate. Cu cana în mână, Jason se retrase în camera de lucru, scoțând din învelișul protector și alb de plastic ziarul *Boston Globe*.

Avea de gând să treacă direct la rubrica sportivă când îi sări în ochi titlul de pe prima pagină: *DOCTOR, DROGURI ȘI O DANSATOARE*. Nu era un articol măgulitor la adresa doctorului Hayes. Se făcea o legătură nu prea cinstită între moartea șocantă a lui Hayes și drogurile ce au fost găsite în apartamentul lui și chiar o comparație între legătura amoroasă a acestuia cu dansatoarea și cazul profesorului de la Tufts Medical School, care fusese condamnat pentru o crimă comisă împotriva unei prostituate. Articolul era însoțit de două fotografii: coperta revistei *Time* pe care apăruse Hayes și, lângă a doua, care reprezenta o femeie intrând în Club Cabaret, stătea scris: „Carol Donner intrând la locul ei de muncă”. Jason încercă să vadă mai bine cum arată Carol Donner, dar îi fu imposibil. Ținea o mână ridicată, ascunzându-și chipul. Pe fundal se puteau citi pe o inscripție următoarele cuvinte: *STUDENTE FĂRĂ SUTIEN*. *Sigur*, gândi Jason zâmbind în barbă.

Citi restul articolului și-i păru rău pentru Shirley. Poliția , raportase că fusese găsită o cantitate

semnificativă de heroină și de cocaină în apartamentul din South End, pe care Hayes îl împărțea cu Carol Donner.

Jason se duse la spital, unde își găsi pacienții, în general, în stare poastă. Matthew Cowen, care suferise o cateterizare în urmă cu a zi, avea simptome ciudate și alarmante, de natura celor suferite de defunctul Cedric Harring: artrită, constipație și uscăciune a pielii. În mod normal, nici unul din aceste simptome nu l-ar fi îngrijorat prea mult pe Jason. Dar în perspectiva recentelor evenimente, îl făceau să se simtă nelalocul lui. Din nou, spectrul unei boli infecțioase necunoscute și incontrollabile plutea deasupra lui. Avea presentimentul că starea lui Matthew se va schimba în rău.

După ce ceru un consult dermatologic pentru Cowen, Jason se îndreptă posomorât spre biroul său, unde Claudia îl salută cu știrea că scosese cazurile examenelor medicale până la litera P. Îi sunase pe pacienți și aflate că doar doi se plângeau de probleme de sănătate.

Jason întinse mâna după caietul de statistică și-l deschise. Prima era Holly Jennings, al doilea Paul Klingler. Amândoi își făcuseră examenul medical în urmă cu o lună.

– Cheamă-i înapoi, spuse Jason și roagă-i să vină cât pot mai repede, dar fără să-i alarmezi.

– Va fi greu să nu-i supăr. Ce să le spun?

– Spune-le că vrem să repetăm niște teste. Folosește-ți imaginația.

Mai târziu, în aceeași zi, Jason hotărî să vadă dacă nu cumva o putea vrăji pe tehniciana de laborator a lui Hayes, pentru a obține ceva mai multe informații, dar în clipa în care o văzu pe Helen, își dădu pe loc seama că nu avea de gând să se lase vrăjită.

– Poliția a găsit ceva? întrebă el, știind deja că răspunsul va fi „nu”.

Shirley îl sunase și-i spusese că polițiștii plecaseră,

adăugând: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceste mici favoruri.”

Helen dădu din cap că nu.

– Știu că ești ocupată, spuse Jason, dar crezi că poți să-mi acorzi și mie un minut? Aș vrea să-ți mai pun câteva întrebări.

În cele din urmă Helen se opri din lucru și se întoarse spre el.

– Mulțumesc, spuse el zâmbind.

Expresia întipărită pe chipul femeii nu se schimbase. Nu era o expresie neplăcută, ci doar neutră.

– Nu-mi place să tot amintesc de acest subiect, spuse Jason, dar afirmațiile doctorului Hayes despre importanta lui descoperire nu-mi ies din cap. Ești sigură că nu ai idee despre ce-ar putea fi? Ar fi o tragedie dacă s-ar pierde o adevărată invenție în domeniul medical.

– V-am spus tot ce știu. Aș putea să vă arăt ultima schiță a cromozomului 17 pe care a făcut-o doctorul Hayes. Credeți că v-ar folosi?

– Hai să încercăm.

Helen îl conduse în biroul lui Hayes, neluând în seamă fotografiile care îmbrăcau pereții, dar Jason nu putu să le ignore. Se întreba ce fel de bărbat putea munci într-un asemenea mediu. Helen scoase o foaie mare de hârtie, pe care era desenată în amănunt desfășurarea succesivă a perechilor-bază ale moleculei de ADN și care cuprindea și o porțiune a cromozomului 17. Era un număr amețitor de astfel de perechi-bază: sute și sute de mii.

– Zona care-l interesa pe doctorul Hayes e aici.

Helen îi arătă o porțiune mare, în care perechile erau colorate cu roșu.

– Acestea sunt genele legate de hormonul de creștere. Este foarte complicat.

– Ai dreptate, spuse Jason, dându-și seama că mai avea mult de citit până când va înțelege fenomenul în totalitatea lui.

– Există vreo șansă ca această schemă să fi dus la o descoperire științifică majoră?

Helen se gândi o clipă înainte de a răspunde, apoi clătină din cap:

– Tehnica este cunoscută deja de o bucată de vreme.

– Crezi că ar putea folosi în vindecarea cancerului? întrebă Jason, tatonând terenul. Ar fi putut doctorul Hayes să descopere ceva în domeniul cancerului?

– Pe noi nu ne preocupa deloc cancerul, spuse Helen.

– Dar dacă era interesat de diviziunea celulară și maturizare, e posibil să fi descoperit ceva în legătură cu această maladie. În special în cercetările lui despre declanșarea și stoparea acțiunii genelor.

– Bănuiesc că e posibil, spuse Helen fără entuziasm.

Jason era sigur că Helen nu vroia să-l ajute cât ar fi putut-o face. În calitate de asistentă a lui Hayes, ar fi putut ști mai multe despre cercetările acestuia. Dar Jason nu putea forța situația.

– Ce-mi poți spune despre însemnările sale de laborator?

Helen se întoarse la locul ei pe banca din laborator. Deschizând al doilea sertar al mesei, scoase un registru.

– Asta e tot ce am, spuse ea și i-l dădu lui Jason.

Registrul era umplut pe trei sferturi. Jason își putu da seama că era doar un carnet de notițe, fără înregistrările experimentelor, iar fără aceste date, notițele nu aveau nici un sens.

– Nu mai există și alte caiete de laborator?

– Au mai fost câteva, admise Helen, dar doctorul Hayes le păstra tot timpul la el, în special în ultimele trei luni. Dar ținea totul în minte. Avea o memorie fantastică, mai ales a cifrelor...

Pentru o secundă, Jason văzu o lumină în ochii lui Helen și se gândi că poate își va deschide sufletul, dar nu dură mult.

Helen se cufundă din nou în tăcere. Îi luă lui Jason caietul din mână și-l puse la loc în sertar.

– Permite-mi să-ți mai pun o întrebare, încercă Jason, căutându-și cuvintele. Ai putea să-mi spui dacă doctorul Hayes a avut un comportament normal în ultima vreme? Părea înfricoșat și extenuat când l-am văzut.

Jason insistă în mod intenționat asupra stării lui Hayes.

– Mi s-a părul normal, spuse Helen pe un ton neutru.

La naiba! gândi Jason. Acum era sigur că Helen nu fusese sinceră cu el. Din nefericire, nu putea face nimic în acest sens. Mulțumindu-i și scuzându-se, Jason se retrase din biroul lui Hayes. Coborî cu liftul, se feri de privirile lui Sally și urcă la secția patologie.

Îl găsi pe Jackson Madsen în laboratorul chimic, unde se ivise o problemă la una din mașinile automate. Erau prezenți și doi reprezentanți ai companiei și Jackson fu fericit că se putea întoarce la biroul său cu Jason, pentru a-i arăta mostrele din țesuturile inimii lui Harring.

– Stai să vezi asta, îi spuse Jackson așezând o lamelă la microscop.

Se uită prin lentilă, mișcând cu multă îndemânare lamela cu degetul mare și cu indexul. Apoi se retrase un pas înapoi și-l lăsă pe Jason să arunce și el o privire.

– Vezi vasul acela? Întrebă el.

Jason dădu din cap că da.

– Observă lumenul distrus. Este cel mai grav caz de ateroscleroză pe care l-am văzut vreodată. Partea aceea roz seamănă cu un amiloid. Este uimitor, mai ales dacă spui că ecografia lui a fost bună. Și acum să-ți mai arăt ceva.

Jackson puse la microscop o altă mostră.

– Ia uită-te aici.

Jason privi din nou prin obiectivul microscopului.

– Ce ar trebui să văd?

– Observă cât de mărite sunt nucleeele, spuse Jackson.

Și partea aceea roz...Precis e amiloidă.

– Ce înseamnă asta?

– E ca și cum inima tipului s-ar fi aflat sub asediu. Observă celulele inflamatorii.

Neobișnuit să privească la 'microscop, Jason nu le remarcase la început, dar acum îi săreau în ochi.

– Ce crezi despre ele? întrebă el.

– Nu știu sigur. Ce vârstă zici că avea tipul?

– Cincizeci și șase de ani.

Jason își îndreptă spinarea, apoi continuă:

– Există vreo posibilitate, după părerea ta, să fi dat peste vreo nouă boală infecțioasă?

Jackson se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu cred că inflamația e destul de mare pentru așa ceva. Pare mai mult metabolică, dar nu pot afirma mai mult. O, încă un lucru, adăugă el, punând o altă mostră la microscop. Aceasta este o parte din nucleul roșu din creier, spuse Jackson în timp ce focaliza lentila. Spune-mi ce vezi.

Jason privi din nou la microscop. În interiorul neuronului era un nucleu proeminent, precum și o zonă granulară închisă la culoare. I-o descrie lui Jackson.

– E lipofuscin, spuse Jackson. În totalitate nespecific, dar poate sugera că domnul tău Haring era un tip bolnav. Mostrele ar fi putut aparține bunicului meu.

– Este pentru a doua oară când aud aceste cuvinte, spuse Jason încet. Nu-mi poți furniza și alte amănunte mai clare?

– Îmi pare rău, spuse Jackson. Aș fi vrut să-ți pot fi de mai mult folos. O să mai fac niște teste pentru a fi sigur că aceste depozite din interiorul inimii sunt amiloizi. O să te anunț dacă aflu ceva.

– Mulțumesc, spuse Jason. Ce mai e cu mostrele de la Hayes?

– Nu sunt încă gata.

Jason reveni la etajul doi și traversează secția pacienților ambulatorii. În calitate de doctor, totdeauna s-a îndoit de eficacitatea unor teste, proceduri sau medicamente. Dar nu avusese motiv să se îndoiască de competența sa

profesională. De fapt, în majoritatea situațiilor, a crezut totdeauna că se situează deasupra mediei. Acum nu mai era atât de sigur. Aceste îndoieli îl tulburau, mai ales pentru că, de la moartea Daniellei, se dedicase în exclusivitate muncii sale, făcând din ea țelul major al vieții.

– Unde ați fost? îl întrebă Sally, zărindu-l pe Jason în momentul în care el încerca să se strecoare neobservat în birou.

În numai câteva minute, Sally îl îngropă pe Jason într-o multitudine de probleme mărunte, care, din fericire, îi absorbiră întreaga atenție. Când în sfârșit putu să-și tragă sufletul era trecut de ora 12. Consultă ultimul pacient, care dorea sfaturi și vaccinuri în vederea unei călătorii în India, apoi se hotărî să sfârșească aici programul de lucru.

Claudia încercă să-l convingă să ia prânzul cu ea și cu câteva alte secretare, dar Jason refuză politicos. Se retrase în birou și începu să reflecteze. Pentru Jason, partea cea mai rea era sentimentul de frustrare. Simțea că ceva mergea îngrozitor de prost, dar nu știa ce anume și ce să facă. Un sentiment de singurătate puse stăpânire pe el.

– La naiba! spuse Jason, lovind biroul cu palma deschisă, suficient de tare pentru a face să zboare câteva foi.

Trebuia să evite alunecarea într-o depresiune nervoasă. Trebuia să facă ceva. Își schimbă halatul alb cu sacoul, luă din mers pager-ul și coborî la mașină. Ocoli Fenway, trecând pe lângă Gardner Museum, iar pe dreapta lăsă în urmă Museum of Fine Arts. Apoi se îndreptă spre sud pe Storrow Drive și coborî la Arlington. Destinația lui era cartierul general al poliției din Boston.

Ajungând la locul stabilit, un polițist îl îndrumă la etajul al cincilea. De îndată ce coborî din lift, îl văzu pe detectiv venind pe culoar cu o cană plină ochi cu cafea. Curran nu avea haină, nasturele de sus al cămășii era

descheiat, iar cravata desfăcută. Sub brațul stâng i se balansa un toc de pistol din piele uzată. Păru surprins să-l vadă pe Jason, până când acesta îi reaminti că se mai întâlniseră la morgă și la GHP.

– A, da, spuse Curran cu ușorul lui accent irlandez. Cazul Alvin Hayes.

Îl invită pe Jason în biroul său auster, în care se aflau o masă și un fișet, ambele din metal. Pe perete era atârnat un calendar cu meciurile echipei de baschet Celtics.

– Doriți puțină cafea? îl invită Curran, punând cana pe birou.

– Nu, mulțumesc.

– Sunteți inteligent, spuse Curran. Știu că toată lumea se plânge de cafeaua din instituții, dar asta e otravă curată.

Detectivul trase de la perete un scaun de metal și-l pofti pe Jason să se așeze.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule doctor?

– Nu sunt sigur. Cazul doctorului Hayes mă obsedează. V-amin-țiți că v-am spus că doctorul Hayes a afirmat că făcuse o descoperire importantă? Ei bine, acum cred că există o mare șansă s-o fi făcut. De fapt, Hayes a fost un cercetător de nivel mondial și lucra într-un domeniu cu mari posibilități.

– Așteptați o clipă. Nu mi-ați spus chiar dumnea-voastră că Hayes suferise o depresiune nervoasă?

– Pe vremea aceea consideram că avusese un comportament nepotrivit, spuse Jason. Credeam că e paranoic și că bate câmpii. Acum nu mai sunt sigur. Și dacă a făcut într-adevăr o descoperire pe care n-a dezvăluit-o pentru că încă mai lucra la perfecționarea ei? Să presupunem că cineva aflase și, dintr-un motiv sau altul, vroia s-o treacă sub tăcere.

– Și l-a omorât? îl întrerupse Curran cu un aer superior. Domnule doctor, uitați un fapt major: Hayes a murit din cauze naturale. N-a existat nici o trădare, nici o rană la cap provocată de vreo armă, nici un cuțit înfipt în spate.

Am găsit heroină, cocaină și bani în casa lui. Nu e de mirare că se purta ca un paranoic. Problema drogurilor e cât se poate de serioasă.

– Informația aceea anonimă nu a fost puțin cam ciudată? Întrebă Jason devenind dintr-o dată curios.

– Se întâmplă mereu. Cineva se șucărește dintr-un motiv oarecare, așa că ne sună ca să-și ia revanșa.

Jason se uită mirat la detectiv. Era convins că filiera drogurilor era lipsită de morală, dar nu știa ce-l făcea să aibă această impresie. Apoi își aduse aminte că Hayes trăise cu o dansatoare. Poate că nu era chiar atât de lipsită de morală.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Curran spuse:

– Ascultă, doctore, apreciez faptul că ți-ai pierdut timpul ca să bați drumul până aici, dar faptele sunt fapte. Nu știu dacă tipul ăsta a făcut sau nu vreo descoperire, dar lasă-mă să-ți spun ceva. Dacă era traficant de droguri, le și lua. Asta-i cert. Am cerut brigăzii de droguri să-i caute numele în computerele lor. N-au dat de nimic, dar asta înseamnă că încă nu a fost prins. E norocos că a murit din cauze naturale. În orice caz, nu pot justifica timpul pierdut de secția de criminalistică pentru cercetarea acestui deces.

– Eu tot mai cred că mai e ceva la mijloc.

Curran clătină din cap.

– Doctorul Hayes încerca să-mi spună ceva, insistă Jason. Cred că avea nevoie de ajutor.

– Sigur, spuse Curran. Probabil că vroia să te atragă în cercul lui de traficanți. Ascultă, doctore, îți dau un sfat: uită de această afacere.

Curran se ridică în picioare, dându-i de înțeles lui Jason că discuția se încheiase.

Coborând în stradă, Jason luă tichetul de parcare de pe ștergătorul de parbriz. Așezându-se apoi la volan, se gândi la convorbirea avută cu detectivul Curran. Acesta fusese cordial, dar, în mod evident, dăduse prea puțină crezare gândurilor și intuiției lui Jason. În timp ce porni

motorul, Jason își aduse aminte de un lucru pe care Hayes i-l spusese în legătură cu descoperirea lui. Spusese că era „paradoxală”. Asta părea o modalitate neobișnuită de a caracteriza o descoperire științifică majoră, mai ales în cazul în care povestea ar fi fost născocită.

Revenit la GHP, Jason își vizită bolnavii, mergând din salon în salon, ascultând, pipăind, atingând, împărtășind necazurile și dând sfaturi. Acest lucru îi plăcea cel mai mult la meseria sa. Oamenii își deschideau inima în fața lui, atât la propriu cât și la figurat. Se simțea privilegiat și necesar. Îi mai reveni puțin încrederea în sine.

Era aproape ora patru când se apropie de salonul de consultații C și luă fișa bolnavului. Își reaminti cum îl cheamă. Era Paul Klinger, bărbatul căruia îi făcuse examenul medical periodic. Înainte de a intra, Jason revăzu repede rezultatele analizelor. Bărbatul părea a fi sănătos, colesterolul se afla în limitele normale, la fel și trigliceridele și EKG-ul. Jason intră în salon.

Klinger era un tip zvelt, cu părul blond roșcat și avea încrederea calmă caracteristică yankeului bogat.

– Ce n-a ieșit bine la testele pe care le-am făcut? Întrebă el îngrijorat.

– De fapt, au ieșit bine.

– Dar secretara mi-a spus că ați vrea să repetați unele dintre ele și că trebuie să mă prezint astăzi.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să vă impacientați. Când secretara a auzit că nu vă simțiți prea bine, s-a gândit că ar fi bine să mai aruncăm o privire.

– Tocmai am scăpat de o gripă, spuse Paul. Au adus-o copiii de la școală. Acum mă simt mult mai bine. Singura problemă este că nu am mai făcut mișcare de peste o săptămână.

Gripa nu-l speria pe Jason. Totuși îl examinează pe Paul Klinger cu atenție și repetă diferitele teste cardiace. În cele din urmă, îi spuse lui Klinger că-l va suna în cazul în care analiza sângelui nu va ieși tocmai bine.

După ce mai consultă doi pacienți, Jason ajunse la

Holly Jennings, director executiv al uneia dintre cele mai mari firme de publicitate din Boston. Holly nu era prea bucuroasă și nici nu se sfia să-și ascundă sentimentele. Și, în ciuda faptului că în salonul de examinări exista un afiș care interzicea fumatul, ea fumase tot timpul cât așteptase.

– Ce naiba se întâmplă? îl întrebă ea pe Jason când acesta intră în salon.

Examenul medical pe care-l făcuse cu o lună în urmă dovedise că era sănătoasă, chiar dacă Jason o sfătuisese să se lase de fumat și să dea jos cele zece, cincisprezece kilograme pe care le pusese în ultimii cinci ani.

– Am auzit că nu vă simțiți prea bine, spuse Jason prietenos.

El observă că femeia părea obosită și nu-i scăpară din vedere nici cearcănele negre de sub ochii acesteia.

– Asta-i tot? se răsti femeia. Secretara mi-a spus că vreți să repetați niște analize. Ce n-a ieșit bine data trecută?

– Au fost bune. Vrem doar să discutăm puțin. Vorbiți-mi despre starea sănătății dumneavoastră.

– Dumnezeule! Mă târâți până aici, sperându-mă ca dracul, făcându-mă să pierd două prezentări importante doar ca să purtăm o conversație? Nu puteam vorbi la telefon?

– Ei bine, din moment ce tot ați venit, de ce nu-mi spuneți cum vă simțiți?

– Obosită.

– Altceva?

– În general, nu grozav de bine... Nu mai dorm bine. N-am avut poftă de mâncare. Nimic special... Ei bine, trebuie să recunosc că n-am spus adevărul. M-au durut ochii. A trebuit să port mult ochelarii de soare, chiar și la birou.

– Altceva? întrebă Jason simțindu-se cuprins de un soi de frică.

Holly dădu din umeri.

– Nu știu din ce motive, dar și părul a început să mi se rărească.

Jason o examinează cu cea mai mare atenție. Pulsul și tensiunea îi erau puțin mărite, dar asta se putea datora și stress-ului. Avea pielea uscată, în special la extremități. Când îi repetă ecografia, constată că ritmul inimii era puțin modificat, dovedind o oxigenare redusă. Când îi sugerează femeii să mai facă o altă ecografie la efort, aceasta refuză.

– Nu pot să vin altă dată pentru acest test?

– Aș prefera să-l fac acum, spuse Jason. De fapt, ce-ați zice să vă internați pentru câteva zile?

– Glumiți? Nu am timp de așa ceva. Sincer vorbind, nici nu mă simt chiar atât de rău. De ce îmi faceți această propunere?

– Vreau să facem toate analizele. Aș vrea să vă vadă atât un cardiolog, cât și un oftalmolog.

– Săptămâna viitoare. Luni sau marți. Acum am de rezolvat niște treburi care nu suportă amânare.

Fără tragere de inimă, Jason o lăasă pe Holly să plece, nu înainte însă de a-i lua puțin sânge. Nu o putea forța să rămână și, pe deasupra, nici nu avea vreo dovadă clară ca s-o convingă că se afla în pericol. Era doar un presentiment... un presentiment rău.

Ajuns acasă, Jason își făcu programul obișnuit. Alergă, se opri pe la magazinul De Luca, de unde cumpără un pui pe care-l puse apoi în cuptor, făcu un duș și se retrase în birou cu o bere rece ca gheața. Făcându-se comod, își continuă lectura despre ADN. Începu să înțeleagă cum reușise Hayes să izoleze genele specifice. Asta făcea probabil și Helen Brennquist în dimineața respectivă. O dată ce era descoperită o colonie de bacterii adecvată, aceasta era cultivată pentru a produce miliarde de alte bacterii. Apoi, folosind enzimele, bacteria ADN-ului era separată și fragmentată, iar gena dorită era izolată și purificată. Ulterior putea fi recombinaată cu diferite

bacterii în zone ale ADN-ului care puteau fi „activate” de către cercetător. În forma respectivă, bacteriile recombinante se comportau ca niște uzine în miniatură în producerea proteinei pentru care fusese codificată gena respectivă. Această metodă o folosisese Hayes când produsese hormonul lui de creștere. El a început cu o parte de ADN uman, gena care producea hormonul de creștere, a clonat-o cu ajutorul bacteriei, apoi a combinat-o în bacteria ADN-ului într-o zonă controlată de o genă care răspundea de digestia lactozei. Adăugând la această cultură și lactoză, specia de bacterii recombinante a lui Hayes fusese „stimulată” să producă hormonul uman de creștere.

Jason își bău berea și se duse la bucătărie să-și mai desfacă una. Era copleșit de ceea ce afluase. Nu era de mirare că unii cercetători de talia lui Hayes erau ciudați. Ei erau conștienți de puterea pe care o dețineau în manipularea vieții. Această înțelegere a fenomenului îl înspăimânta și îl tulbura în același timp pe Jason. Tehnologia ADN-ului avea o putere de temut în a face bine sau rău. Direcția era, după părerea lui Jason, aleatorie.

Înarmat cu aceste informații, Jason înclina și mai mult să creadă că Hayes, deși se afla sub influența stress-ului general, spusese adevărul, cel puțin în privința descoperirii științifice. Jason nu era la fel de sigur de afirmația lui Hayes că cineva vroia să-l omoare. Ar fi vrut să fi petrecut mai mult timp cu Hayes în cursul ultimelor luni. Își dorea să fi știut mai multe despre el.

Deschizând cuptorul, Jason cercetă piulul. Acesta se rumenea frumos și părea delicios. Puse la fiert apă pentru orez și se întoarse în birou. Punându-și picioarele pe masa de lucru și împingând înapoi scaunul de sub el, Jason începu să citească următorul capitol care trata despre tehnicile de laborator și ingineria genetică. Prima parte se referea la metodele prin care erau fragmentate moleculele ADN-ului cu ajutorul enzimelor numite

endonucleaze restrictive. Jason trebui să citească textul de mai multe ori. Era un material foarte dificil.

Sunetul strident al detectorului de fum îl surprinse pe Jason. Sărind în picioare de pe biroul pe care adormise adânc, alergă în bucătărie. Apa pentru orez fiersese și se evaporase, iar fundul de teflon fumega, umplând bucătăria cu fum înecăcios. Jason puse vasul sub un jet de apă, unde acesta începu să stropească și să fâsâie. Dădu drumul ventilatorului și deschise una din ferestrele aflate în living, iar bucătăria se goli treptat de fum. În cele din urmă detectorul de fum încetă să mai sune. Jason se bucură că proprietarul nu se afla nici de această dată în oraș.

Când cina fu gata, fără orez, Jason o duse pe birou, împingând hârtiile și cărțile deoparte. În timp ce începu să mănânce, privirea îi căzu pe prima pagină a ziarului *Boston Globe*, cu articolul „Doctor, droguri și o dansatoare”. Luă ziarul cu mâna stângă și se uită din nou la Carol Donner. Gândul că Hayes ar fi putut trăi cu femeia aceea îl buimăcea. Jason se întreba dacă Hayes nu căzuse cumva pradă imaginației bărbaților în vârstă de a salva o prostituată care, în ciuda meseriei, are o inimă de aur. Gândindu-se la Hayes ca la un coleg care a trăit într-un mediu similar cu cel în care trăise și el, inclusiv aceeași școală de medicină, Jason consideră că în ceea ce-l privea pe Hayes, un asemenea clișeu era tras de păr. Dar, după cum a spus Curran, faptele erau fapte. Era cât se poate de clar că Hayes trăise cu fata. Jason aruncă ziarul deoparte.

După ce citi tot ce putuse găsi în legătură cu uscăciunea pielii, Jason duse vasele murdare la bucătărie și le clăti. Imaginea lui Carol Donner, cu mâna pe care o ținea ridicată ca să-și ascundă fața, nu-i ieșea din minte. Se uită la ceas. Era zece și jumătate. „De ce nu?” se întrebă el cu voce tare. La urma urmei, dacă Hayes a trăit cu femeia aceasta, poate că ea știa ceva care să-i poată da un indiciu în legătură cu descoperirea făcută de Hayes.

Oricum, n-avea nimic de pierdut. Se îmbracă cu un pulover și cu o haină de tweed și ieși din apartament.

De la Beacon Hill nu erau decât cincisprezece minute de mers pe jos până în Combat Zone. Dar în cele cincisprezece minute, Jason traversă o imensă distanță socială. Beacon Hill era simbolul bogăției și al proprietății confortabile, cu străzi pavate și felinare de gaz. Combat Zone era opusul sordid. Pentru a ajunge acolo, Jason ocoli Boston Common, ajunsese la Washington Street, cu șirul său nesfârșit de baruri până la Boylston Street. Aici hoinăreau oamenii străzilor, amestecați printre grupuri zgomotoase de studenți și printre muncitorii din Dorchester, îmbrăcați în haine de piele și salopete albastre. Clubul Cabaret se afla la mijloc, între un cinematograful la care rulau filme porno și o librărie pentru adulți, în a cărei vitrină erau expuse o varietate de accesorii sexuale. Firma *STUDENTE FĂRĂ SUTIEN* era vopsită într-o culoare fosforescentă.

Jason se îndreptă spre ușă și intră. Se trezi într-un bar, care nu era altceva decât o încăpere lungă și întunecată, luminată în mijoc de un reflector care cădea pe un podium din lemn. Barul, în formă de U, înconjura podiumul. În spate erau câteva separeuri mici, iar muzica se auzea în surdină prin niște difuzoare mari care flancau treptele ce duceau spre podium.

Atmosfera era îmbâcsită de fum de țigară și de mirosul acela special de deodorant ieftin de interior. Barul era aproape plin de bărbați ce ședeau aplecați peste paharele cu băutură. Era greu să vezi ceva în interiorul separeurilor, dar, în timp ce trecu pe lângă ele, Jason putu zări numeroase femei îmbrăcate în rochii scurte și franjurate. Găsi un scaun lângă bar. O chelneriță îmbrăcată într-o bluză albă și pantaloni negri scurți și strâmți veni imediat să ia comanda.

Când îi fură aduse berea și paharul, o dansatoare pe jumătate dezbrăcată coborî treptele și începu să se plimbe cu un aer plin de sine pe podium. Jason se uită în

sus spre ea, iar privirile li se întâlneau pentru o clipă. Părea plictisită. Femeia avea fața machiată din abundență, iar părul decolorat avea consistența paielor. Jason îi dădu peste treizeci de ani, nici vorbă să fi fost studentă.

Privind în jurul lui, Jason observă aceeași expresie de plictiseală și pe fețele bărbaților în timp ce ochii lor urmăreau din reflex plimbările în sus și-n jos ale dansatoarei de pe podium. Jason își sorbi berea direct din sticlă. În nici un caz, n-ar fi atins cu buzele vreun pahar în locul acesta.

Când rock-and-roll-ul luă sfârșit, dansatoarea păru pentru o clipă dezorientată. Își mută greutatea de pe un toc de 10 cm pe celălalt, așteptând următorul număr. Jason remarcă tatuajul în formă de inimă pe care dansatoarea îl avea pe coapsa dreaptă. Următorul număr începu anunțat de o bătaie puternică de tobe și blonda își reîncepu ondulările. În timp ce se legăna, își scoase sutienul sumar. Acum nu mai avea pe ea decât o bentiță ce se căznea să-i acopere părțile intime și pantofii. Și totuși, bărbații de la bar continuau să rămână nepăsători. Singurele mișcări pe care le făceau erau cele prin care își duceau la buze băutura sau țigara. Cel puțin până când dansatoarea începu să se miște de-a lungul podiumului. Apoi câțiva clienți începură să scoată la vedere bancnotele.

Jason privi scena pentru un timp, apoi se uită din nou prin încăpere. Nu departe se afla un separeu ocupat de un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare neagră, care fuma trabuc și studia o agendă prin niște ochelari fumurii. Jason nu avea nici cea mai mică idee cum putea vedea ceva, dar decise că precis făcea parte din direcțiune. Mai mulți tipi solizi, cu gâturi groase, purtând tricouri albe, stăteau de ambele părți ale separeului, cu brațele lor cărnoase încrucișate, întorcându-și capetele întruna la dreapta și la stânga, pentru a supaveghea barul.

Când muzica se termină, stripteusa cea blondă își ridică hainele și fugi pe scări. Se auziră doar câteva aplauze răzlețe. Când muzica reîncepu, pe trepte coborî o nouă dansatoare, care se roti pe podium. Îmbrăcată într-un costum de țigancă, țipător și înfocat, ea ar fi putut fi sora primei dansatoare – sora mai mare.

Jason pricepu rapid „ideea” programului. O-fată, îmbrăcată într-o costumație de sălbatică, apăru și dansă, scoțându-și din ce în ce mai multe haine pe măsură ce numărul se derula. Trecură patruzeci și cinci de minute și Jason se întreba dacă și Carol Donner era programată să apară în seara respectivă. O întrebă pe una dintre chelnerițe.

– Ar trebui să urmeze ea. Mai doriți un rând, domnule?

Jason scutură din cap. Îi era deajuns o singură bere pentru toată seara. Privind din nou în jur, el observă că unele dintre stripteuse coborâseră în bar. Ele se opreau să stea de vorbă cu bărbatul ce purta ochelari fumurii, ca apoi să colinde prin încăpere și să stea la taclale cu clienții. Jason încercă să și-l imagineze pe Hayes, faimosul biolog molecular, stând aici la bar și, oricât se străduia, nu reușea deloc.

Muzica se opri pentru o clipă și luminile de pe podium se micșorară. Pentru prima dată se auzi o voce în difuzor, care anunța următoarea apariție: faimoasa Carol Donner. Clienții plictisiți, sprijiniți de bar, părură că se trezesc dintr-o dată. Se auziră câteva fluierături.

Muzica se schimbă într-un rock mai domol și pe podium apăru o siluetă. Când luminile se reaprinsă, Jason rămase uimit. Spre surpriza lui, Carol Donner era o tânără frumoasă. Pielea ei avea o strălucire sănătoasă și ochii ei aruncau scântei. Era îmbrăcată într-un costum mulat pe corp, pe cap avea o banderolă, iar în picioare purta jambiere, de parcă s-ar fi aflat la o lecție de aerobic. Picioarele îi erau goale. Se mișca pe podium cu grație și

dezinvoltură, iar Jason remarcă în zâmbetul ei că îi făcea plăcere.

Pe măsură ce numărul se derula, fata își scoase jambierele, cordonul de mătase din jûrul taliei și apoi costumul. Publicul îndobitocit de băutură începu să ovaționeze în timp ce fata urca scara, dansând în bustul gol. De îndată ce dispăru, clienții se cufundară din nou în amorteală. Jason o așteptă pe Carol să apară în bar, ca celelalte fete, dar după ce se scurseră douăzeci de minute, își dădu seama că s-ar putea să nu vină. Își împinse scaunul și se îndreptă spre bărbatul cu ochelari de soare. Unul dintre bodyguarzi îl observă și-și desfăcu brațele.

– Scuzați-mă, spuse Jason bărbatului cu agenda. Pot să vorbesc cu Carol Donner?

Bărbatul își scoase trabucul din gură.

– Dar tu cine dracu mai ești?

Jason ezită să-și dea numele adevărat, timp în care bărbatul cu ochelari de soare îi făcu un semn unuia dintre bodyguarzi. Jason simți cum o mână mare îl apucă de braț și-l împinge spre ușă.

– Vreau numai...

Dar nu reuși să spună mai mult. Fusesse apucat de haină și purtat în viteză de-a lungul barului și prin draperia neagră, iar cu picioarele abia dacă atîgea pămîntul. Când se trezi împins în stradă, fu cuprins de un puternic sentiment de umilință.

După ce alarma deșteptătorului îl trezi, Jason simți nevoia să stea sub duș mai multe minute, până când se simți capabil să înfrunțe o nouă zi. Cu o seară înainte, după ce se întorsese din neplăcuta vizită de la Club Cabaret, a fost rechemat a spital. Unul dintre pacienții lui bolnavi de SIDA, un bărbat pe nume Harvey Rachman, făcuse stop cardiac. Când Jason sosise la spital, personalul de serviciu îi făcea reanimare de cincisprezece minute. Abia după două ore de încercări zadarnice, s-au recunoscut învinși. Comentariul sorei șefe conform căruia bărbatul scăpase astfel de suferință, nu constituia o prea mare consolare pentru un Jason șocat. Pe el îl necăjea de fiecare dată când moartea câștiga competiția.

Singurul aspect pozitiv înregistrat în timpul vizitei din dimineața respectivă fusese externarea unuia dintre cazurile de hepatită. Lui Jason îi părea rău că fata pleca. Acum nu mai avea decât un singur pacient care se simțea bine.

La secția de boli coronariene, Matthew Cowen nu se simțea deloc mai bine. La indispozițiile de care se plânsese, se mai adăugase acum și o deteriorare a vederii. Simptomele îl nelinișteau pe Jason. Harrington și Lennox se plânseseră și ei de scăderea acuității vizuale cu câteva săptămâni înainte de a muri și Jason se gândi din nou la posibilitatea apariției unei boli noi, multisistemice. Ceru un consult oftalmologic. După ce-și încheie vizita, Jason se duse la secția de patologie să vadă dacă eșantioanele de la autopsia lui Hayes erau gata. Poate că ele îi vor putea da o explicație de ce atât de mulți oameni, aparent sănătoși, sufereau stopuri cardiace.

Trebuie să aștepte până ce Jackson dădu un raport asupra unui test secției de oncologie. Era vorba despre o biopsie a sânelui și era pozitivă.

– Asta mă face să mă simt întotdeauna îngrozitor, spuse Jackson punând receptorul în furcă.

Apoi adăugă pe un ton puțin mai vesel:

– Pariez că vrei să vezi rezultatele lui Hayes.

Căută pe birou până găsi mapa care-i trebuia. Deschizând-o, scoase un eșantion, și-l arătă lui Jason.

– Așteaptă să vezi asta... E aorta lui Alvin Hayes, explică Jackson în timp ce Jason o privea la microscop.

Moartea celulelor și dezorganizarea erau evidente chiar și pentru ochiul lui neformat.

– Nu e de mirare că a clacat! continuă Jackson. N-am mai văzut o asemenea deteriorare la nici un caz sub șaptezeci de ani, cu excepția pacienților cărora le-a fost găsită o boală a aortei. Și să-ți mai arăt ceva.

Jackson înlocui eșantionul cu altul.

– Asta este inima lui Hayes. Uită-te la vasul coronarian. Arată la fel cu cel al lui Cedric Harring. Toate vasele coronariene sunt aproape obturate. Dacă aorta lui Hayes n-ar fi cedat, el ar fi murit de un atac de inimă. Tipul era o bombă ambulantă cu efect întârziat. Și nu e numai asta, mai avea și o inflamație a tiroidei, tot ca Harring. De fapt, sunt atâtea asemănări, încât m-am uitat din nou la aorta lui Harring. Și ce crezi că am descoperit? Și aorta lui Harring era pe punctul de a crăpa.

– Mai exact, ce vrei să spui cu asta? întrebă Jason.

Jackson își desfăcu brațele a neputință.

– Nu știu. Există mari asemănări între aceste două cazuri. Cum ar fi inflamația larg răspândită, dar care nu cred că e de natură infecțioasă. Pare mai mult de natură autoimunitară, ca și cum sistemul lor imunitar ar fi început să atace propriile lor organe.

– Vrei să spui ca la lupus?

– Da, ceva de acest gen. Oricum, Alvin Hayes era foarte bolnav. Aproape toate organele îi erau într-o avansată

stare de uzură. Începuse să se dezintegreze de-a dreptul .

– Spunea că nu se simte prea bine, comentă Jason.

– Ha! exclamă Jackson. Asta-i eufemismul anului.

Jason plecă de la secția de patologie, încercând să înțeleagă afirmația lui Jackson. În ciuda opiniei lui Jackson, Jason se gândi din nou că ar fi posibil să fie vorba de o boală infecțioasă necunoscută. De fapt, ce fel de boală autoimunitară ar fi putut evolua atât de rapid? Jason își răspunse singur la întrebare: nici una.

Înainte de a începe din nou consultațiile pacienților ambulatorii, Jason decise să treacă pe la laboratorul lui Hayes. Nu pentru că s-ar fi așteptat din partea lui Helene să-i fie de folos, dar considera că ar putea-o interesa faptul că Hayes fusese atât de bolnav în ultimele sale săptămâni de viață. Spre surprinderea lui, observă că Helene plânse.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse ea scuturând din cap.

– Nu lucrezi?

– Am terminat.

Dintr-o dată, Jason își dădu seama că fără Hayes lângă ea ca să-i dea indicații, Helene era pierdută. Se părea că nu fusese informată despre marea lucrare, fapt ce-l determină pe Jason să se îndoiască de cunoștința ei în privința descoperirii lui Hayes, în cazul în care ar fi existat vreuna. Discreția de care dăduse dovadă Hayes era o pierdere pentru societate.

– Te superi dacă vreau să stau de vorbă cu tine câteva minute? întrebă Jason.

– Nu, răspunse Helene în felul ei laconic, apoi îi făcu semn să intre în biroul lui Hayes.

Jason o urmă și fu din nou șocat de fotografiile reprezentând organele genitale.

– Tocmai am trecut pe la secția de patologie, începu Jason după ce se așezară. Se pare că doctorul Hayes era

foarte bolnav. Ești sigură că nu s-a plâns de starea sănătății lui?

– Ba s-a plâns, admise Helene, afirmând contrariul față de declarația inițială. Spunea tot timpul că se simte slăbit.

Jason o privi mirat. Helene părea mai vulnerabilă, mai deschisă și Jason mai remarcă faptul că, în contrast cu dățile anterioare, acum părul ei atârna pe umeri în loc să fie prins la spate în coc.

– Ultima dată mi-ai spus că avea același comportament ne-schimbat.

– Așa a fost. Dar spunea că se simte îngrozitor.

Neînțelegând această distincție semantică, Jason fu convins pentru o dată în plus că Helene încerca să ascundă ceva. Se întrebă care o fi motivul, dar simțea că nu va afla nimic dacă o va înfrunta.

– Domnișoară Brennquist, spuse Jason pe un ton răbdător, vreau să te mai întreb o dată. Ești absolut sigură că nu știi la ce s-ar fi putut referi Hayes când mi-a spus că a făcut o descoperire științifică majoră?

Ea scutură din cap:

– Zău că nu știu. Adevărul e că lucrurile nu stăteau bine în laborator. În urmă cu trei luni, șobolanii care au fost tratați cu factorii de stimulare ai hormonului de creștere au început să moară în chip misterios.

– De unde proveneau acești factori?

– Doctorul Hayes îi extrăgea singur din creierul de șobolan. Mai ales din hipotalamus. Apoi îi producea prin tehnicile de recombinare a ADN-ului.

– Deci experiențele au dat greș?

– Complet, spuse Helene. Dar ca orice mare cercetător, doctorul Hayes nu s-a simțit descurajat. Din contră, s-a dedicat și mai mult muncii sale. A testat diferite proteine, dar, din nefericire, cu aceleași rezultate fatale.

– Crezi că doctorul Hayes a mințit când mi-a spus că a făcut o descoperire?

– Doctorul Hayes nu mințea niciodată, spuse Helene indignată.

– Atunci cum îți explici? întrebă Jason. La început am crezut că Hayes suferea de o cădere nervoasă. Acum nu mai sunt atât de sigur de acest lucru. Ce părere ai?

– Doctorul Hayes nu a avut nici o cădere nervoasă, spuse Helene, ridicându-se și dându-i lui Jason de înțeles că discuția se încheiase.

Helene nu avea de gând să asculte calomniile la adresa defunctului ei șef.

Cu un sentiment de frustrare, Jason coborî la biroul său, unde Sally pregătise deja doi pacienți pentru examenul medical. Între cele două consultații, Jason reuși să scape de Sally destulă vreme pentru a putea cerceta rezultatele analizelor de laborator ale lui Holly Jennings. Singura schimbare mai semnificativă față de cele anterioare era o valoare mai ridicată a gamma globulinei, determinându-l pe Jason să se gândească din nou la o boală, alta decât SIDA, prin care era afectat sistemul autoimunitar. În loc să inhibe sistemul imunitar, ca în cazul virusului HIV, problema părea să ia o formă distructivă.

Pe la jumătatea dimineții, Jason fu sunat de Margaret Danforth, care-i spuse fără altă introducere:

– M-am gândit că ar trebui să știi că în urina doctorului Hayes au fost găsite ușoare urme de cocaină.

Deci Curran a avut dreptate, gândi Jason în timp ce puneia receptorul în furcă. Dar Jason nu putea spune dacă faptul era legat sau nu de afirmația lui Hayes despre descoperirea făcută, sau de frica de a fi atacat.

Jason fu obligat să renunțe la speculațiile sale în fața marelui număr de pacienți care-l așteptau pentru consultații. Tensiunea crescuse datorită unui telefon de la Shirley, care se pare că aflase despre vizita lui la Helene.

– Jason, spuse ea pe un ton aspru, te rog să nu mai răscolești lucrurile. Lasă spiritele să se calmeze în privința cazului Hayes.

– Cred că Helen știe mai multe decât ne spune.
– De fapt de partea cui ești tu? întrebă Shirley.
– Bine, bine, spuse el, întrerupând-o cu mojiție, în momentul în care Madaleine Krammer, o veche pacientă, fusese adusă la urgență.

Până acum, inima ei funcționase în condiții normale. Dintr-o dată, i se umflaseră gleznele și începuse să horcăie. În ciuda medicamției puternice, boala ei congestivă de inimă se agravase atât de tare, încât Jason insistase ca femeia să fie spitalizată.

– Nu săptămâna asta, protestase Madaleine. Vine în vizită fiul meu din Carolina cu noul lui bebeluș. Nu mi-am văzut niciodată nepoțica. Vă rog!

Madaleine era o femeie de șaizeci și cinci de ani, veselă, cu părul de un gri argintiu. Lui Jason îi plăcuse totdeauna de ea pentru că plângea foarte rar și pentru că îi era mereu foarte recunoscătoare pentru tratamentul medical prescris.

– Îmi pare rău, Madaleine. N-aș fi făcut acest lucru dacă nu l-aș fi considerat necesar. Singura modalitate prin care îți putem schimba tratamentul este numai sub o strictă observație.

Mormăind ceva, Madaleine acceptă resemnată. Jason îi spuse că va veni s-o vadă mai târziu și o lăsă pe mâinile pricepute ale Claudiei. Pe la ora patru după-amiază, Jason reușise să recupereze întârzierea din planificare. Ieșind din birou, Jason dădu peste Roger Wanamaker, a cărei siluetă impresionantă bloca în întregime holul îngust.

– E rândul meu, spuse Roger. Ai puțin timp liber ca să stăm de vorbă?

– Bineînțeles, spuse Jason, care nu refuza niciodată un coleg.

Îl conduse pe Roger înapoi în birou. Acesta, ceremonios, lăsă să cadă pe masă o fișă medicală.

– Așa, ca să nu te simți singur, spuse el. E fișă unui director executiv de la Data General, în vârstă de

cincizeci și trei de ani, care a fost adus la camera de gardă mort de-a binelea. Cu mai puțin de trei săptămâni în urmă, i-am făcut un examen medical complet.

Jason deschise fișa și aruncă o privire asupra rezultatelor examenelor medicale, inclusiv a EKG-ului și a analizelor de laborator. Colesterolul era mărit, dar nu foarte tare.

– Un alt atac de inimă? întrebă el răsfoind fișa la rezultatul radiografiei pulmonare. Și acesta era normal...

– Nu, spuse Roger. Comoție cerebrală. Tipul a suferit de un atac chiar la mijlocul unei ședințe de consiliu. Soția lui e supărată foc. M-a făcut să mă simt îngrozitor. Mi-a spus că soțul ei a început să se simtă rău de când a venit la noi.

– Ce simptome avea?

– Nimic deosebit, spuse Roger. În special insomnii și agitație, lucruri de care se plâng tot timpul majoritatea directorilor.

– Ce dracu se petrece? întrebă Jason ca pentru sine.

– Mă depășește, spuse Roger. Dar încep să am un sentiment ciudat – ca și cum ne-am afla în fața unei epidemii sau ceva de genul acesta.

– Am vorbit cu Madsen de la patologie. L-am întrebat ce crede despre eventualitatea unei boli infecțioase necunoscute. A spus că nu e cazul. Mai degrabă e vorba de ceva metabolic, poate autoimunitar.

– Cred că ar trebui să facem ceva. Ce zici de întâlnirea pe care ai propus-o?

– Încă n-am convocat-o, recunosc Jason. Am pus-o pe Claudia să scoată toate fișele tuturor examenelor medicale pe care le-am făcut în ultimul an și am rugat-o să verifice cum se simt pacienții. Poate că ar trebui să faci și tu același lucru.

– E o idee bună.

– Ce spune autopsia acestui caz? întrebă Jason, dându-i înapoi fișa lui Roger

– E la medicul legist.

– Să-mi dai și mie rezultatul.

După plecarea lui Roger, Jason își făcu o notiță să nu uite să convoace o întâlnire cu ceilalți interniști la începutul săptămânii următoare. Chiar dacă nu vroia să știe cât de răspândită era problema, își dădea seama că nu putea să stea deoparte și să privească în timp ce pacienții cu rezultate bune la analize terminau prin a ajunge la morgă.

În drum spre ultimul pacient, Jason se surprinse din nou gândindu-se la Carol Donner. Venindu-i brusc o idee, făcu cale întoarsă la fișierul central, unde o găsi pe Claudia. O rugă să meargă la serviciul personal să vadă dacă poate face rost de adresa de acasă a lui Alvin Hayes. Jason era sigur că dacă cineva putea face acest lucru, aceasta era Claudia.

Îndreptându-se din nou spre pacienții ambulatorii, Jason se întrebă de ce nu încercase să obțină adresa lui Hayes mai devreme. Dacă această Carol Donner trăise cu el, era mult mai simplu să stea de vorbă cu ea la ea acasă decât la Club Cabaret. Poate că ea avea vreo idee despre descoperirea lui Hayes, sau dacă nu, măcar despre sănătatea lui. Când Jason termină cu ultimul pacient, Claudia făcuse deja rost de adresă. Era în South End.

După ce consultă toți pacienții ambulatorii și dictă corespondența necesară, Jason se îndreptă spre liftul principal pentru a începe vizita pacienților săi internați. Madaline Krammer fu prima.

Arăta deja mai bine. O diureză puternică îi dezumflase considerabil picioarele și mâinile, dar când o mai consultă o dată, Jason fu din nou tulburat să constate că pupilele femeii păreau foarte dilatate și nu reacționau la lumină. Jason însemnă ceva pe fișa ei, apoi își continuă vizita.

Înainte de a merge să-l vadă pe Matthew Cowen, Jason îi scoase mai întâi fișa pentru a vedea ce se constatare în urma examenului oftalmologic. Șocat,

Jason citi: „Cataractă slabă la ambii ochi. A se repeta consultul peste șase luni.” Lui Jason nu-i veni să-și creadă ochilor. Cataractă la treizeci și cinci de ani? Își aduse aminte că în autopsia lui Connolly apărea și cataracta. Își aminti, de asemenea, de pupilele dilatate ale Madaleinei Krammer. Ce dracu mai era și asta? În timp ce se îndrepta pe culoar să-l vadă pe Matthew, Jason era în continuare deosebit de derutat.

– O să-mi dați iarăși medicamentele acelea ciudate? întrebă Matthew de îndată ce-l văzu pe Jason.

– Nu, de ce întrebi?

– Pentru că a început să-mi cadă părul.

Ca să demonstreze ceea ce spunea, Matthew trase de niște șuvițe, care, într-adevăr, se desprinseseră imediat. Le împrăstie pe pernă.

Jason ridică o șuviță și o plimbă între degetul mare și index. Părul părea normal, în afara unei albețe la rădăcină. Apoi Jason examinează pielea capului lui Matthew. Și aceasta părea normală și nu prezenta inflamații sau locuri dureroase.

– De când se petrece treaba asta? întrebă el, revenindu-i în minte, uimitor de clar, amintirea lui Brian Lennox, precum și afirmațiile doamnei Harring că soțul ei începuse să-și piardă părul.

– Astăzi e mult mai rău, spuse Matthew. Nu vreau să par un paranoic, dar se pare că totul mi se întâmplă numai mie.

– E doar o coincidență, îi răspunse Jason, încercând să-și dea curaj în același timp și sieși. Îl voi ruga pe dermatolog să te mai consulte o dată. Poate că are vreo legătură și cu uscăciunea pielii. Care mai e situația în această privință? Ai constatat vreo îmbunătățire?

– E mai rău. N-ar fi trebuit să vin la spital.

Jason fu ispitit să-i dea dreptate, mai ales pentru că toți pacienții săi se simțeau atât de rău. După ce-și termină vizita, era sleit de oboseală. Aproape că uitase că niște prieteni bine intenționați insistaseră să meargă în

seara aceea la o petrecere ca să-l prezinte unei frumoase juriste de treizeci și patru de ani, al cărei nume era Penny Lambert. Mai avea la dispoziție o oră și hotărî că nu mai avea rost să meargă acasă. Așa că scoase o hartă a orașului Boston, pe care o avea în mașină și căută Springfield Street, pe care se afla apartamentul lui Hayes. Era dincolo de Washington Street. Considerând că era ora potrivită pentru a o prinde pe Carol Donner, Jason se hotărî să meargă chiar acolo. Ușor de spus, greu de făcut! Îndreptându-se spre sudul orașului, Jason intră într-un trafic aglomerat și merse bară în bară pe Massachusetts Avenue. Dând dovadă de multă voință, reuși să intre pe Washington Street, de unde viră la stânga și apoi din nou la stânga, pe Springfield. Localiză clădirea unde era apartamentul lui Hayes și găsi un loc de parcare.

Zona era un amalgam de clădiri renovate și nerenovate. A lui Hayes făcea parte din a doua categorie. Pe scara de la intrare erau numeroase inscripții graffiti. Jason intră în hol și observă că multe cutii poștale fuseseră desfăcute și că ușa de intrare din interior nu era încuiată. De fapt, încuietoarea fusese smulsă de multă vreme și nu mai fusese înlocuită. Apartamentul lui Hayes era la etajul al treilea. Jason începu să urce scara prost luminată. Mirosea a mucegai și a igrasie.

Clădirea era mare, cu câte un apartament pe fiecare etaj. La etajul al treilea, Jason călcă peste niște ziare *Boston Globe*, care încă mai erau în învelitoarea lor de plastic. Nu găsi nici o sonerie, așa că bătu la ușă. Neprimind nici un răspuns, Jason bătu încă o dată, și mai tare. Ușa se întredeschise scârțâind. Uităndu-se în jos, Jason observă că încuietoarea fusese forțată de curând și că lipsea o parte din tocul ușii. Folosindu-se de degetul arătător, Jason deschise ușa. Aceasta scârțâi din nou, ca de durere.

– E cineva acasă? strigă Jason.

Nu primi nici un răspuns. Intră în apartament.

– E cineva acasă?

Nu se auzea nici un zgomot, doar apa curgând la toaletă. Jason închise ușa în urma lui și privi prin holul întunecat spre o ușă întredeschisă.

Jason aruncă o privire și aproape o zbughi înapoi. Apartamentul fusese răscolit. Livingul, odinioară decorat cu antichități atrăgătoare și cu reproduceri, era în întregime răvășit. Toate sertarele biroului și ale bufetului fuseseră trase afară și trântite pe jos. Pernele de pe canapea fuseseră tăiate și conținutul unei biblioteci mari era împrăștiat pe jos.

Călcând cu grijă peste această dezordine, Jason își aruncă privirea într-un dormitor mic, care era în aceeași stare ca și sufrageria, apoi merse pe culoar spre locul unde își închipuia că trebuia să fie dormitorul cel mare. Și acolo era aceeași dezordine. Toate sertarele fuseseră trântite pe jos, iar hainele din șifonier fuseseră smulse de pe umerase și aruncate pe podea. Ridicând câteva, Jason observă că erau numai haine bărbățești.

Deodată, ușa de la intrare scârțâi, iar Jason simți un fior pe șina spinării. Lăsă să-i cadă hainele din mână. Vru să întrebe din nou dacă era cineva acasă, sperând să fie Carol Donner, dar era prea speriat ca să poată articula vreo vorbă. Îngheță de spaimă, cu urechile ciulite să prindă cel mai mic zgomot. Poate că a fost un curent de aer... Apoi Jason auzi o bufnitură surdă, care părea a fi zgomotul făcut de un pantof lovind o carte sau un sertar căzut. Era clar că cineva intrase în apartament și Jason avea sentimentul că oricine ar fi fost, acesta știa de existența lui acolo. Broboanele de transpirație care îi apăruseră pe frunte începură să-i picure de-a lungul nasului. Avertismentul pe care i-l dăduse detectivul Curran în legătură cu pericolul pe care-l prezenta lumea drogurilor îi reveni în minte. Se întrebă dacă exista vreo cale să se strecoare afară. Își dădu însă seama că se afla la capătul unui culoar lung.

Dintr-o dată, în pragul ușii apărură o siluetă înaltă. Chiar

dacă era întuneric, Jason își dădu seama că omul avea armă.

Jason fu cuprins de panică. Dar tot nu făcea nici o mișcare. După o clipă, o siluetă mai scundă i se alătură primeia și, împreună, pătrunseră în încăpere. Apoi înaintară implacabil spre Jason, pas cu pas. Părea că trecuse o veșnicie. Jason ar fi vrut să țipe și să fugă.

În clipa imediat următoare, Jason crezu că a murit. Văzuse o străfulgerare. Abia după aceea își dădu seama că nu fusese foc de armă, ci că un bec fusese aprins deasupra capului său. Era încă în viață. În fața lui stăteau doi polițiști în uniformă. Lui Jason îi veni să-i îmbrățișeze, atât se simțea de ușurat.

– Mă bucur să vă văd, băieți, spuse Jason.

– Întoarce-te! îi ordonă polițistul mai corpolent, neluând în seamă comentariile lui Jason.

– Vă pot da o explicație..., începu Jason, dar i se spuse să-și țină gura, să-și pună mâinile pe perete și să-și desfacă picioarele.

Cel de-al doilea polițist îl percheziționează, scoțându-i portofelul. După ce se convinseră că Jason nu avea armă asupra lui, îi traseră mâinile de pe perete și-i puseră cătușe. Apoi îl duseră de-a lungul apartamentului, pe scări în jos și ajunseră în stradă. Câțiva trecători se opriră să urmărească cum Jason era împins pe bancheta din spatele unei mașini fără însemne.

Polițiștii nu scoaseră nici o vorbă cât dură drumul până la secție, iar Jason consideră că nu are nici un rost să le dea vreo explicație până nu ajung la destinație. Acum, că se calmase, începu să reflecteze la ce avea de făcut. Bănuia că i se va permite să dea un telefon și se întreba dacă s-o sune pe Shirley sau pe avocatul pe care-l consultase când își vânduse casa.

Dar când sosiră la secție, polițiștii îl duseră într-o încăpere mică și goală, unde îl și lăsară. Ușa făcu un mic zgomot după ce ieșiră și Jason își dădu seama că fusese

încuiat pe dinafară. Nu mai fusese niciodată până atunci la închisoare și nu se simțea deloc bine.

Pe măsură ce minutele treceau, Jason își dădu seama de gravitatea situației. Își aduse aminte de rugămintea lui Shirley de a nu mai răscoli cazul. Numai Dumnezeu știa ce efecte va putea avea arestarea lui asupra imaginii clinicii, în cazul că va deveni publică.

Într-un târziu, ușa încăperii se deschise și intră detectivul Curran, urmat de polițistul mai scund. Jason se bucură să-l vadă pe Curran, dar își dădu seama imediat că plăcerea nu era reciprocă. Ridurile de pe chipul lui Curran păreau mai adânci ca niciodată.

– Scoateți-i cătușele, spuse Curran fără să zâmbească.

Jason se ridică în picioare în timp ce polițistul în uniformă îi eliberă mâinile. Jason se uita la Curran, încercând să-i ghicească gândurile, dar chipul acestuia rămânea impenetrabil.

– Vreau să vorbesc cu el între patru ochi, îi spuse Curran polițistului care înclină capul și ieși.

– Ia-ți portofelul ăsta blestemat! spuse Curran, vârându-l în palma lui Jason. Nu prea iei în seamă sfaturile ce ți se dau, nu-i așa? Ce trebuie să fac ca să te conving că afacerile cu droguri sunt o problemă serioasă?

– Dar am încercat numai să stau de vorbă cu Carol Donner...

– Minunat! Așa că ți-ai vârât nasul să ne strici toate aranjamen-tele.

– Ca de exemplu? întrebă Jason, simțind că începe să se enerveze.

– Brigada de moravuri a pus sechestru pe apartamentul lui Hayes deoarece am aflat că s-a cotrobăit prin el. Speram să prindem pe cineva care prezintă puțin mai mult interes decât dumneata!

– Îmi pare rău.

Curran scutură capul, nemulțumit:

– Putea fi și mai rău. Puteai fi rănit. Te rog, domnule doctor, ce-ar fi să te întorci la meseria dumnitale?

– Acum sunt liber să plec? Întrebă Jason nevenindu-i să creadă.

– Da, spuse Curran întorcându-se spre ușă. N-am de gând să te mai rețin. N-are rost să pierdem vremea.

Jason plecă de la secția de poliție și luă un taxi care-l duse înapoi pe Springfield Street, de unde își recupera mașina. Privi în sus la clădirea care adăpostea apartamentul lui Hayes și se înfioră. Trăise o experiență îngrozitoare.

Cu destulă adrenalină în sistemul său nervos pentru a putea alergera o milă în patru minute, Jason se bucura că-și făcuse planuri pentru seara respectivă. Prietenii lui, familia Alic, invitaseră un grup de persoane vesele, iar vinul și mâncarea erau într-adevăr grozave. Fata cu care vroiau să-i facă cunoștință, Penny Lambert, era o tânără tipică pentru clasa funcționarilor mijlocii, îmbrăcată într-un stil cam conservator, într-un taior de mătase albastră și cu un jabou bogat, tot din mătase. Din fericire era prietenoasă și vorbăreată și părea potrivită să compenseze neputința lui Jason de a nu se mai gândi la apartamentul lui Hayes și nevoia de a vorbi cu Carol Donner.

După ce terminară de servit cafeaua și coniacul, lui Jason îi veni o idee. Poate că dacă se oferea să o conducă pe Penny acasă, ar fi putut s-o convingă să treacă pe la clubul lui Carol. Era evident că fata nu mai locuia în apartamentul lui Hayes și Jason își imagina că ar avea mai multe șanse să vorbească cu ea dacă era însoțit de o altă femeie. Penny îi acceptă bucuroasă oferta de a o conduce și, o dată ce intrară în mașină, Jason o întrebă dacă îi place aventura.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea cu prudență.

– M-am gândit că poate ți-ar plăcea să vezi și cealaltă față a Bostonului.

– Ca de exemplu o discotecă?

– Ceva de genul ăsta, spuse Jason.

Într-un mod puțin pervers, Jason se gândi că

experiența respectivă nu i-ar strica lui Penny. Era destul de drăguță, dar prea previzibilă.

Penny se relaxă, zâmbi și trăncăni până când opriră în fața clubului Cabaret.

– Ești sigur că e o idee bună? îl întrebă ea.

– Haide, o îndemnă Jason.

Pe drum îi făcuse o scurtă introducere, explicându-i că vroia să o vadă pe fata cu care trăise doctorul Hayes. Penny își aduse aminte că citise povestea în ziare, dar nu fusese prea convinsă, așa că Jason fu nevoit s-o mai ducă puțin cu vorba până ce Penny îl lăasă să parcheze mașina și să intre.

Spectacolul de vineri urma să fie ceva deosebit. Prinzând-o pe Penny de mână, Jason își croi drum prin încăpere, sperând să nu dea peste bărbatul cu ochelari fumurii și de cei doi bodyguarzi ai acestuia. Cu ajutorul unei băncnote de cinci dolari, reuși s-o convingă pe una dintre chelnerițe să le dea un separeu lângă peretele din margine, mai ridicat cu câteva trepte de podea. De acolo puteau vedea podiumul în timp ce rămâneau parțial ascunși de dansatoare de către siluetele întunecate ale bărbaților care ședeau la bar.

Intraseră exact într-o pauză dintre numere. Tocmai comandaseră băutura când difuzoarele se treziră la viață. Jason se obișnuise cu întunericul și putea distinge chipul lui Penny. Ceea ce vedea cel mai bine la ea era albul ochilor. Femeia abia dacă mai clipea.

Apăru o stripteuză înfășurată într-un văl diafan. Se auziră câteva fluierături. Penny rămase tăcută. Când îi dădu chelneriței banii pentru băutură, Jason o întrebă dacă cumva Carol Donner avea să danseze în seara respectivă. Fata îi răspunse că primul ei număr era la unsprezece. Jason avu un sentiment de ușurare – cel puțin nu avusese de suferit o dată cu răscolirea apartamentului.

După plecarea chelneriței, Jason văzu că dansatoarea

ajunsesse deja la șiretul din jurul șalelor, iar Penny își ținea buzele lipite strâns.

– E dezgustător, spuse ea cu dispreț.

– Nu e „Boston Symphony”, fu de acord Jason.

– Are și celulită.

Jason se uită cu mai multă atenție când dansatoarea urcă treptele. Așa era, dosul coapselor era plin de gropițe. Jason zâmbi. Ciudat ce simț al observației aveau femeile.

– Bărbații ăștia chiar se distrează? întrebă Penny cu dezgust.

– Bună întrebare. Nu știu. Majoritatea dintre ei par plictisiți.

Dar plictiseala le trecu tuturor când apărură Carol Donner. Ca și în seara trecută, mulțimea se învioră de îndată ce fata își începu programul.

– Ce părere ai? întrebă Jason.

– E o dansatoare bună, dar nu-mi vine să cred că prietenul tău era încurcat cu ea.

– Asta este și părerea mea, spuse Jason.

Dar acum nu mai era atât de sigur. Carol Donner emana o personalitate diferită de cea la care se așteptase.

După ce Carol își termină programul și, la fel ca data trecută, nu mai apărură printre meseni, Jason simți că a stat destul. Penny abia aștepta să plece și Jason observă că nu prea avusese multe de spus pe drumul spre casă. Își dădu seama că nu rămăsese cu o impresie prea bună despre cabaret. Când o lăsă în fața ușii, Jason nici măcar nu mai făcu efortul să-i spună că o s-o mai caute. Știa că familia Alic va fi dezamăgită, dar își spuse că ei ar fi trebuit să-l cunoască mai bine, nu să-l încurce cu un jabou.

După ce se întoarse acasă, Jason se dezbracă și luă de pe birou studiul despre ADN. Se vârî în pat și începu să citească. Aducându-și aminte de oboseala prin care trecuse în aceeași după-amiază, crezu că va adormi repede. Citi despre bacteriofagi, particulele virale care

infectau bacteriile, și despre modul cum erau folosiți aceștia în ingineria genetică. Apoi trecu la capitolul despre plasmide, despre care nu auzise până când începuse să citească despre ADN. Se minună când află că acestea erau molecule circulare și mici de ADN, care existau în bacterii și care se reproduceau cu fidelitate o dată cu bacteriile. Și ele aveau un rol enorm de important de vehiculare în introducerea segmentelor de ADN în interiorul bacteriei.

Treaz încă, Jason se uită la ceas. Era trecut de ora două și nici vorbă de somn. Ridicându-se din pat, se duse în living și privi afară la piața Louisburg. O mașină opri. Era chiriașul care ocupa apartamentul dinspre grădină din casa în care locuia Jason. Și el era doctor și, cu toate că erau în bune relații, Jason știa puține despre el în afară de faptul că se întâlnea cu o mulțime de femei frumoase. Jason se întreba unde le găsea oare pe toate. Fără să se dezmință, bărbatul ieși din mașină însoțit de o blondă atrăgătoare cu care dispăru printre râsete înfundate. Jason auzi închizându-se ușa de la intrare. Tăcerea se așternu din nou. Jason nu și-o putea scoate din minte pe Carol Donner, dorindu-și să stea de vorbă cu ea. În timp ce se uita la ceasul de pe poliță, îi veni o idee. Se întoarse repede în dormitor, se îmbracă din nou și ieși în stradă să-și ia mașina.

Având unele îndoieli despre posibilele consecințe, Jason conduse mașina înapoi, spre Combat Zone. În contrast cu restul orașului, aici era încă multă activitate. Trecu o dată pe lângă Club Cabaret, apoi înconjură clădirea și intră pe o stradă laterală, unde și parcă. Opri motorul. Prezența unor tipi suspecti care zăboveau pe pragul caselor sau pe străduța laterală îl făcea pe Jason să nu se simtă în largul său. Controlă dacă erau încuiate toate portierele.

La un sfert de oră de la sosirea lui, un grup mare de oameni ieșiră din club și apoi se împrăștiară care încotro. După alte zece minute apărură și dansatoarele. Stătură

puțin de vorbă în fața clubului, apoi se despărțiră. Carol nu era printre ele. În momentul în care crezu că o pierduse, Carol ieși și ea însoțită de unul din bodyguarzi. Acesta purta peste tricoul alb o jachetă de piele cu fermoarul neîncheiat. O luară spre dreapta, îndreptându-se spre Washington Street, către magazinul Filene.

Jason porni motorul mașinii, neștiind ce trebuia să facă în continuare. Din fericire, traficul era intens, atât cel pietonal, cât și cel rutier. Pentru a nu o pierde pe Carol din ochi, Jason trase mașina pe dreapta. Un polițist îl văzu și-i făcu semn să plece de acolo. Carol și prietenul ei o luară la stânga pe Boylston Street, se îndreptară spre o parcare în aer liber și intrară într-un Cadillac mare, de culoare neagră.

Cel puțin nu-mi va fi greu să-l urmăresc, gândi Jason. Dar nemaifăcând acest lucru până atunci, Jason descoperi că nu era la fel de ușor cum își imaginase, mai ales dacă vroia să nu fie observat. Cadillacul trecu pe lângă Consiliul municipal, o luă spre nord pe Charles Street, apoi la stânga pe Beacon Street, trecând de Hampshire House. După câteva intersecții, mașina trase pe stânga carosabilului și opri. Era o zonă a orașului numită Black Bay, unde se aflau case mari din secolul trecut, construite din piatră. Majoritatea dintre ele fuseseră transformate în întreprinderi rentabile sau societăți mixte. Jason trecu de Cadillac în momentul în care Carol tocmai cobora. Încetinind, Jason o privi prin oglinda retrovizoare cum alerga pe treptele unei clădiri mari cu ferestre boltite. Jason o luă la stânga pe strada Exeter, apoi se îndepărtă pe Marlborough. După ce așteptă să se scurgă vreo zece minute, Jason făcu un nou înconjur. Ajuns din nou pe Beacon Street, se uită după Cadillacul negru. Acesta dispăruse.

Jason parcă mașina în fața unei guri de apă, la jumătatea drumului între intersecție și clădirea în care intrase Carol. La ora trei noaptea, cartierul Black Bay era liniștit – nu trecea nici un pieton, doar câte o mașină din

când în când. Luând-o pe alea care ducea spre casa lui Carol, Jason supraveghe fațada cu șase etaje și nu văzu nici o lumină la nici una dintre ferestre. Intră în holul exterior, se uită la numele din dreptul soneriilor. În total erau paisprezece. Spre dezamăgirea lui, nu găsi nici un Donner.

Ieșind din nou afară, Jason se gândi la ce trebuia să facă în continuare. Aducându-și aminte că văzuse o alee ce trecea printre străzile Beacon și Marlborough, înconjură ansamblul de clădiri, numărându-le, până o localizează pe cea a lui Carol. La etajul al patrulea se vedea o lumină aprinsă. Jason bănuie că trebuia să fie a lui Carol din moment ce era puțin probabil ca altcineva să mai fie treaz la ora aceea.

Intenționând să se întoarcă în hol și să apese pe soneria potrivită, Jason o luă înapoi pe alee. Văzu imediat o siluetă singuratică, dar își continuă drumul, sperând că bărbatul va trece pur și simplu pe lângă el. Pe măsură ce distanța dintre cei doi se micșora, Jason își încetini pașii, apoi se opri. Spre disperarea lui, Jason îl recunoscuse pe bodyguard. Jacheta din piele a acestuia era tot desfăcută și sub ea se vedea tricoul alb, întins la maximum de mușchii puternici. Era același individ care îl aruncase în stradă de la Club Cabaret cu o seară înainte.

Bărbatul continua să se apropie de Jason, îndoiindu-și degetele ca pentru a anticipa ce avea de gând să facă. Jason bănuie că avea vreo 25 de ani, iar fața buhăită a bărbatului trăda cura cu steroizi. Era clar că vroia gâlceavă. Iar speranța că tipul nu-l va recunoaște se dovedi nefondată când namila mârâi:

– Pervesu' dracului ce ești! țipă el, oprindu-l pe Jason din mers.

Jason se eschivă făcând o mișcare la stânga și-l prinse pe vlăjgan de coapsă, încercând să-l surprindă pe picior greșit. Din nefericire, parcă ar fi apucat de picior un pian. În schimb, Jason fu smucit în sus. Pentru el, inegalitatea

acestui meci deveni evidentă, astfel că se hotărî să aleagă calea dialogului.

– De ce nu cauți pe cineva de calibrul tău? strigă el exasperat.

– Pentru că nu-mi plac perversii, spuse musculosul, ridicându-l pe Jason de la pământ.

Zvârcolindu-se într-o parte și în alta, Jason reuși să iasă din haină și o luă la goană în jos pe alee, lovind un tomberon de gunoi.

– Te-nvăț eu minte să-i mai dai târcoale lui Carol! urlă namila, lovind cu piciorul tomberónul de gunoi în momentul în care începu să alerge după Jason.

Dar anii de jogging ai lui Jason își spuseră cuvântul. În ciuda greutateii sale, bărbatul era destul de rapid și totuși Jason auzi cum respirația urmăritorului său devine din ce în ce mai greoaie. Aproape ajunsese la capătul aleii când Jason alunecă pe niște pietricele, pierzându-și echilibrul pentru o clipă. În momentul în care încerca să se ridice, o mână grea îl apucă de umăr și-l întoarse cu fața în sus.

– Nu mișcați! Poliția! se auzi o voce care sparse liniștea nopții.

Jason și bodyguardul înghețară. Portierele unei mașini de poliție fără însemne, parcată la intrarea pe alee, se deschisera brusc și trei polițiști în haine civile coborâră. Pentru a doua oară, lui Jason i se ordonă:

– Fața la perete! Desfă picioarele!

Jason se supuse, dar bodyguardul ezită o clipă. În cele din urmă acesta mârâi spre Jason:

– Ai avut noroc, ticălosule!

Apoi se conformă și el.

– Ține-ți gura! Țipă unul dintre polițiști.

Jason și urmăritorul lui fură percheziționați repede, apoi li se spuse să se întoarcă cu fața și să-și țină mâinile deasupra capului. Un polițist scoase o lanternă și le verifică actele de identitate.

– Bruno DeMarco? întrebă polițistul ținând lanterna îndreptată spre bodyguard.

Bruno dădu afirmativ din cap. Lumina se mută pe Jason.

– Doctorul Jason Howard?

– Da.

– Ce se petrece aici? întrebă polițistul.

– Târătura asta încerca să-mi deranjeze prietena, îl informă Bruno ca ieșit din minți. A urmărit-o.

Polițistul se uita când la Jason, când la Bruno, apoi se duse la mașină, deschise portiera și luă ceva de pe bancheta din spate. Când se întoarse, îi înapoie portofelul lui Bruno și-i spuse să plece acasă și să se culce.

La început, Bruno păru că nu pricepe, dar în cele din urmă își luă portofelul.

– Te țin eu minte, ticălosule, îi țipă el lui Jason, apoi dispăru în direcția străzii Beacon.

– Tu, spuse polițistul către Jason, tu treci în mașină.

Jason era uluit. Nu-i venea să creadă că-l lăsaseră pe agresor să plece, nu pe el. Era pe punctul de a se plânge când polițistul îl apucă de mână și-l împinse pe bancheta din spate.

– Ai început să ne deranjezi foarte tare, spuse detectivul Curran, care ședea în mașină și fuma cu indiferență. Trebuia să las namila aia să te lucreze.

Jason nu-și putea găsi cuvintele.

– Sper că ai idee, continuă Curran, despre cât de mult ne strici cazul ăsta. Întâi punem sub observație apartamentul lui Hayes. Te bagi și strici totul. Apoi o urmărim pe Carol Donner și te bagi și aici. Putem clasa întreaga operațiune. Cu siguranță, n-o să mai aflăm nimic de la ea în această situație. Unde dracu ți-ai lăsat mașina? Presupun că ai venit cu o mașină, nu?

– Imediat după colț, spuse Jason cu umilință în glas.

– Te sfătuiesc să te urci la volan și să te duci acasă, spuse Curran încet. Și-ți mai dau un sfat: să te întorci la medicina dumată și să lași pe seama noastră investigațiile. Ne faci munca imposibilă.

– Îmi pare rău, începu Jason, n-am crezut că...

– Acum pleacă, spuse Curran concediindu-l cu un gest al mâinii.

Jason coborî din mașina poliției, simțindu-se ca un prost. Sigur că o urmăreau pe Carol. Dacă trăise cu Hayes, era probabil și ea amestecată în comerțul cu droguri. De fapt, ținând cont de meseria ei, era o treabă aproape sigură. După ce se urcă la volanul mașinii lui, Jason se gândi la haina pe care o pierduse, apoi o dădu dracului și porni spre casă.

Se făcuse deja ora trei noaptea când își târî picioarele pe treptele care duceau spre apartamentul său și,

făcându-și datoria, dădu drumul la robot. Nu-și luase cu el pager-ul când plecase în urmărirea lui Carol Donner și spera să nu-l fi sunat nimeni. Era prea obosit pentru a mai face față unei urgențe. Nu era nici un apel de la spital, dar Shirley îi lăsase un mesaj, rugându-l să o sune de îndată ce ajunge acasă, indiferent de oră. Centralista îi spunea că este urgent.

Uimit, Jason formă numărul. Shirley răspunse la primul apel.

– *Pe unde naiba ai umblat?*

– E o poveste lungă.

– Vreau să-mi faci un serviciu. Vino imediat până la mine.

– E trei și jumătate, imploră Jason.

– Nu ți-aș cere-o dacă n-ar fi important.

Jason îmbracă o altă haină, coborî la mașină și conduse spre Brookline, întrebându-se ce urgență putea fi din moment ce nu suporta nici o amânare. Cu siguranță că era ceva în legătură cu Hayes.

Shirley locuia pe Lee Street, o stradă ce înconjura Brookline Reservoir și care șerpuia în sus spre o zonă cu locuințe bune și vechi. Casa în care locuia Shirley era construită din piatră folosită în forma ei naturală, frumos proporționată, cu acoperiș în formă de mansardă și cu două frontoane identice. Când intră pe aleea pietruită, văzu că toată clădirea era luminată. Opri în dreptul intrării și în momentul când coborî din mașină, Shirley deschisese deja ușa.

– Îți mulțumesc că ai venit, spuse ea, îmbrățișându-l scurt.

Era îmbrăcată într-un jersey de cașmir și niște jeanși decolorați, și, pentru prima dată de când o cunoștea, părea total zăpăcită.

Îl conduse într-un living mare și-l prezentă la doi directori executivi de la GHP, care erau și ei în mod vizibil supărați. Jason dădu mâna întâi cu Bob Walthrow,

un bărbat scund și chel și cu Fred Ingelnook, care semăna mult cu Robert Redford.

– Vrei un cocteil? întrebă Shirley. Arăți de parcă ți-ar prinde bine unul.

– Numai un sifon, te rog, spuse Jason. Sunt mort de oboseală. Ce se petrece?

– Alte necazuri. Am fost sunați de la securitate. Azi-noapte s-a comis o spargere în laboratorul lui Hayes și, practic, a fost distrus.

– Vandalism?

– Nu suntem siguri.

– Probabil, spuse Bob Walthrow. A fost percheziționat.

– Lipsește ceva? întrebă Jason.

– Nu știm încă, spuse Shirley. Dar nu asta e problema. Vrem să nu afle presa. GHP nu-și mai poate permite o publicitate nefavorabilă. Suntem pe cale de a încheia contracte cu două mari corporații care și-au manifestat dorința de a se asocia cu Programul. S-ar putea speria dacă ar afla că poliția crede că laboratorul lui Hayes a fost răvășit pentru a se căuta acolo droguri.

– E posibil, spuse Jason. Medicul legist mi-a spus că Hayes avea cocaină în urină.

– Dar-ar dracii! spuse Bob Walthrow. Să sperăm că presa nu va afla de acest lucru.

– Trebuie să reducem paguba la minimum! interveni Shirley.

– Și ce propunere ai în acest sens? întrebă Jason, întrebându-se de ce fusese chemat.

– Consiliul de conducere vrea să păstrăm sub tăcere acest ultim incident.

– Asta poate fi destul de greu, spuse Jason sorbind o gură de sifon. Presa va afla probabil despre eveniment din registrele poliției.

– Tocmai aici e problema, spuse Shirley. Am hotărât să nu anunțăm poliția. Dar vroiam să aflăm și părerea ta.

– A mea? întrebă Jason surprins.

– Ei bine, continuă Shirley, vrem să cunoaștem opinia personalului medical. Ești șef în exercițiu. Ne-am gândit că ai putea afla în mod discret ce părere au ceilalți medici.

– Presupun că da, spuse Jason, întrebându-se cum ar putea face un sondaj în rândul celorlalți interniști fără a da în vileag acest episod. Dar dacă vrei să cunoașteți părerea mea personală, nu cred că e deloc o idee bună. De altfel, n-o să puteți încasa asigurarea dacă nu informați mai întâi poliția.

– E o problemă, spuse Fred Ingelnook.

– E adevărat, fu de acord Shirley, dar e minoră în raport cu cea a relațiilor cu publicul. Pentru moment, n-o s-o raportăm. Dar vom studia problema asigurării și vom cere părerea șefilor de departament.

– Cred că așa e bine, spuse Fred Ingelnook.

– Bine, zise și Bob Walthrow.

Discuția se încheiase și Shirley îi trimise acasă pe cei doi directori executivi. Când Jason vru să-i urmeze, ea îl reținu, propunându-i să se întâlnească în aceeași dimineață la ora opt.

– Am rugat-o pe Helene să vină mai devreme. Poate reușim să înțelegem ceva din ceea ce se întâmplă.

Jason încuviință din cap, continuând să se întrebe de ce nu putuse Shirley să-i spună toate astea la telefon. Dar era prea obosit ca să-i mai pese și, după ce o sărută scurt pe obraz, coborî în stradă la mașină, sperând să mai prindă două sau trei ore de somn.

În dimineața aceea de sâmbătă, trecuse de ora opt când Jason, cu ochii împăienjeniți, intră în biroul lui Shirley. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri de mahon, pe jos era un covor verde închis și toate armăturile erau din alamă, astfel că părea mai degrabă biroul unui bancher decât cel al unui director executiv dintr-o instituție de medicină preventivă. Shirley vorbea la telefon cu un funcționar de la asigurări, așa că Jason se așeză și așteptă. După ce termină convorbirea, Shirley îi spuse:

– Ai avut dreptate în legătură cu asigurarea. Nu au de gând să plătească nici o despăgubire dacă spargerea nu a fost raportată.

– Atunci raportează-o.

– Mai întâi să vedem cât de mari sunt pierderile și ce lipsește.

Trecură în clădirea destinată pacienților ambulatorii și luară liftul până la etajul șase. Acolo îi aștepta un paznic care le descurie ușa interioară. Nu-și mai puseră papucii de protecție și nici halatul alb.

La fel ca apartamentul lui Hayes, și laboratorul era întors pe dos. Toate sertarele și cutiile fuseseră golite pe jos, dar echipamentul de înaltă tehnicitate părea neatins, astfel că pentru amândoi fu clar că fusese căutat ceva și că nu fusese o vizită în scopul distrugerii. Jason aruncă o privire în biroul lui Hayes. Era la fel de murdar, conținutul biroului și al multor cutii cu dosare fiind împrăștiat pe jos.

Helene Brennquist, albă și trasă la față, apăru în pragul ușii camerei pentru animale. Avea din nou părul prins la spate, dar, fără obișnuitul ei halat larg de

laborator, Jason putu să-și dea seama că era chiar atrăgătoare.

– Poți să spui dacă lipsește ceva? o întrebă Shirley.

– Nu-mi văd carnetul de date, spuse Helene. Și câteva din culturile de bacterii E. coli au dispărut. Dar lucrul cel mai grav s-a petrecut cu animalele.

– Ce-i cu ele? întrebă Jason, observând pe fața ei de obicei inexpressivă că tremura de frică.

– Poate că ar fi mai bine să aruncați o privire. Au fost ucise toate.

Jason trecu pe lângă Helene și intră în camera animalelor pe ușa din oțel. Fu imediat lovit de o duhoare puternică de grădină zoologică. Aprinse lumina. Era o încăpere mai mare, de aproximativ cincisprezece metri lungime și nouă metri lățime. Cuștile animalelor era aranjate în șiruri și una peste alta, uneori chiar șase.

Jason începu să se uite la primul șir, aruncând o privire în cuștile individuale. În urma lui, ușa se închise cu un clic decisiv. Helene nu exagerase: toate animalele pe care le vedea Jason erau moarte, contorsionate în poziții hidoase, multe dintre ele cu limbile însângerate, ca și cum și le-ar fi ros în timpul agoniei finale.

Brusc, Jason se opri. Uitându-se la un grup de cuști mai mari, văzu ceva care-i întoarse stomacul pe dos: șobolani dintr-o specie pe care n-o mai văzuse niciodată. Erau uriași, aproape de mărimea unui porc și cozile în formă de bici erau groase ca încheietura mâinii lui Jason. Dinții ieșiți în afară erau lungi de zece centimetri. Apoi văzu niște iepuri tot atât de mari și șoareci albi de mărimea unor câini.

Acest aspect al ingineriei genetice îl înspăimânta pe Jason. Deși îi era frică de ce mai avea să vadă, curiozitatea îl împinse să mai facă câțiva pași. Încet, privi și în celelalte cuști, văzând creaturi familiare, contorsionate în poziții care-i făceau rău. Știința o luase razna: iepuri cu mai multe capete și șoareci cu mai multe labe și ochi. Pentru Jason, manipularea genetică a

bacteriilor primitive era un lucru, iar deformarea mamiferelor cu totul altceva.

Jason se întoarse în partea centrală a laboratorului, unde Shirley și Helene se uitau la culturile de bacterii.

– Ai văzut animalele? o întrebă cu scârbă. Jason pe Shirley.

– Din nefericire. Când era Curran aici. Nu-mi aduce aminte!

– GHP a autorizat aceste experimente? întrebă Jason.

– Nu, răspunse Shirley. Nu l-am întrebat niciodată pe Hayes. N-am crezut niciodată că ar trebui s-o facem.

– Forța celebrității, comentă Jason cu cinism.

– Animalele făceau parte din cercetările doctorului Hayes asupra hormonului de creștere, încearcă să se aperi Helene.

– Indiferent, spuse Jason, pe care nu-l interesa pentru moment să se certe cu Helene pe motive de etică. Oricum, sunt toate moarte.

– Chiar toate? întrebă Shirley. Ce ciudat! Ce crezi că s-a întâmplat?

– Au fost otrăvite, spuse Jason încruntat. Totuși, nu înțeleg de ce cineva interesat de droguri și-ar bate capul să omoare animalele de laborator.

– Ai vreo explicație pentru toate astea? întrebă Shirley furioasă, întorcându-se spre Helene.

Femeia mai tânără scutură din cap că nu, plimbându-și agitată privirea prin încăpere.

Shirley continua să se uite la Helene, care începu să se mute neliniștită de pe un picior pe altul. Jason privea scena, intrigat de purtarea brusc agresivă a lui Shirley.

– Ai face mai bine să fii cooperantă, spuse Shirley, sau vei avea mult de furcă. Doctorul Howard e convins că ne ascunzi ceva. Dacă e adevărat și dacă aflăm ceva, sper că-ți dai seama ce pot face din cariera ta.

Șpaima Helenei deveni în sfârșit vizibilă.

– N-am făcut decât să urmez ordinele doctorului Hayes, spuse ea cu o voce pierdută.

– Ce ordine? își coborî Shirley vocea pe un ton amenințător.

– Făceam și un fel de colaborare externă...

– *Ce fel de colaborare?*

– Doctorul Hayes lucra clandestin pentru o companie numită Gene, Inc. Am dezvoltat o specie de E. coli recombinant ca să producem un hormon pentru ei.

– Știați că munca de colaborare și cu alte firme era interzisă în mod expres prin contractul încheiat cu noi?

– Mi-a spus, recunosc Helene.

Shirley se uită fix la Helene timp de un minut. În cele din urmă spuse:

– Nu vreau să spui nimănui nimic despre acest lucru. Vreau să-mi faci o listă detaliată cu toate animalele și lucrurile care lipsesc sau au fost stricate în acest laborator și să mi-o aduci direct mie. Ai înțeles?

Helene dădu din cap că da.

Jason o urmă pe Shirley care ieși din laborator. Era evident că ea reușise unde el dăduse greș, și anume spargerea fațadei lui Helen. Dar Shirley nu-i pusese întrebările esențiale.

– De ce n-ai forțat-o să ne spună despre invenția lui Hayes? o întrebă Jason când ajunseră în fața liftului.

Shirley lovi butonul de mai multe ori, foarte nervoasă.

– Nu m-am gândit la asta. De fiecare dată când cred că afacerea Hayes se află sub control, apare ceva nou. Am specificat o clauză în contract, prin care era interzisă colaborarea și cu alte firme.

– Oricum, nu mai contează acum, spuse Jason, urmând-o pe Shirley în lift. Omul a murit.

Ea oftă:

– Ai dreptate. Poate că exagerez. Aș vrea să se termine o dată toată afacerea asta.

– Tot mai am convingerea că Helene știe mai multe decât ne spune.

– O să mai stau de vorbă cu ea.

– Și după ce ai văzut animalele alea, nu crezi că ar trebui să chemi poliția?

– O dată cu poliția vine și presa, îi reaminti Shirley. Iar presa înseamnă necazuri. În afară de animale, nu pare că ar fi fost stricat ceva deosebit de valoros.

Jason își ținu gura. Raportarea unei spargerii era o decizie a administrației. Pe el îl interesa mai mult să afle în ce consta descoperirea făcută de Hayes și știa că nici poliția și nici presa nu vor ajuta la rezolvarea enigmei. Se întrebă dacă descoperirea avea legătură cu monstruoasele animale. Gândul că ar putea fi așa îl făcu să se cutremure.

Jason își începu vizita cu Matthew Cowen. Din nefericire, starea sănătății lui se înrăutățise. Pe lângă celelalte probleme, Matthew începuse să aibă un comportament bizar. Numai cu câteva minute în urmă, surorile îl găsiseră umblând pe coridoare, mormăind pentru sine cuvinte de neînțeles. Când Jason intră în salon, Matthew fusese așezat în pat, dar acesta se uita la Jason ca la un străin. Matthew era total dezorientat și nu mai știa nici ce zi e, nici locul unde se află și nu recunoștea pe nimeni. După părerea lui Jason, asta însemna un singur lucru: omul suferise o embolie și, probabil, cheagurile de sânge de la valvele inimii lui bolnave ajunseseră la creier. Cu alte cuvinte, suferise o congestie sau, poate, chiar mai multe congestii.

Fără să mai piardă nici o clipă, Jason ceru un consult neurologic. De asemenea, îl chemă și pe chirurgul care făcuse intervenția. Cu toate că era pentru o anticoagulare rapidă, Jason hotărî să aștepte părerea neurologului. Între timp, îi dădu pacientului aspirină și persantin, pentru a reduce aderența tromocitară. Congestiile erau o evoluție îngrijorătoare și în același timp un semn rău.

Termină repede celelalte vizite și se pregătea să meargă acasă să-și facă somnul de care avea atâta nevoie, când fu anunțat să se prezinte la salonul de urgențe pentru unul din pacienții lui. Înjură în barbă, alergă pe

scări în jos, sperând că oricare ar fi problema, va putea fi rezolvată ușor. Din nefericire, lucrurile nu stăteau deloc așa.

Când ajunse cu respirația tăiată în salonul principal de tratamente, găsi un grup de rezidenți care făceau eforturi să reanimeze un pacient aflat în stare comatoasă. O privire scurtă aruncată asupra monitorului îi arătă că nu exista nici un fel de activitate cardiacă.

Jason se apropie de Judith Reinhard, care-i spusese că pacienta fusese găsită inconștientă de către soțul ei când acesta a încercat s-o trezească dimineața.

– Aparatul a înregistrat vreo activitate cardiacă sau respiratorie?

– Nici un fel, spusese Judith. De fapt mie mi se pare că e rece.

Jason atinse piciorul femeii și-i dădu dreptate. Fața acesteia era întoarsă în direcție opusă.

– Cum o cheamă pe pacientă? întrebă Jason, pregătindu-și în mod intuitiv moralul pentru o lovitură.

– Holly Jennings.

Jason se simți ca și cum cineva l-ar fi lovit în stomac.

– Dumnezeu! murmură el.

– Vă simțiți bine? întrebă Judith.

Jason dădu din cap că da și insistă ca echipa să continue eforturile de reanimare mai mult decât perioada rezonabilă. Jason bănuise unele tulburări când o văzuse pe Holly joi, dar nu atât de grave. Nu putea accepta faptul că, la fel ca Cedric Harring, Holly va muri la mai puțin de o lună după ce rezultatele examenului medical dovediseră că era sănătoasă și la două zile după ce Jason o văzuse din nou.

Șocat, Jason ridică receptorul și o sună pe Margaret Danforth.

– Deci nici de data asta nu există antecedente cardiace?

– Nici.

– Ce se-ntâmplă acolo la voi? întrebă Margaret.

Jason nu răspunse. Vroia ca Margaret să renunțe la caz, pentru ca autopsia să se efectueze la GHP, dar Margaret ezită.

– Ne vom ocupa de caz chiar astăzi, spuse Jason. Îți vom trimite un raport la începutul săptămânii viitoare.

– Îmi pare rău, spuse Margaret, încercând să ia o hotărâre. În mintea mea există o mulțime de întrebări și cred că legea mă obligă pe mine să fac autopsia.

– Înțeleg. Dar bănuiesc că nu ai nimic împotriva dacă ne-ai da și nouă niște probe, pentru a le putea cerceta și aici.

– Așa cred, spuse Margaret fără entuziasm. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu cunosc legislația. Dar mă interesez. Aș prefera să nu aștept două săptămâni rezultatele examenului microscopic.

Jason se duse acasă și se culcă. Dormi patru ore, întrerupt fiind de un apel telefonic al neurologului în privința lui Matthew. Vroia să-i administreze anticoagulante și să-i facă o tomografie computerizată axială. Jason îl imploră să facă ce credea că e mai bine.

Încercă să adoarmă din nou, dar nu putu. Se simțea în pragul unei psihoze și era speriat. Se ridică din pat. Era o zi de toamnă târzie și mohorâtă, cu o burniță mărunță, ce făcea ca Bostonul să fie îngrozitor. Luptând împotriva unei depresii nervoase, Jason începu să se plimbe încoace și încolo prin apartament, căutând ceva care să-i ocupe gândurile. Dându-și seama că nu mai putea rămâne în casă, se îmbracă într-o ținută sport și coborî la mașină. Știind că poate va da de necazuri, trecu de Beacon Street și parcă în fața apartamentului lui Carol.

După zece minute, ca și cum Dumnezeu s-ar fi hotărât în sfârșit să-i dea un răgaz, apărură Carol. Îmbrăcată în jeansi și un pulover pe gât, cu părul castaniu bogat prins într-o coadă de cal, părea a fi tânăra studentă căreia clubul Cabaret îi făcea reclamă. Simțind că burnițează mărunț, ea își deschise umbrela cu motive florale și o porni pe stradă în sus, trecând la câțiva pași de Jason care

se făcu mic pe scaunul din mașină, temându-se fără vreun motiv întemeiat ca ea să nu-l recunoască.

Lăsându-i un avans bunicel, Jason coborî din mașină pentru a o urmări pe jos. O pierdu din ochi pe Dartmouth Street, dar o zări din nou pe Commonwealth Avenue. În timp ce continua s-o urmărească, era foarte atent ca nu cumva să dea peste Bruno sau Curran. La intersecția dintre străzile Dartmouth și Boylston, Jason se opri la un stand de ziare și răsfoi o revistă. Carol îl depăși, așteptă ca lumina semaforului să devină verde și traversă în grabă strada Boylston. Jason se uită cu atenție la oameni și la mașini, în căutarea vreunui element suspect. Dar nu exista nici un indiciu că fata n-ar fi fost singură.

Acum Carol trecea pe lângă Biblioteca Publică a orașului și Jason bănuî că se îndrepta spre Copley Plaza Shopping Mall. După ce cumpără revista, care se dovedi a fi *The New Yorker*, Jason își continuă urmărirea. Când Carol își închise umbrela și intră în Copley Plaza, Jason grăbi pasul. Își dădea seama că o poate pierde ușor într-un complex comercial și hotelier atât de mare ca acesta.

Următoarele trei sferturi de oră, Jason și le petrecu prefăcându-se că privește atent aranjamentele din vitrine, că citește ziarul sau că se uită la lumea din jur. În tot acest timp, Carol trecuse cu pas vioi pe la magazinele Louis Vuitton, Ralph Lauren și Victoria's Secret. La un moment dat, Jason crezuse că era urmărită, dar până la urmă se dovedi că cel în cauză încercase doar să o acosteze. Când acesta o abordase, se pare că îl respinsese, pentru că bărbatul dispăruse rapid.

La puțină vreme după ora trei și jumătate, Carol își luase pachetele cu cumpărături și umbrela și se retrăsese în Au Bon Pain. Jason intră după ea și se așeză la coadă chiar în fața ei. În timp ce așteptau să li se ia comanda, profită de ocazie pentru a-i privi frumosul chip oval, tenul fin, măsliniu și ochii negri și umezi. Era o tânără

frumoasă. Jason presupunea că avea în jur de douăzeci și patru de ani.

– Frumoasă zi pentru o cafea, spuse el sperând să poată astfel intra cu ea în vorbă.

– Eu una prefer ceaiul.

Jason zâmbi tâmp. Nu se pricepea la acostat femei și la flirt.

– Și ceaiul e bun, continuă el temându-se să nu se fi făcut de râs.

Carol comandă supă, ceai și un croissant simplu, apoi își duse tava la una din mesele comune. La rândul său, Jason ceru un cappuccino, apoi, ezitând o clipă de parcă nu găsea un loc liber, se apropie de masa ei.

– Pot să mă așez? întrebă el trăgând scaunul.

Mai mulți consumatori așezați la masă își ridicară privirile și printre ei se numărase și Carol. Unul dintre bărbați își mută pachetele. Jason se așeză, trimițându-le tuturor un zâmbet neputincios.

– Ce coincidență, se adresă el lui Carol. Ne întâlnim din nou.

Carol îl privi pe deasupra ceștii de ceai. Nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie s-o facă pentru că expresia de pe chipul ei trăda iritarea.

Brusc, Jason recunoscă că gestul lui putea fi luat drept o intenție de acostare și că risca să fie trimis la plimbare.

– Scuzați-mă, spuse el, nu intenționez să vă deranjez. Mă numesc doctor Jason Howard și am fost coleg cu doctorul Alvin Hayes. Sunteți Carol Donner și aș vrea foarte mult să stau de vorbă cu dumneavoastră.

– Lucrezi la GHP? îl întrebă suspicioasă Carol.

– Sunt actualul șef al personalului medical.

Era pentru prima dată când Jason folosea acest titlu care într-un spital academic obișnuit avea o mare importanță, dar care la GHP nu era decât o corvoadă plictisitoare.

– De ce te-aș crede? îl întrebă Carol.

– Dacă vrei, pot să-ți arăt legitimația.

– Bine.

Jason duse mâna spre buzunar, dar Carol îl prinse de braț.

– Nu e nevoie, spuse ea. Te cred. Alvin îmi vorbea câteodată despre tine. Zicea că ești cel mai bun clinician de acolo.

– Mă simt flatat, interveni Jason, surprins în același timp, ținând cont de puținele contacte pe care le avusese cu Hayes.

– Îmi pare rău dacă am fost suspicioasă, spuse Carol, dar am avut multă bătaie de cap, mai ales în ultimele câteva zile. Despre ce ai vrea să discutăm?

– Despre doctorul Hayes. În primul rând, aș vrea să-ți spun că moartea sa a fost o mare pierdere pentru noi. Condoleanțele mele.

Carol ridică din umeri într-un gest de nepăsare. Jason nu știu cum să interpreteze reacția ei.

– Încă nu pot crede că doctorul Hayes era amestecat în problema drogurilor. Știai acest lucru?

– Știam, dar ziarele au dat o altă interpretare. Alvin era doar un consumator care își administra doze minime, de obicei marijuana și numai din când în când cocaină. În mod cert, nu a folosit niciodată heroină.

– Deci nu era un traficant?

– În nici un caz, crede-mă, aș fi știut și eu.

– Dar în apartamentul lui s-a găsit o cantitate impresionantă de droguri și o mare sumă de bani.

– Singura explicație pe care mi-o pot da, este că atât drogurile cât și banii au fost puse acolo de către cei de la poliție. Alvin era mereu în criză de amândouă. Dacă vreodată avea vreun ban în plus, îl trimitea familiei.

– Te referi la fosta lui soție?

– Da. Copiii se aflau în custodia ei.

– Și de ce ar fi făcut poliția așa ceva? întrebă Jason gândindu-se în același timp că cele spuse de femeia din fața lui reflectau perfect paranoia lui Hayes.

– Cinstit să-ți spun, nu știu. Dar nu îmi pot imagina o

altă modalitate prin care drogurile ar fi putut ajunge acolo. Pot să te asigur că în seara aceea, la ora nouă când am plecat eu, nu le avea.

Jason se aplecă spre ea și-i spuse cu glas încet:

– În noaptea în care a murit, doctorul Hayes mi-a spus că făcuse o descoperire importantă. Ți-a pomenit și ție despre așa ceva?

– Mi-a spus ceva. Dar asta se întâmpla acum trei luni.

Pentru o clipă, Jason deveni optimist, dar apoi Carol îi spuse că nu știe în ce consta descoperirea respectivă.

– Nu avea încredere în tine?

– În ultima vreme, nu. Ne cam răciserăm.

– Dar trăiați împreună, sau și de data asta au greșit ziarele?

– Trăiam împreună, recunoscui Carol, dar în ultima perioadă deveniserăm doar colegi de cameră. Relația noastră se deteriorase. Se schimbaseră foarte mult. Nu era vorba doar de boala lui fizică; întreaga lui personalitate era diferită. Părea retras, aproape paranoic. Îmi spunea tot timpul că ar trebui să te consulte și am încercat să-l conving să o facă.

– Chiar nu ai nici o idee în ce consta descoperirea lui? insistă Jason.

– Îmi pare rău, spuse Carol, întinzând mâinile într-un gest de scuză. Îmi amintesc doar că spunea că descoperirea era paradoxală. Și-mi amintesc acest lucru pentru că mi s-a părut ciudat să descrii un succes în felul acesta.

– Și mie mi-a spus același lucru.

– Măcar era consecvent. Singurul comentariu pe care l-a mai făcut a fost că dacă totul avea să iasă bine, eu o să mă bucur foarte mult pentru că sunt frumoasă. Sunt chiar vorbele lui.

– Nu ți-a dat nici un detaliu?

– Asta-i tot ce mi-a spus.

Jason mai sorbi o dată din cappuccino și privi cu atenție chipul lui Carol. Cum ar putea o descoperire

paradoxală să ajute frumusețea acestei femei? Încercă să facă o legătură între aceste vorbe și presupunerea lui că descoperirea lui Hayes avea legătură cu tratarea cancerului. Nu, nu se potrivea.

Carol își termină ceaiul și se ridică.

– Mă bucur că te-am cunoscut, spuse ea, întinzându-i mâna.

Jason se ridică și el, prinzând cu stângăcie scaunul care era să se răstoarne. Plecarea bruscă a tinerei femei îl luase prin surprindere.

– Nu vreau să par prost crescută, dar am o întâlnire, îi explică ea. Sper că vei reuși să rezolvi misterul. Alvin a muncit foarte mult. Ar fi o adevărată tragedie dacă a făcut o descoperire importantă și aceasta s-a pierdut.

– Sunt de aceeași părere, spuse Jason, înnebunit că femeia va dispărea din nou. Nu vrei să ne mai întâlnim? Aș mai avea atâtea de discutat cu tine.

– Cred că da. Dar să știi că eu sunt foarte ocupată. Când ai vrea să ne mai vedem?

– Ce-ai zice de mâine? propuse nerăbdător Jason. La o gustare înainte de prânz.

– Va trebui să stabilim o altă oră. Eu muncesc noaptea, iar sâmbăta e cea mai plină zi.

Jason își putea imagina acest lucru.

– Te rog, insistă el, ar putea fi important.

– Fie. Să zicem la două după-amiază. Unde?

– Ce-ai zice de Hampshire House?

– E-n regulă, răspunse Carol, strângându-și sacoșele și umbrela.

Îi mai zâmbi o dată, apoi ieși din local.

Carol își privi ceasul și grăbi pasul. Întâlnirea neașteptată cu Jason nu figurase în programul ei, iar acum n-ar fi vrut să-l facă să aștepte pe îndrumătorul ei de diplomă. Muncise până noaptea târziu și apoi până în jurul prânzului la stilizarea capitolului trei al dizertației sale și era nerăbdătoare să audă părerea profesorului ei.

Luă liftul până la nivelul străzii și în tot acest timp se gândi la conversația pe care o avuse cu doctorul Howard.

Fuse o surpriză pentru ea să-l întâlnească pe bărbatul despre care auzise de atâta vreme o mulțime de lucruri. Alvin îi spusese că Jason își pierduse soția și că reacționase la această tragedie schimbându-și complet anturajul și dedicându-se în întregime muncii sale. Lucrul acesta i se păru fascinant lui Carol pentru că și teza ei aborda tocmai psihologia suferinței. Iar doctorul Jason Howard părea un caz perfect din acest punct de vedere.

Portarul hotelului Weston scoase din fluierul său un sunet atât de puternic și de strident încât lui Carol îi țiuiră urechile. În timp ce taxiul se îndrepta greoi spre ea, Carol admise că reacția ei față de doctorul Jason Howard mersese ceva mai departe de interesul pur profesional. Îl găsisese pe acest bărbat deosebit de atrăgător și-și dăduse seama că vulnerabilitățile pe care i le cunoscuse dinainte o făcuseră să-l placă. Chiar și stângăcia sa în societate constituia o calitate care te făcea să-l îndrăgești și mai mult.

– Piața Harvard, spuse Carol după ce se sui în taxi.

Brusc își dădu seama că abia așteaptă invitația la masă de a doua zi.

Rămas în fața ceștii de cafea care se răcise, Jason recunoscă uimirea sa față de neașteptata inteligență și farmecul lui Carol. Se așteptase să dea peste o fată simplă de provincie care și-a părăsit liceul din orașul natal, ispășită de bani și droguri. În schimb, a descoperit în ea o femeie matură și plăcută, capabilă să întrețină orice gen de conversație. Ce păcat că o persoană înzestrată cu aceste calități s-a complăcut în lumea sordidă pe care o frecventa...

Bâzâitul insistent și strident al pagerului îl readuse brusc la realitate. Opri semnalul și privi la afișajul cu cristale lichide. Cuvântul „urgent” pâlpâi de două ori și fu urmat de un număr de telefon necunoscut lui Jason.

După ce arată directorului localului legitimația sa de cadru medical, aceștia din urmă îi îngădui să folosească telefonul din spatele casei de marcat.

– Vă mulțumesc pentru telefon, domnule doctor Howard. Sunt doamna Farr. Soțul meu, Gerald Farr, se plânge de dureri violente de piept și are dificultăți cu respirația.

– Chemați o salvare, spuse Jason. Aduceți bolnavul la camera de gardă a GHP. Domnul Farr este cumva un pacient de-al meu?

Lui Jason numele i se părea cunoscut, dar nu-l putea localiza în momentul acela.

– Da, răspunse domna Farr. I-ați făcut un examen medical în urmă cu două săptămâni. Este vicepreședintele Băncii din Boston.

O, nu, gândi Jason când închise telefonul. Din nou același lucru. Hotărând să-și lase mașina în strada Beacon până când va rezolva urgența apărută, ieși în grabă din cafenea dând peste trecătorii de pe culoarul care făcea legătura cu hotelul complexului Copley Plaza și sări într-un taxi.

Ajunse la camera de gardă a GHP înaintea soților Farr. Îi spuse lui Judith la ce trebuiau să se aștepte și sună chiar la secția de anestezie, încântat să afle că Philip Barnes se afla acolo.

Când îl văzu pe Gerald Farr, Jason își dădu seama imediat că temerile sale fuseseră îndreptățite. Pacientul agoniza de durere, era foarte palid, iar pe frunte avea broboane cristaline de sudoare.

Primul EKG indica faptul că o mare parte a inimii sale fusese afectată. Cazul nu se anunța a fi deloc simplu. Morfina și oxigenul au reușit să-l mai calmeze pe pacient, iar pentru profilaxia împotriva bătailor neregulate ale inimii i-a fost administrată o doză de lidocaină. În ciuda tuturor acestor eforturi, Farr nu reacționa pozitiv. Studiind următorul EKG, Jason avu sentimentul că zona cuprinsă de infarct se extinsese.

În disperare, făcu tot ce-i stătea în putință. Dar fără nici un rezultat. La patru fără cinci minute, bolnavul dădu ochii peste cap și inima lui încetă să mai bată.

Neacceptând, ca de obicei, să cedeze, Jason ceru să se treacă la măsurile de reanimare. Reușiră de mai multe ori să facă inima să bată din nou, dar de fiecare dată aceasta revenea la starea de inerție.

Farr nu și-a mai recăpătat cunoștința. La șase și un sfert, Jason a declarat în cele din urmă decesul pacientului său.

– Fir-ar să fie! exclamă el, scârbit de sine și de viață în general.

Nu era obișnuit să înjure și lui Judith Reinhart nu-i scăpă reacția sa. Ea își sprijini frunte pe umărul lui Jason și-l luă pe după gât.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în putință, Jason, spuse ea încet. Nici un alt doctor n-ar fi putut face mai mult. Dar puterile noastre sunt limitate.

– Bărbatul acesta avea numai cincizeci și opt de ani, zise Jason, luptându-se cu lacrimile neputinței.

Judith scoase din încăpere asistentele și doctorii rezidenți, apoi se întoarse la Jason și-i puse o mână pe umăr.

– Uită-te la mine, Jason, spuse ea.

Fără tragere de inimă, Jason își întoarse fața spre asistentă. Din colțul ochiului său coborâse o singură lacrimă. Pe un ton blând dar ferm, femeia îi spuse să nu mai pună astfel de episoade la suflet.

– Înțeleg că două decese în aceeași zi sunt un lucru îngrozitor, adăugă ea, dar nu e vina ta.

Jason știa rațional că Judith avea dreptate, dar emoțional lucrurile stăteau altfel. În plus, Judith nu avea nici o idee despre starea deplorabilă a pacienților lui internați, în special a lui Matthew Cowen, iar lui nu-i venea să i-o spună. Pentru prima dată până acum, se gândi serios să abandoneze medicina. Din păcate nu-i

venea în minte nici un alt lucru de care să se apuce. Nu era pregătit pentru nimic altceva.

După ce o asigură pe Judith că totul era în regulă, Jason plecă să discute cu doamna Farr, pregătindu-se sufletește pentru a înfrunta furia acesteia. Numai că doamna Farr, în adâncul suferinței sale, se hotărâse să-și însușească întreaga vină. Ea spunea că soțul ei se plânsese de starea lui proastă încă de acum o săptămână, dar ea nu-l băgasă în seamă pentru că fusese întotdeauna un pic ipohondru. Jason încercă să o consoleze, așa cum încercase și Judith cu el. Avu aproape același succes.

Convins că medicul legist va prelua și acest caz, Jason nu o mai necăji pe doamna Farr cu sugestia de a face o cerere de autopsie. Prin lege, cei de la medicina legală nu aveau nevoie de autorizație specială pentru efectuarea autopsiilor în cazul unor decese care ridicau semne de întrebare. Pentru a fi mai sigur, o sună totuși pe Margaret Danforth. Primi un răspuns pe măsura așteptărilor sale: doctorița dorea într-adevăr să preia cazul și dacă tot fusese sunată de Jason, îi spusese câte ceva și despre Holly Jennings.

– Îmi retrag cuvintele de azi dimineață, spuse Margaret. Ați avut doar ghinion. Cazul Jennings este la fel de grav ca și cel al lui Cedric Harring. Nu numai inima ei arăta îngrozitor, ci și toate vasele de sânge.

– Pentru mine nu este o consolare prea mare, răspunse Jason. În ce mă privește, i-am făcut un control care indica o stare de sănătate perfectă. Am reluat EKG-ul marți, dar nici din acesta nu au rezultat decât schimbări minime.

– Nu mai spune! Așteaptă mai bine să vezi lamelele. În mare, vasele coronariene par 90 la sută astupate, diseminat și nu focal. Intervenția chirurgicală nu ar fi rezolvat nimic. A, era să uit, m-am interesat și se pare că nu există nici un impediment să vă trimitem și vouă mici eșantioane din cazul Jennings. O să îmi trebuiască însă o cerere scrisă din partea ta.

– Nici o problemă, răspunse Jason. E valabil și pentru Farr?

– Desigur.

Jason luă un taxi până în locul în care își lăsase mașina, apoi plecă acasă. În ciuda ceții și ploii, se hotărî să iasă la un jogging. Noroiul și transpirația abundentă aveau asupra lui un efect plăcut de purificare, iar după duș simți o oarecare liniște sufletească după emoțiile copleșitoare și sentimentele depresive ale zilei. Chiar în momentul în care se gândea la ceva de mâncare, sună Shirley și-l invită să cineze împreună. Prima reacție a lui Jason fusese să o refuze. Dar în cele din urmă recunoscă că se simțea încă prea deprimat pentru a rămâne singur și acceptă. După ce-și puse pe el niște haine mai rezonabile, coborî la mașină și porni spre Brookline.

Zborul numărul 409 al companiei Eastern, care lega Miami de Boston fără escală, făcu un viraj brusc pentru a se alinia deasupra pistei de aterizare. Atinse solul la șapte treizeci și șapte, în momentul în care Juan Diaz își închise revista și privi prin hublou Bostonul învelit în ceață. Era a doua oară când venea în acest oraș și nu-l încânta deloc. Nu putea înțelege nici în ruptul capului cum oamenii de aici puteau alege un loc cu o climă atât de capricioasă. Plouase și în urmă cu câteva zile, când venise la Boston pentru prima dată. Privind pista, observă rafalele de vânt și bălțile de ploaie și-și aduse aminte cu nostalgie de Miami, unde toamna târzie pusese în fine capăt unei veri caniculare.

Luându-și bagajul de mână de sub fotoliul din fața lui, Juan se întreabă cât va trebui oare să rămână la Boston. Își aminti că data trecută rămăsese doar două zile și nu trebuise să facă nimic. Era curios dacă și de data aceasta va avea aceeași soartă fericită. La urma urmei primea oricum cei cinci mii de dolari.

Avionul se îndrepta acum spre unul din terminalele aeroportului. Juan privi în jurul său cu un sentiment de

mândrie. Și-ar fi dorit să-l vadă acum familia lui din Cuba. Ce uluiți ar fi! Când te gândești că ajunsese să călătorească cu clasa I! Și asta după ce fusese condamnat la închisoare pe viață de către guvernul lui Castro, apoi fusese eliberat numai după opt luni și trimis mai întâi la Mariel și după aceea, spre marea lui mirare, în Statele Unite. Aceasta fusese pedeapsa pe care o primise după ce fusese condamnat pentru mai multe crime și violuri – trimiterea în America. Îi venea mult mai ușor să-și facă munca cu care se îndeletnicea în Statele Unite. Juan simțea că singura mână pe care și-ar fi dorit să o strângă era aceea a unui fermier de arahide de undeva din Georgia. Avionul se mai înclină o dată, apoi rămase nemișcat. Juan se ridică în picioare și-și întinse oasele. Cu geanta în mână, porni să-și recupereze restul bagajului. După ce își găsi valiza, luă un taxi până la hotelul Royal Sonesta, unde se cază sub numele de Carlos Hernandez din Los Angeles. Avea chiar și o carte de credit pe acest nume, cu serie valabilă. Știa că totul era în regulă, din moment ce datele acestea le procurase chiar el de pe o notă de plată a complexului comercial Bal Harbour din Miami.

După ce s-a instalat confortabil în camera de hotel și și-a pus și al doilea costum de mătase în debara, Juan s-a așezat la masa de scris și a format un număr care i se dăduse în Miami. Când persoana de la celălalt capăt al firului a răspuns, el i-a spus că are nevoie de un pistol, de preferat calibrul 0,22. După ce termină această treabă, scoase numele și adresa victimei și încercă să o localizeze pe harta pusă la dispoziție de administrația hotelului. Nu era prea departe.

Seara petrecută cu Shirley a fost un mare succes. Au mâncat friptură de pui cu anghinară și cu orez nedecorticat. După aceea au băut Grand Marnier în fața focului ce ardea în living și au stat de vorbă. Astfel Jason

a aflat că tatăl lui Shirley fusese doctor și că pe vremea facultății și ea dorise să-i calce pe urme.

– Tata mi-a spus să mă gândesc mai bine, spuse Shirley. După părerea lui medicina suferea un proces de schimbare.

– Și să știi că avea dreptate.

– Îmi spunea că va fi acaparată de domeniul afacerilor și că cei cărora le va mai păsa de această profesiune vor trebui să aibă cunoștințe de management. Și astfel m-am transferat la cursul de management și cred că am făcut bine.

– Cu siguranță, fu de acord Jason, gândindu-se la explozia fenomenelor birocratice și la dilema disfuncționalităților.

Medicina suferise într-adevăr modificări. O dovadă a acestor mutații o constituia și faptul că el însuși era acum salariat al unei corporații. Ca student, își imaginase mereu că va ajunge să lucreze pe cont propriu.

La sfârșitul serii, a intervenit un scurt moment de stângăcie. Jason susținea că ar fi mai bine să plece acasă, dar Shirley îl încuraja să rămână.

– Crezi că ar fi o idee bună? o întrebă Jason.

Ea încuviință din cap.

Jason nu era încă hotărât, spunând că va trebui să se trezească devreme pentru a face vizita de dimineață și că nu ar dori să o deranjeze. Shirley insistă însă, explicându-i că de obicei se scoală la șapte și jumătate, inclusiv duminica.

Se priviră un timp. Lumina focului pâlpâia pe chipul tinerei femei.

– Nu-ți asumi nici o obligație, îi spuse ea ușor. Știu că nu trebuie să ne încingem prea mult, dar hai totuși să petrecem noaptea asta împreună. Amândoi am trecut printr-o perioadă de tracasare.

– Bine, spuse Jason, recunoscând că nu are puterea să reziste tentației.

În plus, se simțea flatat și de insistența de care Shirley

dăduse dovadă. Devenise tot mai deschis față de ideea că nu numai el era capabil să simtă ceva pentru alții ci și altă persoană simțea ceva pentru el.

Dar lui Jason nu i-a fost dat să doarmă liniștit toată noaptea. La ora trei și jumătate simți o mână pe umăr și se ridică în capul oaselor, nedându-și seama pe moment unde se află. În lumina difuză, nu putu să deslușească decât chipul lui Shirley.

– Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar mă tem că telefonul acesta e pentru tine, spuse ea ușor, dându-i receptorul de pe noptieră.

Jason luă telefonul și-i mulțumi. El nici nu auzise când sunase. Sprijinindu-se pe un cot, puse receptorul la ureche. Era sigur că va primi vești rele, și se dovedi că așa și era. Matthew Cowen fusese găsit mort în pat, aparent în urma unei congestii violente.

– Ați anunțat familia? întrebă Jason.

– Da, răspunse asistenta. Locuiesc în Minneapolis. Mi-au spus că dimineată ajung aici.

– Mulțumesc, spuse Jason, întinzând absent receptorul spre Shirley.

– Probleme?

Jason încuviință din cap. Problemele deveniseră deja o obișnuință pentru el.

– Mi-a murit un tânăr pacient. Treizeci și cinci de ani sau ceva de genul ăsta. Suferea de un reumatism cardiac. Era internat pentru teste în vederea unei intervenții chirurgicale.

– Cât de gravă era afecțiunea sa cardiacă? întrebă Shirley.

– Era gravă, răspunse Jason, având în fața ochilor chipul lui Matthew, amintindu-și-l așa cum arăta când fusese adus la spital. Trei dintre valvele sale erau afectate. Ar fi trebuit să i se înlocuiască toate patru.

– Deci nu existau garanții prea mari.

– Nu, admise Jason. Înlocuirea a trei valve poate fi o intervenție înșelătoare. A suferit mai multă vreme o

congestie cardiacă, iar aceasta i-a afectat fără îndoială inima, plămânii, rinichii și ficatul. Ar fi apărut multe complicații, dar avea vârsta de partea lui.

– Poate că tot răul a fost spre bine, îi sugerează Shirley. Poate că în felul acesta a fost scutit de multă suferință. Din câte spui tu, se pare că și-ar fi petrecut tot restul vieții prin spitale.

– Poate, răspunse Jason fără prea multă convingere.

Își dădea seama de intenția lui Shirley: femeia vroia să-l liniștească, iar Jason îi aprecia efortul. O bătu ușor pe coapsa de sub halatul subțire.

– Îți mulțumesc pentru sprijin.

Când Jason coborî grăbit la mașină i se păru că e o noapte îngrozitor de friguroasă. Încă mai ploua, ba chiar mai tare decât înainte. Dădu drumul la sistemul de încălzire și începu să se frece pe picioare pentru a-și pune sângele în mișcare. Cel puțin nu mai avea de a face cu traficul intens. Duminica la patru dimineața orașul era pustiu. Shirley încercase să-l convingă să nu plece, explicându-i că nu mai putea face nimic acum când tânărul murise și în lipsa familiei decedatului. Pe cât erau de adevărate aceste argumente, Jason simțea că nu putea să nu-și îndeplinească obligația față de pacient. În plus, își mai dădea seama că oricum nu ar mai fi putut adormi la loc. În nici un caz acum, când mai avea un mort pe conștiință.

Parcărea de la GHP era aproape goală. Jason putu să-și tragă mașina în apropierea intrării în spital și nu sub corpul ambulatorilor, unde obișnuia să o parcheze. Ieșind în grabă din mașină, preocupat de cazul lui Matthew Cowen, nici nu observă o siluetă întunecată, ghemuită lângă intrare. După ce ocoli botul mașinii, silueta apăru brusc în fața lui Jason. Luat cu totul prin surprindere, Jason scoase un țipăt, dar silueta se dovedi a fi unul dintre bețivii străzii care frecventau camera de gardă a spitalului și care cerșeau câțiva bănuți. Cu mâna

tremurând, Jason îi întinse un dolar, sperând că în fine nenorocitul își va cumpăra ceva de mâncare.

Shirley avusese dreptate. Lui Jason nu-i mai rămânea decât să facă o ultimă observație în fișa lui Matthew Cowen. Intră să vadă cadavrul. Chipul lui Matthew părea în fine calm și, așa cum îi sugerasese și Shirley, părea că tânărul scăpase de suferințele nesfârșite. În tăcere, Jason îi ceru iertare mortului.

Chemându-l pe medicul rezident de gardă, Jason îl instrui să ceară permisiunea familiei pentru autopsie. Apoi îi explică acestuia că el s-ar putea să nu fie disponibil prea curând. În cele din urmă, simțindu-se la fel de inutil ca întotdeauna după acest gen de decese, părăsi spitalul și se întoarse la apartamentul său. Rămase întins o vreme, privind în gol la tavan și neputând să adoarmă. În clipa aceea se întreba ce slujbă și-ar putea găsi în industria farmaceutică.

Cedric Haring, Brian Lennox, Holly Jennings, Gerald Farr și acum Matthew Cowen. Jason nu mai pierduse niciodată atât de mulți pacienți într-o perioadă atât de scurtă. Parada chipurilor acestora îi chinuise somnul toată noaptea, astfel că pe la unsprezece, când s-a trezit, era epuizat de parcă nu ar fi dormit nici o clipă. Și-a impus totuși cu multă greutate să-și facă obișnuita alergare de șase mile, apoi a făcut un duș și și-a pus cu grijă o cămașă de culoare galben deschis, cu guler și manșete albe, pantaloni maro închis și un sacou ecoșez de un brun deschis, din pânză de in și mătase. Se bucura că întâlnirea cu Carol avea să-i mai îndepărteze frământările sufletești.

Hampshire House se afla pe strada Beacon, chiar în fața grădinii publice a orașului. În contrast cu ploaia de sâmbătă, cerul, pe care alergau nori goniți de vânt, era însorit. Drapelul american arborat deasupra intrării fâlfâia, biciuit de briza toamnei târzii. Jason ajunsese mai devreme și ceru o masă în salonul din față, la parter. Focul din cămin trosnea plăcut, iar un pianist cânta un potpuriu de șlagăre vechi.

Jason îi privi pe cei din jurul său. Toți erau îmbrăcați elegant și purtau conversații animate, fără să știe că o nouă catastrofă medicală făcea ravagii în orașul lor chiar în momentul acela... Apoi Jason se gândi că n-ar fi bine să dea frâu atât de liber imaginației sale. Șase morți nu însemnau neapărat o epidemie. În plus, nici măcar nu era încă sigur dacă era ceva contagios. Și totuși nu și-i putea scoate din cap pe cei care muriseră. Carol sosi la două și cinci minute. Jason se ridică de la masă și-i făcu semn cu

mâna. Tânăra femeie era atrăgătoare în bluza albă de mătase și în pantalonii negri de lână. Apariția ei plină de prospețime, tinerețe și inocență departe de clubul în care o văzuse prima oară îl uluia întotdeauna pe Jason. Observându-l, ea îi adresă un zâmbet larg și-și croi drum spre masă. Când ajunsese lângă el abia mai respira.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, spuse ea, aranjându-și sacoul de velur, sacul de pânză plin cu hârtii și poșeta de umăr în timp ce privea des spre ușa de la intrare.

– Mai aștepți pe cineva? o întrebă Jason.

– Sper să nu, dar nebunul ăsta de patron insistă atât de mult asupra protecției mele. Mai ales după moartea lui Alvin. L-a pus pe un tip să mă supravegheze tot timpul, bănuiesc că pentru a-mi asigura protecția. Noaptea nu-mi pasă, dar în timpul zilei mă deranjează foarte tare. Domnul Mușchi și-a făcut apariția și în dimineața asta, dar l-am trimis la plimbare. Nu e exclus însă să mă fi urmărit totuși.

Jason se întrebă dacă ar avea rost să-i spună că făcuse deja cunoștință cu Bruno, dar se hotărî să n-o facă. Abia după ce au fost serviți și s-au încredințat că matahala de Bruno nu era prin preajmă, s-au mai liniștit un pic.

– Poate c-ar trebui să fiu mai recunoscătoare față de patronul meu, spuse Carol. El a fost atât de bun cu mine. Chiar acum locuiesc în unul din apartamentele sale din strada Beacon. Nici măcar nu plătesc chirie.

Jason nu dorea să se gândească la toate motivele pentru care patronul lui Carol ar dori să-i ofere acesteia un frumos apartament. Jenat, își concentrează atenția asupra omletei din farfurie.

– Deci... spuse Carol fluturându-și furculița prin aer. Ce mai doreai să afli de la mine?

Mușcă apoi cu poftă din pâinea prăjită.

– Ți-ai mai amintit ceva în legătură cu descoperirea lui Alvin Hayes?

– Nu, răspunse Carol înghițind. În plus, chiar și atunci

când îmi mai vorbea despre munca lui, nu înțelegeam nimic. Uita mereu că nu toți interlocutorii lui erau specialiști în genetică.

Carol râse, iar ochii ei scânteiară atrăgător.

– Cineva îmi spunea că Alvin acceptase să lucreze pentru o altă firmă de bioinginerie, continuă Jason. Știi ceva în sensul ăsta?

– Bănuiesc că te referi la Gene, Inc.

Carol se întrerupse, iar zâmbetul îi pâli.

– Asta trebuia să rămână un mare secret, adăugă ea, aplecându-și capul într-o parte. Dar acum, că tot a murit, bănuiesc că nu mai are nici o importanță. Alvin a lucrat pentru această firmă aproape un an.

– Știi cumva cu ce se ocupa acolo?

– N-aș putea spune precis. Ceva legat de hormonul de creștere. Dar ulterior nu s-a mai înțeles cu ei. Probleme financiare, sau așa ceva. Nu cunosc detalii...

Jason înțelege că la urma urmei nu se înșelase cu nimic. Helene nu-i spusese totul. Dacă Hayes se certase cu cei de la Gene, Inc., ea ar fi trebuit să știe.

– Ce știi despre Helene Brennquist?

– E o tipă drăguță, îi răspunse Carol lăsând furculița jos. Mă rog... nu e tocmai părerea mea cea mai sinceră despre ea. Poate că e într-adevăr o tipă cumsecade, dar, să-ți spun adevărul, Helene este motivul pentru care eu și Alvin am încetat să mai fim amănți. Lucrând atât de mult împreună, a început să-l viziteze din ce în ce mai des la apartament. După aceea am descoperit că erau încurcați unul cu altul. Și chestia asta n-am mai suportat-o. M-a enervat cumplit faptul că fusese atât de secretoasă, și mai ales sub nasul meu și în propria mea casă.

Jason era uluit. Bănuise că Helene tănuiește unele lucruri, dar nici prin cap nu-i trecuse vreodată că se culcase cu Hayes. Studie cu atenție chipul lui Carol. Își dădu seama că simpla amintire a afacerii amoroase dintre cei doi îi provocase sentimente neplăcute. În clipa

aceea se întreba dacă tânăra femeie fusese la fel de furioasă pe Hayes cum fusese pe Helene.

– Ce poți să-mi spui despre familia lui Hayes? întrebă el, schimbând intenționat vorba.

– Nu prea multe. Am vorbit o dată sau de două ori cu nevastă-sa la telefon, dar n-am întâlnit-o niciodată. Erau divorțați de vreo cinci ani sau cam așa ceva.

– Hayes avea cumva un băiat?

– Doi. Doi băieți și o fată.

– Știi unde locuiau?

– Într-un orașel din New Jersey. Leonia sau ceva de genul ăsta. Îmi aduc totuși aminte numele străzii, Park Avenue. N-am putut să-l uit tocmai pentru că suna atât de pretențios.

– Ți-a menționat vreodată că unul dintre băieții lui ar fi bolnav?

Carol își scutură capul. Făcu apoi semn unei picolițe că mai vrea cafea. Un timp continuă să mănânce în tăcere, bucurându-se de gustul mâncării și de atmosfera din local.

Când pagerul lui Jason începu să sune, tresăriră amândoi. Din fericire, era un mesaj de la spital, în care i se transmitea că familia lui Cowen sosise în oraș și dorea să se întâlnească cu el la spital pe la patru.

Întorcându-se de la telefon, Jason îi propuse să profite de vremea frumoasă de afară și să facă o plimbare în parc. După ce traversă strada Beacon, ea îl surprinse luându-l de braț. Descoperi că și el este surprins de faptul că îi făcea plăcere. În ciuda profesiei ei oarecum dubioase, Jason era nevoit să recunoască plăcerea imensă pe care i-o producea compania acestei femei. Pe lângă aspectul ei atrăgător, vitalitatea lui Carol era molipsitoare.

Ocoliră lacul, trecură pe sub statuia ecvestră a lui Washington, apoi peste podul care lega cele două maluri ale cursului de apă din centrul parcului. Bărcuțele în formă de lebădă fuseseră retrase pe perioada sezonului

rece. După ce găsiră o bancă liberă sub o salcie rămasă acum fără frunze, Jason aduse din nou vorba despre Hayes.

– A făcut vreodată ceva neobișnuit în ultimele trei luni? Ceva neașteptat... care nu-i stătea de obicei în caracter?

Carol luă de jos o pietricică și o aruncă în apă.

– E o întrebare dificilă, spuse ea. Unul din lucrurile care îmi plăcea la Alvin era tocmai firea sa impulsivă. Făcea multe lucruri fără o planificare prealabilă. Cum ar fi de exemplu excursiile.

– A călătorit mult în ultima vreme?

– O, da, răspunse Carol căutând pe jos încă o pietricică. Anul trecut, în mai, a fost în Australia.

– Te-ai dus și tu cu el?

– Nu, pe mine nu m-a luat. Mi-a spus că e o călătorie în exclusivitate de afaceri și că avea nevoie de Helene să-l ajute la efectuarea mai multor experiențe. Pe vremea aceea îl mai credeam, proasta de mine.

– Și ai aflat în ce consta afacerea respectivă?

– Ceva în legătură cu niște șoareci australieni. Îmi amintesc că-mi explica că aceste animale ar avea niște obiceiuri ieșite din comun, dar asta e tot ce am aflat. Avea în laborator o mulțime de șoareci și de șobolani.

– Știu, spuse Jason imaginându-și, revoltat, animalele sacrificate.

O întrebare dacă observase la Hayes vreun comportament ciudat. O călătorie pe neașteptate în Australia ar putea fi considerată un lucru bizar, dar fără să știe preocupările științifice din acel moment ale lui Hayes, Jason nu se putea pronunța cu siguranță. Subiectul acesta va trebui să-l reia cu Helene.

– A mai făcut și alte călătorii?

– A trebuit să plec la Seattle.

– Când asta?

– La jumătatea lui iulie. Se pare că draga de Helene nu era în apele ei și Alvin avea nevoie de un șofer.

– De un șofer?!

– Asta era o altă ciudățenie a lui Alvin, spuse Carol. Nu conducea mașina. Spunea că n-a reușit și nici nu va reuși vreodată s-o facă.

Jason își aminti că în noaptea morții lui Hayes cei de la poliție nu găsiseră asupra lui carnetul de conducere.

– Și ce s-a întâmplat la Seattle?

– Mai nimic. Am stat doar două zile și numai în oraș. Am vizitat Universitatea Washington, apoi am urcat până la cascade. O zonă pitorească, dar dacă îți închipui cumva că la Boston plouă prea mult, du-te și vizitează regiunea de Pacific Northwest. Ai fost vreodată acolo?

– Nu, îi răspunse Jason absent, încercând să-și imagineze o descoperire care să aibă legătură cu drumurile la Seattle și în Australia. Cât ai stat?

– La care dintre excursii te referi?

– Ai fost de mai multe ori?

– De două ori, spuse Carol. Prima dată am stat cinci zile. Am vizitat Universitatea Washington și împrejurimile. A doua oară, la mai multe săptămâni după prima, am rămas acolo doar două nopți.

– Și de ambele dați ai făcut același lucru?

Carol scutură din cap.

– A doua oară am trecut doar prin Seattle și ne-am dus direct la cascade.

– Și ce-ai putut face acolo?

– M-am plimbat și m-am odihnit. Am tras la o cabană. A fost splendid.

– Și Alvin? El ce a făcut?

– Cam același lucru. Numai că pe el îl interesa ecologia și cheștiile de genul ăsta. Înțelegi... omul de știință...

– Deci a fost un fel de vacanță? întrebă Jason complet uluit.

– Bănuiesc că da, îi răspunse ea, aruncând încă o pietricică în apă.

– Ce a făcut Alvin la Universitatea Washington?

– S-a întâlnit cu un vechi prieten. Nu-mi vine în minte numele lui. Un fost coleg de la Columbia.

– Era și el genetician, ca Alvin?

– Cred că da. Dar n-am rămas prea mult acolo. Cât timp au stat ei de vorbă, eu am vizitat departamentul de psihologie.

– Cred că a fost foarte interesant, zâmbi Jason, imaginându-și cât de mult le-ar fi plăcut celor de la departamentul de psihologie să pipăie cu mâinile lor academice rotunjimile lui Carol Donner.

– Fir-ar să fie! exclamă ea, uitându-se brusc la ceas. Trebuie să fug. Am iarăși o întâlnire.

Jason se ridică și o luă de mână. Îl impresiona delicatețea cu care Carol îi descria munca ei. „Am o întâlnire” suna în gura ei foarte profesional. Merseră împreună până la marginea parcului.

Carol refuză oferta lui de a o conduce cu mașina, își luă la revedere și o luă pe strada Beacon. Jason urmări cu privirea silueta care se îndepărta. Părea atât de lipsită de griji și de fericită. *Ce păcat, gândi el. Timpul, care în mintea ei de copilă pare a nu avea limite, își va lăsa urma și asupra ei.* Ce viață o mai fi și asta în care îți câștigi existența dansând cu sâni dezgoliți în baruri și dându-ți întâlniri cu bărbați? Jason nici nu vroia să se gândească la așa ceva. Întorcându-se în direcție opusă, Jason porni pe jos până la supermarketul De Luca, de unde își cumpără cele necesare pentru cină: frigărui de pui și salată verde. În tot acest timp îi stăruia în minte conversația pe care o avusese cu Carol. Avea acum mult mai multe informații, dar acestea îi creau mai multe întrebări decât concluzii. Și totuși, două lucruri erau certe. În primul rând, era clar că Hayes făcuse într-adevăr o descoperire și, în al doilea rând, cheia enigmei era Helene Brennquist.

În mai puțin de douăzeci și patru de ore, Juan pusese la punct tot scenariul. Și cum aceasta nu trebuia să pară o lovitură clasică, îi trebuise mai mult timp de gândire.

Stratagema obișnuită consta în lichidarea victimei în plină stradă și în mijlocul mulțimii. Îi puneai pistolul cu un calibru mic la tâmplă și, pac!, totul se termina. Acest gen de acțiune necesita o planificare mai puțin complicată, constând doar în găsirea împrejurărilor celor mai adecvate. Toată treaba se baza pe comportamentul mulțimii într-o astfel de situație. După un astfel de eveniment șocant, toată lumea se concentrează numai asupra victimei și astfel făptașul poate dispărea neobservat, ba chiar se poate preface că este un trecător curios. Trebuie să fie atent doar să scape de armă.

Instrucțiunile pe care le primise de data aceasta erau însă diferite. Totul trebuia să pară consecința unui viol, specialitatea lui Juan. Zâmbi în barbă, nevenindu-i să creadă că urma să fie plătit pentru un lucru pe care obișnuia să-l facă din plăcere. America era o țară ciudată și minunată, în care legea acorda de multe ori mai multă considerație criminalului decât victimei.

De data aceasta Juan își dădea seama că va trebui să-și surprindă victima singură. Și asta îl incita și mai mult. În felul acesta lucrurile deveneau și mai distractive, pentru că, în lipsa martorilor, va putea face ce dorește cu femeia, din moment ce la plecarea lui aceasta va fi oricum moartă.

Juan hotărî să-și urmărească victima și s-o acosteze în holul blocului ei. Amenințarea cu violența corporală, făcută pe un ton blând și chibzuit, va fi suficientă pentru a o convinge să-l ducă cu ea în apartament. Și, o dată ajuns acolo, totul se reducea la distracție și jocuri.

Își urmări obiectivul care făcuse câteva cumpărături în Piața Harvard. Femeia cumpăraseră o revistă de la un chioșc din colț, apoi se îndreptase către băcănia Sages. Juan își făcu de lucru pe trotuar, uitându-se în vitrina unei librării și mirându-se că un astfel de magazin este deschis duminică. Obiectivul lui ieși din băcănie cu o pungă de plastic în mână, traversă strada pe diagonală și intră într-o cafenea cu specific de patiserie. Juan se luă după

ea. Nu-i plăcea ideea unei cafele, chiar dacă aceasta era preparată în stil american. El, unul, prefera cafeaua cubaneză: tare, dulce și aromată. În timp ce sorbea din fiertura chioară, își examină cu atenție victima. Era uluit de norocul care dăduse peste el. Femeia era de-a dreptul frumoasă. După el, n-avea mai mult de 25 de ani. *Am dat lovitură*, gândi el. Simți că intrase deja în erecție. Și pentru asta nu trebuia să se prefacă.

O jumătate de oră mai târziu, obiectivul termină, plăți și părăsi cafeneaua. Juan aruncă pe masă o bancnotă de zece dolari. Avea chef să fie generos. La urma urmei, când se va întoarce la Miami, va fi cu cinci mii de dolari mai bogat.

Spre încântarea lui, femeia o luă pe Brattle Street. Juan încetini pasul, mulțumindu-se să nu o piardă din ochi. Când femeia dădu colțul spre Concorde, începu și el să se grăbească, dându-și seama că victima ajunsese deja foarte aproape de casă. Când aceasta ajunse în fața blocului Craigie Arms Apartment, Juan se afla chiar în spatele ei. O privire scurtă în susul și în josul bulevardului Concorde îi spuse că momentul era foarte prielnic. De acum, totul depindea de ce se va întâmpla în clădire.

Juan zăbovi o vreme pentru a fi sigur că ușa interioară fusese deschisă. Calculând cu grijă fiecare secundă, intră în hol și puse piciorul în pragul ușii interioare. În momentul acela i se adresă femeii:

– Domnișoara Brennquist?

Tresărind pe moment, Helene privi chipul hispanic, brunet și plăcut al lui Juan.

– *Ja*, răspunse ea cu accent scandinav, crezând că era unul din chiriașii blocului.

– Muream de nerăbdare să vă cunosc. Mă numesc Carlos.

Helene făcu o pauză care avea să-i fie fatală, ținând încă în mână cheile.

– Locuiți în acest bloc? întrebă ea.

– Sigur că da, îi răspunse Juan cu ușurință criminalului cu experiență. La primul etaj. Dar dumneavoastră?

– La doi, spuse Helene, trecând pragul ușii, urmată ca o umbră de Juan. Încântată de cunoștință, adăugă ea.

În clipa aceea se întrebă dacă era mai bine să urce pe scări sau să ia liftul. Prezența lui Juan o neliniștea.

– Speram să putem sta de vorbă, spuse Juan, mergând alături de ea. Ce-ar fi să mă inviți la tine să bem un pahărel?

– Nu cred că...

În clipa aceea, văzând revolverul, Helene își pierdu răsuflarea.

– Te rog să nu mă înfurii, domnișoară, i se adresă Juan pe un ton liniștit. Când devin nervos sunt în stare de lucruri pe care apoi le regret.

Juan apăsă pe butonul de apel al liftului. Ușile se deschiseră. Îi făcu semn lui Helene să intre și o urmă. Totul decurgea perfect. Când liftul începu cu o zgâlțâitură să urce, Juan îi zâmbi cu căldură. Era de preferat să mențină o atmosferă cât mai calmă.

Helene era paralizată de frică. Neștiind cum să procedeze, nu făcu nimic. Deși o umplea de groază, bărbatul din fața ei părea un tip rezonabil și, pe deasupra, era și foarte bine îmbrăcat. Avea mai degrabă aspectul unui prosper om de afaceri. Poate că era trimis de cei de la Gene, Inc. să-i percheziționeze apartamentul. Pentru o clipă, se gândi să țipe sau să încerce să fugă, dar își aduse aminte de revolver.

Ușile liftului se deschiseră la etajul doi. Juan îi făcu grațios semn să meargă mai departe. Cu cheile în mână care tremura, se îndreptă spre ușa ei și o deschise. Juan își puse imediat piciorul în prag, așa cum procedase și în holul blocului. După ce intrară amândoi, bărbatul închise ușa și o încuie folosind toate cele trei yale. Helene rămăsese fără glas în micul antreu, incapabilă să facă vreo mișcare.

– Poftește, o îndemnă Juan, făcându-i politicos semn să intre în living.

Spre surprinderea lui, pe canapea se afla o blondă ademenitoare. Lui Juan i se spusese că Helene locuia singură. *Ce mai contează?* gândi el.

– Cum zicea proverbul acela al vostru? murmură el. Dacă nu curge, pică. Petrecerea asta se anunță de două ori mai interesantă decât mă așteptam.

Își flutură revolverul prin aer și-i făcu semn Helenei să se așeze vizavi de colega ei de cameră. Cele două femei schimbă priviri neliniștite. Apoi Juan smulse cordonul telefonului din priza de pe perete, lăsând cele trei fire să atârne neputincioase. Se apropie de combina stereo și dădu drumul la radio. În încăpere se auziră acordurile unei piese difuzate de un post specializat pe muzică clasică. Manevrând butoanele acordului digital, prinse în cele din urmă un post de muzică hard rock și dădu volumul la maximum.

– Ce petrecere e aia fără un pic de muzică? strigă el în timp ce scoase dintr-un buzunar o sfoară subțire.

Jason ajunsese mai devreme la spital luni dimineața și vizitarea pacienților îi umplu sufletul de durere. Nici unul dintre ei nu se simțea bine. După ce ajunsese la birou, sunase la Helene de fiecare dată când avea un moment de răgaz. Nu-i răspundea însă nimeni. Pe la zece a dat chiar o fugă până la laboratorul de la etajul șase, pe care însă îl găsi întunecat și pustiu. Când a revenit în birou, era deja iritat. Simțea că Helene îi ascunsese ceva încă de la început, iar acum, nefiind de găsit, nu făcea decât să complice și mai mult lucrurile.

Jason ridică receptorul, sună la personal și obține adresa și numărul de telefon de acasă ale Helenei. O sună imediat. După ce auzi apelul de vreo zece ori, trânti neputincios receptorul în furcă. Sună din nou la personal și ceru să vorbească cu șefa acestui compartiment, Jean Clarkson. Când îi auzi glasul, Jason o întrebă de Helene Brennquist:

– A sunat cumva să anunțe că e bolnavă? Am încercat toată dimineața să dau de ea.

– Mă mir, spuse doamna Clarkson. La noi nu a sunat și din câte știu e o angajată de nădejde. Nu-mi aduc aminte să fi lipsit o singură zi într-un an și jumătate de când lucrează la noi.

– Dar dacă s-ar îmbolnăvi, întrebă Jason, credeți că ar anunța?

– Cu siguranță.

Jason închise telefonul. Iritarea lui se transformase în îngrijorare. Avea o presimțire rea față de absența Helenei.

Claudia își vârî capul pe ușa biroului.

– Te caută doamna doctor Danforth pe linia doi. Vrei să-ți fac legătura?

Jason încuviință din cap.

– Ai nevoie de fișa vreunui pacient?

– Nu, mulțumesc, spuse Jason ridicând receptorul.

În aparat se auzi vocea sonoră a doctorei Danforth:

– Eu zic c-ar trebui să testați mai atent pacienții de la Good Health. N-am mai văzut în viața mea cadavre într-o astfel de stare. Gerald Farr a fost la fel de grav ca și ceilalți. Nu i-am găsit nici un organ care să nu arate ca al unui bătrân de o sută de ani!

Jason nu-i dădu nici un răspuns.

– Alo? reveni Margaret.

– Vă ascult, spuse Jason.

Îi era și de data aceasta jenă să-i spună colegei sale că numai cu o lună în urmă efectuase un control complet al lui Farr și-l găsisese perfect sănătos, în ciuda vieții sale total iraționale.

– Mă mir cum de nu a suferit un atac violent cu mulți ani mai devreme, spuse Margaret. Toate vasele sanguine îi erau sclerозate. Carotidele îi erau aproape deschise.

– Ce mai știți de pacientul lui Roger Wanamaker? o întreabă Jason.

– Cum îl chema?

– Nu mai știu, recunosc el. A murit vineri în urma unui atac.

– A, da. Și la el s-a descoperit o degenerare aproape totală. Eu credeam că o clinică de medicină preventivă are alte obiective. Vă zic eu că o să dați faliment dacă mai dați astfel de diagnostice pacienților bolnavi, spuse Margaret râzând. Bineînțeles că glumesc. A fost tot un caz de boală multisistemică.

– La dumneavoastră acolo faceți și teste de determinare a toxinelor? o întreabă brusc Jason.

– Sigur că da. Mai ales acum. Facem testul de stabilire a consumului de cocaină, chestii de genul ăsta.

– Ce-ar fi să insistăți un pic asupra acestui test în cazul lui Farr? Credeți că se poate?

– Cred că mai avem niște probe de sânge și urină, răspunse Margaret. Ce-ați vrea să verificăm?

– Cam totul. Încerc să aflu ceva, dar încă nu am nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă.

– Am s-o fac cu plăcere, spuse Margaret, dar pot să vă spun sigur că Farr nu se droga. Lui pur și simplu i s-au sfârșit zilele. Ajunsese cu treizeci de ani mai bătrân decât era în realitate. Știu că nu e o explicație prea științifică, dar asta e adevărul.

– Totuși v-aș fi recunoscător dacă ați face teste.

– Se rezolvă, spuse Margaret. Și o să vă trimitem și vouă niște probe de laborator. Îmi pare rău că la noi durează atât de mult examenul de microscop.

Jason închise și reveni la munca lui, oscilând între îndoiala de sine și jena pentru că nu putea înțelege ce se întâmplă. De câte ori mai găsea un moment de răgaz, forma din nou numărul de la laboratorul Helenei. Aceasta continua să nu răspundă. O sună din nou pe Jean Clarkson, care îi spuse că l-ar fi anunțat dacă ar fi aflat ceva de Helene Brennquist și îl rugă să nu o mai deranjeze, apoi îi trânti telefonul în nas. Jason își aminti cu nostalgie de zilele în care se bucura de mai mult respect din partea personalului spitalului.

După ce-și vizită și ultimul pacient al dimineții, Jason se așează și începu să bată nervos cu degetele în birou. Deodată îl năpădi un val de certitudine, care-i spunea că absența lui Helene nu era numai semnificativă. Era cât se poate de gravă. De fapt, nutrea convingerea că era atât de gravă încât ar trebui să anunțe fără întârziere poliția.

Schimbă halatul cu haina de la costum și plecă la mașină. Se hotărâse să se vadă în persoană cu detectivul Curran. După ultima lor întâlnire, nu mai era convins că acesta l-ar lua în serios la telefon.

Își aminti fără greutate drumul spre biroul polițistului. Uitându-se prin încăperea mobilată sărăcăcios, îl zări pe

detectiv lucrând aplecat deasupra unui formular aflat pe masa metalică. Cu pumnul lui imens încheștat pe creion, părea un pușcăriaș ce încearcă să evadeze.

– Ce mai faci, Curran? spuse Jason în speranța că îl va găsi într-o dispoziție mai bună decât în noaptea trecută.

Curran își ridică privirea din hârtia la care lucra.

– O, nu! exclamă el, aruncând creionul pe formularul rămas necompletat. Doctorul meu preferat!

Cu un gest exagerat de exasperare, îi făcu semn lui Jason să intre.

Jason își trase un scaun cu spătar metalic lângă biroul lui Curran. Detectivul îi aruncă o privire prevestitoare de rele.

– S-a mai întâmplat ceva, spuse Jason. M-am gândit că ar trebui să afli și tu.

– Credeam că te-ai hotărât să te apuci iarăși de medicină.

Jason continuă, neluând în seamă remarca tăioasă:

– Helene Brennqvist a lipsit toată ziua de la spital.

– Poate s-a îmbolnăvit. Poate e obosită. Poate că s-a săturat s-o tot bați la cap cu întrebările tale.

Jason se strădui să-și păstreze firea.

– Cei de la personal mi-au spus că e o tipă foarte conștiincioasă și că nu ar lipsi nici măcar o zi fără să anunțe. Am sunat-o și acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Detectivul Curran îi aruncă lui Jason o privire disprețuitoare.

– Te-ai gândit și la faptul că, tânără și atrăgătoare cum e, o fi plecat și ea să-și petreacă week-end-ul cu vreun prieten?

– Nu cred. De la ultima noastră întâlnire am mai aflat că a fost **încurcată** cu Hayes.

Curran se ridică în picioare și, pentru prima dată, îi acordă lui Jason toată atenția sa.

– Am avut tot timpul sentimentul că ascunde ceva în legătură cu Hayes, continuă Jason. Acum știu și de ce. Cred, de asemenea, că știe mult mai multe despre munca

lui decât pretinde, precum și despre motivul care a determinat percheziționarea casei și laboratorului. Cred că Hayes a făcut o descoperire importantă și că cineva încearcă să pună mâna pe însemnările lui...

– Dacă această descoperire există cu adevărat.

– Sunt sigur că există, spuse Jason. Și asta se adaugă la suspiciunile mele în legătură cu moartea lui Hayes. Prea s-au potrivit toate.

– Tragi concluzii pripite.

– Hayes mi-a spus că cineva încearcă să-l omoare. Cred încă o dată că a făcut o importantă descoperire și din cauza asta a fost și ucis.

– Oprește-te! strigă Curran, lovind cu pumnul în masă. Medicul legist a stabilit că Alvin Hayes a decedat de moarte naturală.

– Mai precis, de anevrism. Dar a fost urmărit.

– Așa *credea* el, îl corectă Curran cu glas tunător.

– Și eu cred că era urmărit, îi replică Jason cu aceeași vehemență. Asta ar putea explica și scotocirea apartamentului său și a...

– Știm deja motivul pentru care apartamentul i-a fost întors cu josul în sus, îl întrerupse Curran. Numai că înainte de asta am găsit banii și drogurile!

– Nu e exclus ca Hayes să fi consumat cocaină, ridică la rândul său tonul Jason. Dar în nici un caz nu era un traficant de droguri! Și mai cred că drogurile acelea i-au fost introduse de altcineva în casă și că...

Era pe punctul de a aminti de discuția lui cu Carol, dar se opri. Nu era încă pregătit să-i spună lui Curran cât de mult se zbatuse să se vadă cu dansatoarea.

– În orice caz, reluă Jason pe un ton mai calm, cred că motivul devastării laboratorului său a fost dorința cuiva de a da peste însemnările respective.

– Ce naiba s-a mai întâmplat și la laborator? urlă Curran deschizând larg pleoapele obosite și devenind roșu ca racul.

Jason înghiți în sec.

– Fir-ar să fie! se răsti din nou Curran. Vrei să spui că laboratorul lui Hayes a fost devastat și mie nu mi s-a spus nimic? Ce credeți că faceți voi acolo?

– Conducerea clinicii s-a temut de eventualele comentarii negative ale presei, spuse Jason, nevoit să apere hotărârea cu care nu fusese de acord niciodată.

– Când s-a întâmplat asta?

– Vineri noaptea.

– Ce a dispărut din laborator?

– Mai multe registre cu însemnări și câteva culturi de bacterii. Nu s-au atins de nici unul din echipamentele de valoare. Practic nu se poate spune că a fost un furt.

Jason urmări chipul ca de câine al lui Curran pentru a găsi un semn care să-i justifice îngrijorarea față de soarta Helenei.

– S-au produs stricăciuni? A fost un act de vandalism? se mulțumi să mai întrebe acesta.

– Au întors laboratorul cu susul în jos și au aruncat totul pe jos. Deci era un talmeș-balmeș. Singura distrugere propriu-zisă a fost aceea a animalelor.

– Bravo, spuse Curran. Monștrii ăia trebuiau oricum distruși. Mie unuia îmi face rău numai când îi văd. Și cum au fost omorâți?

– Au fost probabil otrăviți. Rămâne să stabilească departamentul nostru de patologie.

Detectivul Curran își trecu degetele groase prin părul ce fusese o dată roșcat.

– Știi ceva? întreabă el retoric. Cu colaborarea de care m-am bucurat din partea capetelor voastre de lemn, să fiu al naibii dacă nu mă bucur că am transferat cazul acesta Brigăzii de moravuri. Să se ocupe ei de el. N-ai decât să te duci la ei, să le ții discursuri pline de ifose și să răcnești la ei. Poate că ei vor scoate un cap de acuzație din faptul că savantul tău nebun se ciocănea cu asistenta lui și cu dansatoarea aia exotică...

– Hayes și dansatoarea nu mai erau amanți în momentul morții lui.

– Serios? întrebă Curran cu un râs scurt și cavernos care sfârși într-un râgâit. De ce nu te duci la Brigada de moravuri, doctore și să mă lași pe mine în pace? Am o mulțime de crime reale pe cap.

Curran își luă creionul și reveni la formularul lui. Turbat de furie, Jason coborî la parter și dădu înapoi permisul lui de vizitator. Conducând pe Storrow Drive, cu râul Charles ce se întindea leneș în dreapta sa, Jason reuși în cele din urmă să se calmeze. Tot mai era convins că ceva se întâmplase cu Helene, dar decise că din moment ce poliției nu-i păsa, el unul nu avea nimic de făcut.

Trase mașina în parcare de la GHP și reveni în biroul său. Claudia și Sally nu se întorseseră încă din pauza de masă. Câțiva pacienți așteptau deja la ușă. Jason își puse din nou halatul alb pe el și sună să se intereseze de rezultatul consultului cardiac al Madaleinei Krammer. Harry Sarnoff fusese de acord cu aprecierea lui Jason, și lui Madaleine i se făcuse și o angiogramă.

Imediat după întoarcerea lui Sally, își începu munca, consultându-și pacienții programați în ziua aceea. Tocmai îl examina pe cel de-al treilea pacient al după-amiezii când Claudia își vârî capul pe ușa cabinetului.

– Ai un vizitator, îl anunță ea.

– Cine? întrebă Jason, rupând o rețetă din carnet.

– Neînfricata noastră șefă. Și are spume la gură. M-am gândit că n-ar fi rău să te avertizez.

Jason îi înmână rețeta pacientului, își aruncă stetoscopul în jurul gâtului și ieși pe hol îndreptându-se către biroul său. Shirley stătea în picioare, lângă fereastră. În clipa în care îl auzi pe Jason se întoarse să-l înfrunte. Era, fără nici o îndoială, furioasă.

– Sper din toată inima să-mi oferi o explicație plauzibilă, doctore Howard, spuse ea. Adineauri am primit un telefon de la poliție. Sunt pe drum spre noi să-mi ia o declarație oficială despre motivul pentru care nu am

anunțat violarea laboratorului lui Hayes. Spuneau c-au auzit asta de la tine și m-au amenințat că voi suferi consecințele legii.

– Îmi pare rău, spuse Jason. A fost un accident. Am fost într-adevăr la poliție, dar nu cu intenția de a le spune despre laborator...

– Și atunci ce naiba căutai la poliție?

– Vroiam să stau de vorbă cu Curran, continuă Jason cu vinovăție în glas.

– De ce?

– Aveam niște informații pe care credeam că e bine să le știe și el.

– Despre laborator?

– Nu, spuse Jason, lăsând mâinile să-i cadă pe lângă trup. Helene Brennquist nu a venit azi la serviciu. Descoperisem între timp că ea și cu Hayes fuseseră încurcați și m-am grăbit să trag niște concluzii. Chestia cu laboratorul mi-a scăpat pur și simplu.

– Cred că ar fi mai bine dacă te-ai limita la profesarea medicinei, spuse Shirley, pe un ton ceva mai scăzut.

– Așa mi-a spus și Curran, oftă Jason.

– Mă rog, spuse Shirley luându-l de braț, măcar știi că nu ai făcut-o intenționat. Pentru o clipă începusem să mă întreb de partea cui ești. Ți spun eu, cazul ăsta al lui Hayes are o viață proprie. De câte ori cred că problema s-a rezolvat, mai apare ceva.

– Îmi pare rău, spuse Jason din toată inima. Eu nu am vrut să creez probleme.

– Nu-i nimic. Dar nu uita niciodată, moartea lui Hayes provoacă deja necazuri acestei instituții. Hai să nu mai complicăm situația, și așa dificilă.

Îi strânse mâna lui Jason și se îndreptă spre ușă.

Jason se întoarse la pacienții săi, hotărât să lase investigațiile în seama poliției. Era aproape ora patru, când Claudia îl întrerupse din nou.

– Ești căutat la telefon, șopti ea.

– Cine e? întrebă nervos Jason.

De obicei, Claudia înregistra mesajele, urmând ca Jason să răspundă acestora la sfârșitul zilei de muncă. Doar dacă, desigur, nu era vreo urgență. Dar Claudia nu vorbea în șoaptă când era vorba de o urgență.

– Carol Donner, spuse ea.

Jason stătu ne gânduri, apoi îi spuse că va răspunde din biroul său. Claudia îl urmă, întrebându-l în șoaptă:

– E Carol Donner aceea?

– Care Carol Donner?

– Dansatoarea de la Combat Zone, spuse Claudia.

– N-am de unde să știu, îi răspunse Jason intrând în birou.

Închise ușa în nasul Claudiei și ridică receptorul:

– Doctor Howard la telefon, spuse el.

– Jason, sunt eu, Carol Donner. Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Nici un deranj.

Glasul ei îi trezi în minte plăcuta imagine a tinerei cu care luase masa la Hampshire House. Auzi un pocnet în aparat.

– Numai o clipă, Carol.

Puse jos receptorul, deschise ușa și o căută din priviri pe Claudia. Cu o expresie iritată, îi făcu semn să închidă telefonul.

– Iartă-mă, te rog, spuse el după ce reveni în birou.

– Nu te-aș fi deranjat dacă nu aș fi crezut că e ceva foarte important, continuă Carol. Dar am dat peste un pachetel în fișetul meu de la serviciu. Apropo, eu sunt dansatoare la Club Cabaret...

– O, exclamă vag Jason.

– Mă rog, spuse Carol. Azi a trebuit să merg până la club și l-am găsit acolo. Alvin îmi spusese cu mai multe săptămâni în urmă să-l păstrez în fișetul meu, dar eu am uitat cu desăvârșire de el.

– Și ce e în el?

– Registre legale, hârtii și scrisori. Chestii de genul ăsta. Droguri n-am găsit, dacă la asta te gândeai.

– Nu, nu la asta mă gândeam. Dar mă bucur că m-ai sunat. Registrele ar putea fi importante. Aș vrea să le văd și eu.

– Bine, spuse Carol. În noaptea asta am să fiu la club. Am să mă gândesc la o modalitate să ți le dau. Patronul meu îmi dă multă bătaie de cap cu protecția pe care mi-o oferă. Se întâmplă ceva ciudat, pe care ei nu vor să-l știu, dar sunt legată de caraghioșul ăsta care mă urmărește tot timpul. Aș prefera să nu te amestec în povestea asta.

– Pot să vin chiar eu să iau pachetul?

– Nu. Nu cred c-ar fi o idee prea inspirată. Îți spun eu cum facem. Dacă îmi dai numărul tău, te sun eu la noapte când ajung acasă.

Jason îi dădu numărul.

– Încă ceva, spuse Carol. Aseară mi-am dat seama că mai există ceva ce nu ți-am spus. Cu-circa o lună în urmă, Alvin mi-a spus că va rupe relația lui intimă cu Helene. Zicea că dorea ca ea să se concentreze numai asupra muncii lor.

– Și crezi că i-a spus și ei?

– Nu am nici cea mai mică idee.

– Helen nu a venit astăzi la serviciu.

– Vorbești serios? întrebă Carol. Ciudat. Din câte știu eu era foarte conștiincioasă când era vorba de muncă. Poate că ea este cauza pentru care patronul meu se comportă atât de ciudat.

– De unde să știe el de Helene Brennquist?

– Are o rețea informațională foarte cuprinzătoare. Știe ce se întâmplă în tot orașul.

Punând receptorul în furcă, Jason reflectă la inconsistențele derutante dintre meseria lui Carol și rafinamentul ei intelectual. „Rețea informațională” era un termen specific erei computerului și la care nu te puteai aștepta de la o dansatoare de cabaret.

Întorcându-se la pacienții săi, Jason evită sistematic privirea interogativă a Claudiei. Își dădea seama că

aceasta moare de curiozitate, dar avea de gând să nu-i ofere nici o satisfacție.

Spre sfârșitul după-amiezii, doctorul Jerome Washington, un negru corpulent, specialist în tulburări gastrointestinale, îl întrerupse pe Jason, solicitându-i un scurt consult.

– Sigur că da, îi răspunse Jason, conducându-l în biroul său.

– Roger Wanamaker mi-a sugerat să discut cu tine despre acest caz.

Scoase de sub braț o fișă voluminoasă și o puse pe masă.

– Încă câteva fișe de astea și mă specializez în industria profilelor de aluminiu.

Jason deschise fișa. Pacientul era un bărbat de șaizeci de ani.

– I-am făcut un control domnului Lamborn acum douăzeci și trei de zile, spuse Jerome. Tipul era un pic supraponderal, dar care dintre noi nu este? În rest am considerat că nu are probleme și i-am spus-o și lui. Apoi, în urmă cu o săptămână, s-a prezentat la mine într-o stare de ziceai că moartea îi dă târcoale. Pierduse zece kilograme. L-am internat, crezând că avea o malignitate care îmi scăpase la controlul general. I-am făcut toate analizele, ca la carte. Nimic. Și acum trei zile a murit. Am făcut tot ce-am putut să conving familia să accepte o autopsie. Și ce crezi că s-a descoperit?

– Absența oricărei malignități.

– Exact, spuse Jerome. Nici o malignitate, numai că toate organele sale erau total degenerate. I-am spus lui Roger și el m-a îndemnat să vin la tine, pentru că tu mă vei înțelege.

– Și eu am avut astfel de probleme, spuse Jason. Ca și Roger, de altfel. Să fiu sincer, mă tem că ne aflăm în fața unui dezastru medical necunoscut.

– Și ce ai de gând să faci? îl întreabă Jerome. Eu unul nu cred că voi rezista prea mult acestei tensiuni emoționale.

– Te înțeleg. După toate decesurile pe care le-am înregistrat în ultima vreme, m-am gândit și eu să mă las de meseria asta. Și nu-mi dau seama de ce nu reușim să depistăm aceste simptome prin analizele pe care le efectuăm. L-am anunțat pe Roger că o să convoc o ședință pentru săptămâna viitoare, dar acum ced că nu ne mai putem permite să așteptăm.

Imaginea sângelui lui Hayes tâșnind pe masă reveni dur în mintea lui Jason.

– Să ne adunăm chiar mâine după-amiază. Am s-o pun pe Claudia să pună totul la punct și am să cer tuturor secretarelor să alcătuiască o listă cu toate analizele pe care le-am făcut în ultimul an pentru a vedea ce s-a întâmplat cu pacienții respectivi.

– Mi se pare corect, spuse Jerome. Cazuri ca acestea nu sunt deloc menite să-ți sporească încrederea în forțele proprii.

După plecarea lui Jerome, Jason se duse la secretariatul central pentru a pregăti întrunirea personalului medical de a doua zi. Își dădea seama că o parte din funcționari vor fi nevoiți să rămână și după program, dar mulțumi providenței pentru existența computerelor. Se auziră câteva murmure de dezaprobare când le explică ce trebuia făcut, inclusiv reprogramarea pacienților din după-amiaza respectivă, dar Claudia își asumă rolul de moderator. Jason era convins că lucrurile se vor rezolva de îndată ce timpul scurt o va permite.

La cinci și jumătate, după ce-și examinează ultimul pacient, Jason mai încercă o dată să sune acasă la Helene. Nici acum nu-i răspunse nimeni. Sub impulsul momentului se hotărî să oprească pe la ea în drum spre casă. Citi adresa pe care o primise de la serviciul personal și observă că locuiește în Cambridge, pe Concorde Avenue. Apoi adresa îi deveni cât se poate de clară. Era vorba de blocul Craigie Arms.

Ce coincidență, cugetă el. Înainte de a o cunoaște pe Danielle, vorbise cu o fată care locuia tot în Craigie Arms.

Jason coborî la mașină și porni spre Cambridge. Circulația era infernală, dar grație faptului că știa bine zona nu avu nici o greutate în găsirea adresei. Își parcă mașina și pătrunse în holul atât de cunoscut al blocului. Trecând în grabă peste șirul de butoane ale interfonului, găsi numele de Brennquist și apăsă. Mai exista posibilitatea ca Helene să nu fi răspuns la telefon, dar să fie mai receptivă la sunetul interfonului. Tot nici un răspuns. Jason se uită pe lista chiriașilor, dar numele de Lucy Hagen nu mai figura. La urma urmei trecuseră cincisprezece ani.

Atunci apăsă butonul administratorului blocului. Un mic difuzor montat deasupra ușitei dădu un semn de viață și glasul morocănos al domnului Gratz se auzi strident în holul pardosit cu gresie.

– Nu s-a comandat nimic aici.

Jason se prezentă imediat, admițând că domnul Gratz s-ar putea să nu-l mai recunoască după atâția ani. Apoi îi spuse că este îngrijorat de soarta unei colege, locatară a blocului. Domnul Gratz nu scoase nici un cuvânt, dar la broasca ușii interioare se auzi un bâzâit. Jason trebui să alerge câțiva pași pentru a prinde momentul. Ajuns înăuntru, Jason fu izbit de inconfundabilul miros, pe care nu-l putuse uita niciodată după cincisprezece ani, cel de ceapă prăjită. Pe holul de gresie se deschise o ușă metalică și domnul Gratz își făcu apariția îmbrăcat, ca de obicei, cu vesta lui strânsă pe trup și cu blugii soioși. Obrajii lui arătau că nu se mai bărbierise de vreo două zile. Privi cu atenție chipul lui Jason, îi ceru din nou numele, apoi îl întrebă:

– Nu ești cel care veneai într-o vreme pe la domnișoara Hagen, de la 2-J?

Jason era impresionat. Tipul acesta nu ar câștiga cu siguranță nici un concurs de frumusețe, dar se pare că

avea o memorie de elefant. Apucase să-l cunoască pentru că Lucy avea probleme mari cu canalizarea și Larry Gratz era toată ziua în apartamentul ei.

– Cu ce vă pot fi de folos? îl întreabă Larry.

Jason îi spuse că Helene Brennquist nu venise la serviciu și nu răspunsese nici la telefon și că lucrul acesta îl îngrijorase.

– Eu nu pot să vă deschid apartamentul ei.

– A, înțeleg, spuse Jason. Vreau doar să mă asigur că totul e în ordine.

Gratz îl privi o clipă, mârâi ceva, apoi porni spre lift. Scoase din buzunar un inel de chei ce păreau suficiente pentru a deschide jumătate din ușile cartierului Cambridge. Urcară cu liftul fără să schimbe o vorbă.

Apartamentul Helenei se afla în capătul unui hol lung. Cu mult înainte de a ajunge în dreptul ușii, cei doi putură să audă o muzică de rock and roll la volum maxim.

– Se pare că dă o petrecere, spuse Gratz.

Sună la ușă timp de un minut, dar nu primi nici un răspuns. Gratz își lipi urechea de ușă și sună din nou.

– Nici soneria nu se mai aude, continuă el. Mă mir cum nu s-a plâns nimeni de muzica asta.

Ridicând un pumn păros, lovi cu putere în ușă. În cele din urmă, alese o cheie și deschise yala. Când deschiseră ușa, volumul muzicii creșcu simțitor.

– Fir-ar să fie! spuse Gratz. Hei! strigă el apoi, dar nu primi nici un răspuns.

Apartamentul avea un holșor cu o deschizătură cu arcadă spre stânga, dar chiar și de acolo de unde se afla Jason recunoscă mirosul inconfundabil al morții. Vru să spună ceva, dar Gratz îl opri.

– Mai bine aștepți aici, spuse Gratz încercând să acopere muzica asurzitoare în timp ce avansa spre living.

– O, Dumnezeule! exclamă el o clipă mai târziu.

Ochii îi erau larg deschiși, iar chipul i se contorsionase de groază. Jason privi printre arcadă și trupul lui Larry. Încăperea arăta ca într-un coșmar.

Administratorul alergă spre bucătărie, cu palmele la gură. În ciuda pregătirii sale, Jason simți că stomacul i se întoarce pe dos. Helene și încă o femeie se aflau pe canapea, goale și cu mâinile legate la spate. Trupurile lor fuseseră mutilate cu sălbăticie. În măsuța de cafea era înfipt un uriaș cuțit de bucătărie, plin de sânge.

Jason se întoarce să vadă ce se întâmplă în bucătărie. Larry stătea aplecat deasupra chiuvetei și voma. Prima lui reacție fu să-l ajute pe bătrân, dar se gândi că-i mai bine așa. În schimb, se duse la ușa de la intrare, și inspiră recunoscător o gură de aer proaspăt. Câteva minute mai târziu se împiedică de el și Larry.

– Du-te, te rog și cheamă poliția, spuse Jason, lăsând ușa să se închidă în urma lui.

Relativa liniște era dătătoare de viață. Greața îi trecu.

Recunoscător că i se ceruse să facă ceva, Larry alergă pe scări în jos. Jason se sprijini de perete și încercă să se gândească la altceva. Tremura tot.

La scurtă vreme sosiră doi polițiști. Erau tineri și se cam înverziră la față când văzură ce se întâmplase în living. Dar apoi trecură la sigilarea locului și la interogarea lui Gratz și a lui Jason. Cu grijă, să nu deranjeze nimic, ei scoaseră în cele din urmă aparatul de radio din priză. Între timp sosiseră mai mulți polițiști, inclusiv detectivi în civil. Jason sugeră că detectivul Curran ar putea fi interesat de acest caz și cineva îl chemă și pe acesta. Un fotograf tot de la poliție începu să immortalizeze, cadru după cadru, încăperea devastată. Apoi sosi și medicul legist.

Jason aștepta în hol când își făcu apariția și Curran, abia urnindu-se către apartamentul ce aparținuse Helenei.

Dând cu ochii de Jason, se opri o clipă doar pentru a se răsti la el:

– Tu ce dracu cauți aici?

Jason își ținu gura, iar Curran se întoarce către polițistul care străjuia în dreptul ușii:

– Unde este detectivul care răspunde de acest obiectiv? rosti el răspicat, fluturându-i insigna pe sub nas.

Polițistul arată cu degetul în direcția livingului. Curran intră, lăsându-l pe Jason în hol.

La scurt timp își făcură apariția și ziariștii, cu obișnuitul arsenal de aparate de fotografiat și blocnotesuri cu spirală. Încercară să intre, dar polițistul în uniformă de la ușă îi opri. Această măsură îi obligă să se mulțumească cu interviuarea oricărei persoane din zonă, inclusiv a lui Jason. El le spuse că nu știe nimic, după care fu lăsat în pace.

După o vreme apărură din nou Curran. Numai că de data aceasta părea un pic cam verde la față. Veni direct la Jason. Scoase o țigară dintr-un pachet mototolit și făcu un adevărat teatru din găsirea unui băț de chibrit. În cele din urmă, se învrednici să se uite și la Jason.

– Să nu-mi spui „Ți-am spus eu”, i se adresă el.

– N-a fost doar o crimă pe bază de viol, nu-i așa? întrebă calm Jason.

– Asta nu e de competența mea să stabilesc. Cert este că a fost un viol. Ce te face să crezi că e vorba de ceva mai grav?

– Mutilarea victimelor s-a făcut după decesul lor.

– Da? Și ce te face să crezi asta?

– Lipsă sângelui. Dacă cele două femei ar fi fost încă în viață, s-ar fi produs o hemoragie mult mai mare.

– Sunt impresionat, spuse Curran. Și, deși nu-mi face plăcere să recunosc, nu credem că a fost vorba de vreun descreierat obișnuit. Există probe asupra cărora nu mă pot pronunța, dar pare opera unui profesionist în domeniul crimei. A fost folosit și un revolver de calibru mic.

– Deci ești și tu de acord că moartea Helenei are legătură cu Hayes.

– E posibil, spuse Curran. Mi s-a spus că tu ai descoperit cadavrele.

– Cu ajutorul superintendentului blocului.

– Ce te-a adus în acest loc, doctore?

Jason nu-i răspunse imediat.

– N-aș putea spune cu certitudine, spuse el în fine. Cum îți spuneam, faptul că Helene nu a venit astăzi la serviciu mi-a creat un sentiment de neliniște.

Curran își întinse gâtul și examină holul. Trase adânc din țigară, apoi scoase fumul pe nas. În jur se adunase o mulțime de polițiști, reporteri și locatari curioși. Două brancarde fuseseră aliniate de-a lungul peretelui, pentru scoaterea din clădire a celor două cadavre.

– Poate că n-am să transfer acest caz celor de la moravuri, spuse el în cele din urmă, apoi plecă.

Jason îl abordă pe polițistul care păzea ușa apartamentului Helenei.

– Aș vrea să știu dacă acum pot să plec și eu.

– Hei, Rosati! strigă polițistul.

Detectivul care răspundea de obiectiv, un bărbat plâpând cu fața scofâlcită și cu o căpiță de păr negru și rebel, își făcu apariția aproape instantaneu.

– Omul vrea să plece, spuse polițaiul, arătând spre Jason.

– V-am luat numele și adresa? întrebă Rosati.

– Numele, adresa, numărul de telefon, asigurarea socială, permisul de conducere, totul.

– Atunci e în regulă, spuse Rosati. O să ținem legătura cu dumneavoastră.

Jason încuviință din cap, apoi porni pe hol, cu picioarele tremurând. Când ieși pe Concorde Avenue, fu surprins că deja se întunecase. Aerul rece al serii era îmbâcsit de fumul de eșapament. Și, ca o ultimă palmă, Jason găsi sub ștergătorul de parbriz și o amendă pentru parcare interzisă. O rupse înfuriat, dându-și seama că parcase într-o zonă în care acest lucru nu era permis decât riveranilor.

Drumul spre GHP dură mult mai mult decât cel parcurs la venire. Pe Storrow Drive se circula la ora aceasta bară la bară, așa că abia la șapte și jumătate

Jason reuși în fine să-și parcheze mașina în fața spitalului și să intre în clădire. Ajungând în birou, găsi pe masă o imensă listă tipărită pe imprimanta computerului și cuprinzând toți pacienții GHP cărora li s-a făcut în ultimul an controlul general, precum și observațiile privind starea actuală a sănătății acestora. „Secretarele au făcut o treabă bună,” gândi Jason, apoi puse hârtia în geantă.

Urcă apoi la etajul unde se aflau pacienții internați. Una dintre asistente îi dădu rezultatele arteriogramei Madaleinei Krammer. Toate vasele coronariene indicau un proces semnificativ, nefocalizat și difuz de deteriorare rapidă. Când aceste rezultate au fost comparate cu un studiu similar efectuat în urmă cu șase luni, degenerarea a devenit și mai clară. Harry Sarnoff, cardiologul care a consultat-o, nu era de părere că pacienta putea fi o candidată pentru intervenția chirurgicală și, dat fiind nivelul scăzut al colesterolului și al acizilor grași, nu prea avea ce sugera pentru ameliorarea situației. Pentru a se încredința pe deplin, Jason ceru să se facă un consult cardiac de către un chirurg, apoi intră în salon să-și vadă pacienta.

Ca de obicei, Madaleine se afla în cea mai bună dispoziție și-și minimaliza simptomele. Jason o anunță că ceruse să fie examinată de un chirurg și-i promise că va trece s-o mai vadă și a doua zi. Avea însă acea îngrozitoare presimțire că femeia nu o va mai duce prea mult. Examinându-i gleznelor, constată că pielea începuse să se jupoaie.

- V-ați scărpinat cumva? o întrebă.
- Puțin, recunosc Madaleine apucând cearșeaful și acoperindu-se ca și cum s-ar fi simțit jenată.
- Aveți mâncărimi la glezne?
- Cred că e din cauza căldurii de aici. E un aer foarte uscat, știți?

Jason nu știa. În realitate, sistemul de aer condiționat

al spitalului menținea umiditatea la un nivel constant și normal.

Cu un sentiment îngrozitor de senzație trăită deja, Jason se întoarse la biroul central al asistentelor și ceru să se efectueze un consult dermatologic, precum și întreaga gamă de analize chimice care includeau patruzeci de teste automate. Cu siguranță că lui îi scăpase ceva.

Restul vizitelor pe care le făcu pacienților fură la fel de descurajatoare. Părea că toți pacienții lui intraseră într-o stare de declin. Când plecă de la spital se hotărî să dea o fugă până la Shirley. Simțea nevoia de a sta de vorbă cu cineva, iar ea îi dăduse foarte clar de înțeles că îi făcea plăcere să se întâlnească cu el. Credea, de asemenea, că era de datoria lui să rupă tăcerea în legătură cu moartea Helenei, înainte ca Shirley să fi aflat totul din presă. Știa că vestea o va răvăși. Îi trebuiră vreo douăzeci de minute până când reuși să parcheze mașina pe aleea pietruită din fața casei ei. Fu încântat să vadă că înăuntru luminile erau aprinse.

– Jason! Ce surpriză plăcută! spuse Shirley după ce îi deschise ușa.

Era îmbrăcată într-un costum roșu de gimnastică, colanți negri iar pe cap avea o bandă albă.

– Tocmai mă pregăteam să merg la gimnastica aerobică.

– Ar fi trebuit să te sun înainte.

– Fii serios, spuse Shirley apucându-l de mână și trăgându-l înăuntru. Mereu caut câte un motiv să nu mă duc.

Îl conduse în bucătărie, unde masa era acoperită cu un munte de rapoarte și de însemnări. Jason se gândi o clipă la imensa cantitate de muncă pe care o necesită conducerea și funcționarea în bune condițiuni a unei instituții ca GHP. Ca întotdeauna, fu impresionat de capacitatea lui Shirley.

După ce femeia îi aduse ceva de băut, el o întrebă dacă aflase vestea.

– Nu știu nimic, răspunse Shirley scoțându-și banderola de pe frunte și scuturându-și părul des. Ce veste?

– E vorba de Helene Brennquist, spuse cu glasul pierdut Jason.

– E cumva o veste care îmi va produce plăcere? întrebă Shirley luând paharul de pe masă.

– Din păcate nu cred, spuse Jason. A fost ucisă împreună cu colega ei de cameră.

Shirley scăpă paharul pe canapea, apoi, cu mișcări mecanice începu să curețe mizeria pe care o făcuse.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea după o lungă tăcere.

– Moartea a survenit în urma unui viol. Cel puțin așa pare la prima vedere.

Rememorând scena, Jason simți că i se face rău.

– Îngrozitor! spuse Shirley ducându-și mâna la piept.

– A fost ceva înfiorător, fu de acord Jason.

– Este cel mai îngrozitor coșmar al unei femei. Când s-a întâmplat?

– Din câte se pare noaptea trecută.

Shirley rămase cu privirea pierdută.

– Cred c-ar fi bine să-l sun imediat pe Bob Walthrow. Acest eveniment nu va face decât să aducă și mai multe nenorociri pe capul serviciului de relații publice.

Shirley se săltă cu efort în picioare și se îndreptă cu pași tremurători spre telefon. Jason simți emoția din glasul femeii, care explica interlocutorului ei ce se întâmplase.

– Nu te invidiez pentru munca ta, spuse el după ce Shirley închise telefonul.

Ochii ei străluceau, plini de lacrimi.

– Nici eu pentru munca ta, continuă Shirley. De câte ori te văd după ce pierzi un pacient, mă bucur că nu am urmat medicina.

Deși nici lui Shirley și nici lui Jason nu le era cine știe ce foame, încropiră o cină constând din spaghete. Shirley încercă să-l convingă pe Jason să rămână la ea peste noapte, dar acesta, deși găsisese alinare alături de ea și

primise din partea ei sprijinul necesar pentru a îndura mai ușor gândul morții lui Helene își dădu seama că nu putea rămâne. Trebuia să fie acasă când Carol îl va suna. Pretinzând că are de terminat o lucrare, plecă și se întoarse la apartamentul său.

După o alergare târzie și după un duș, Jason se așează confortabil în fotoliu, având în față situația pacienților GHP care făcuseră anul trecut controlul general. Cu picioarele pe masa de scris, parcurse cu atenție întreaga listă, constatând că totalul de controale fusese repartizat egal întregului corp de doctori interniști. Cum lista fusese tipărită în ordine alfabetică, și nu cronologică, lui Jason îi trebui ceva timp până să-și dea seama că rezultatele mai slabe apăreau mult mai des în ultimele șase luni decât în perioada de început a anului. De fapt, chiar și fără a face notări pe material se putea constata o creștere substanțială a deceselor survenite în mod neașteptat în ultimele câteva luni.

Folosindu-se de un creion, Jason începu să numere decesele recente. Fu șocat de totalul acestora. Apoi formă numărul centralei GHP și ceru serviciul de evidență și arhive. Când una din secretarele din tura de noapte îi răspunse, îi dădu lista pacienților ambulatorii și o întrebă dacă fișele acestora pot fi scoase din bibliorafturi și aduse pe biroul lui. Secretara îi răspunse că nu există nici o problemă.

Punând în servietă materialul realizat pe imprimanta computerului, Jason luă tratatul de endocrinologie al lui Williams și se întoarse la capitolul despre hormonul de creștere. Așa cum se întâmpla și când era vorba de multe alte subiecte, cu cât citea mai mult, cu atât înțelegea mai puțin. Hormonul de creștere și relația lui cu creșterea și cu maturizarea sexuală erau două chestiuni enorm de complicate. Atât de complicate încât, în curând, adormi cu masivul tratat pe abdomen.

Soneria telefonului îl trezi violent, atât de brusc încât trânti cartea pe jos. Apucă receptorul cu o smucitură

rapidă, așteptându-se să fie sunat de la spital. Îi fu necesară încă o secundă să-și dea seama că era Carol Donner. Jason își privi ceasul – trei fără unsprezece minute.

– Sper că nu te-am trezit, spuse Carol.

– Nu, nu! minți Jason.

Picioarele care rămăseseră pe birou în tot timpul somnului îi amortiseră.

– Așteptam telefonul tău. Unde ești?

– Acasă, îi răspunse Carol.

– Pot să trec să iau pachetul?

– Nu e la mine, spuse Carol. Ca să evit orice problemă l-am dat unei prietene care lucrează cu mine. O cheamă Melody Andrews. Locuiește pe Revere Street 69, pe Beacon Hill, continuă ea, apoi îi dădu telefonul lui Melody. Așteaptă un telefon de la tine și la ora asta cred că a ajuns deja acasă. Anunță-mă și pe mine care este părerea ta despre material și dacă apare vreo problemă, notează și numărul meu.

Îi dictă la telefon numărul.

– Ți mulțumesc, spuse Jason, notând totul.

Îl surprinse dezamăgirea care îl cuprinse la gândul că nu se va întâlni chiar cu ea.

– Ai grijă de tine, mai spuse Carol, apoi închise.

Jason rămase la birou, încercând încă să se trezească. Pe măsură ce reuși, își dădu seama că nu-i spusese lui Carol despre moartea Helenei. *La urma urmei, acesta va fi un bun motiv pentru a o mai suna o dată*, gândi el în timp ce forma numărul prietenei lui Carol.

Melody Andrews răspunse într-un pronunțat accent al celor din sudul Bostonului. Îi spuse lui Jason că pachetul era la ea și că putea veni oricând să-l ia. Mai adăugă și

faptul că va mai rămâne vreo jumătate de oră înainte de a se duce la culcare.

Jason își puse pe el un pulover și o geacă scurtă, ieși din casă, străbătu strada Pinkney, o luă pe West Cedar și urcă pe strada Revere. Casa în care locuia Melody se afla undeva pe dreapta. Sună la ușă și femeia apărură în ușă, cu părul pus pe bigudiuri. Jason n-ar mai fi crezut că cineva mai folosea în zilele astea astfel de accesorii. Chipul ei era obosit și tras.

Jason se prezentă. Melody abia dacă se osteni să dea din cap, apoi îi înmână un colet învelit în hârtie maronie și legat cu sfoară. Cântărea vreo patru kilograme. Când Jason îi mulțumi, femeia nu făcu decât să ridice din umeri și-i răspunse:

– E-n regulă.

Întors acasă, Jason se dezbracă imediat de geacă și de pulover. Privind pachetul cu nerăbdare, aduse un foarfece din bucătărie și tăie sfoara. Apoi duse pachetul în camera lui de lucru și-l așeză pe birou. Înăuntru găsi două registre pline cu însemnări de mână, diagrame și date privind unele experiențe. Pe coperta unuia dintre registre erau tipărite cuvintele *Proprietate a Gene, Inc.* Pe celălalt scria pur și simplu *Caiet de însemnări*. În pachet se mai afla și un plic plin cu corespondență.

Primele scrisori pe care le citi Jason erau de la Gene, Inc. În ele i se cerea lui Hayes să-și respecte angajamentele contractuale și să aducă înapoi protocolul privind Somatomedinul și cultura de bacterii de *E. coli* recombinante pe care le scosese în mod ilegal din laboratorul lor. Pe măsură ce continua să citească, pentru Jason deveni limpede că Hayes era cu totul de altă părere în ceea ce privea dreptul de proprietate a procedurii și al bacteriilor și că acesta se afla pe punctul de a patentă

ceva similar. Jason mai găsi și un număr de scrisori de la un avocat pe nume Samuel Schwartz. Jumătate dintre ele se refereau la cererea de patentare a bacteriilor E. coli producătoare de Somatomedin, iar restul aveau ca subiect înființarea unei corporații. Rezulta că Alvin Hayes era deținătorul a cincizeci și unu la sută din acțiuni, în timp ce restul de patruzeci și nouă la sută se împărțeau între copiii lui și Samuel Schwartz.

Cam atât se poate afla din corespondență, gândi Jason. Puse scrisorile înapoi în plic. Luă apoi registrele. Cel pe coperta căruia stătea scris „Gene, Inc.” părea a fi protocolul despre care se vorbea în scrisori. Parcurgându-l în grabă, Jason își dădu seama că lucrarea prezenta în detaliu procesul de creare a culturii de bacterii recombinante necesare producerii Somatomedinului. Din lecturile sale de până atunci știa că somatomedinii erau factori ai creșterii produși de celulele hepatice în prezența hormonului de creștere.

Lăsând la o parte primul registru, Jason îl luă pe al doilea. Experimentele descrise nu erau complete, dar se refereau la producerea unui anticorp monoclonal al unei anumite proteine. Numele proteinei nu apărea, dar Jason găsi o diagramă a succesiunii aminoacizilor ei. În cea mai mare parte, materialul depășea cu mult capacitatea de înțelegere a lui Jason, dar judecând după pasajele întregi ce fuseseră tăiate și după adnotările marginale rezulta că experimentele nu progresau conform așteptărilor și că la momentul ultimei însemnări Hayes nu reușise, cu siguranță, să creeze anticorpul propus.

Jason își întinse oasele și se ridică de la birou. Era dezamăgit. Sperase că pachetul de la Carol îi va oferi o imagine mai clară asupra descoperirii făcute de Hayes,

dar, cu excepția documentației privind controversa dintre Hayes și Gene, Inc., Jason nu aflase decât infim de puțin în plus față de ce știuse înainte de a deschide coletul. Intrase în posesia protocolului de producere a Somatomedinului, dar aceasta nu părea nicidecum o invenție ieșită din comun. Toate celelalte însemnări de laborator constituiau un eșec.

Frânt de oboseală, Jason stinse lumina și se duse la culcare. Fusesse pentru el o zi lungă și îngrozitoare.

Coșmaruri cuprinzând permutări vulgare ale scenei de groază petrecute în apartamentul Helenei îl treziră pe Jason înainte ca soarele să lumineze cerul. Puse cafeaua și în timp ce aștepta ca aceasta să fie filtrată, își luă ziarul și citi reportajul despre dubla crimă. Nimic nou. Așa cum se așteptase, accentul se punea pe actul violului. Punându-și registrul companiei Gene, Inc. în servietă, Jason ieși din casă și porni spre spital.

Cel puțin la ora aceasta nu era aglomerație pe drumul spre GHP și, în plus, avu și posibilitatea să-și aleagă locul de parcare. Nici măcar chirurgii, care de obicei soseau la o oră atât de necivilizată, nu veniseră încă.

Ajuns la GHP, se îndreptă direct spre biroul său. Așa cum ceruse, pe biroul lui zăcea acum un morman de fișe medicale. Își dădu jos sacoul și începu să le parcurgă. Ținând tot timpul cont de faptul că aceștia erau pacienți care decedaseră la un interval de maximum o lună după ce primiseră un rezultat favorabil la controlul medical general din partea unor doctori care efectuaseră cele mai complexe analize pe care GHP le putea oferi, Jason începu să caute niște aspecte comune tuturor, dar nimic nu îi atrase atenția. Compară EKG-urile și nivelul colesterolului, al acizilor grași, al imuno-globulinelor și al globulelor din sânge. Nici unul din grupurile comune de compuși, elemente sau enzime nu varia față de valorile normale pentru astfel de teste. Singurul aspect comun era acela că decesul majorității acestor pacienți survenise la o perioadă ce nu depășea o lună de la efectuarea analizelor. Lucrul și mai supărător pe care Jason îl

constată era că în ultimele trei luni numărul morților crescuse în mod spectaculos.

După parcurgerea celor douăzeci și șase de fișe medicale, în mintea lui Jason apăru brusc o corelație. În ciuda faptului că pacienții respectivi nu prezentaseră simptome fizice, fișele lor indicau o predominanță a viciilor sociale de mare risc. Erau supraponderali, fumători înrăiți, abuzau în privința consumului de medicamente, beau prea mult, nu făceau mișcare sau sport sau combinau mai multe din aceste practici nesănătoase. Bărbați și femei destinați a avea în cele din urmă serioase probleme de sănătate. Aspectul șocant îl constituia faptul că starea sănătății lor se deteriorase într-o perioadă atât de scurtă. Și de ce decedau oare atât de brusc? La urma urmei nu exageraseră mai mult în viciile lor decât cu un an în urmă. Poate că era numai o chestiune de statistică: fuseseră norocoși până atunci și brusc le venise ceasul fatal. Aceasta ipoteză nu părea însă a rămâne în picioare, întrucât numărul cazurilor de deces era totuși prea mare. Jason nu era un statistician cu prea multă experiență, așa că se hotărî să roage un matematician mai bun decât el să examineze această situație.

În momentul în care crezu că nu-i va trezi pe pacienți, Jason părăsi biroul său și începu să-și efectueze vizitele. Nu constată nici o schimbare. Întors în birou și înainte de a-l consulta pe primul pacient programat, sună la patologie pentru a se interesa de animalele moarte găsite în laboratorul lui Hayes și așteptă câteva minute până când tehniciana găsi raportul respectiv.

– L-am găsit, spuse femeia. Toate au murit prin otrăvirea cu stricnină.

Jason puse receptorul în furcă, apoi o sună pe Margaret Danforth de la morgă. Cum Margaret era ocupată în momentul acela cu o autopsie, îi răspunse o tehniciană. Jason o întreabă dacă testul toxicologic făcut lui Gerald Farr a scos la iveală ceva interesant.

– Analiza toxicologică e negativă, îi răspunse tehniciana.

– Încă o întrebare. Ar fi fost posibil ca acest test să releve prezența stricninei?

– Așteptați o clipă, spuse tehniciana.

Pe fundal, Jason o putu auzi pe femeie strigând după medicul examinator. Apoi interlocutoarea lui reveni la telefon.

– Doamna doctor Danforth spune că da, testul ar fi indicat și stricnina dacă aceasta ar fi fost prezentă în probe.

– Mulțumesc, spuse Jason.

Închise telefonul, apoi se ridică de la birou. Se duse la fereastră și privi afară. Circulația pe Riverway devenise foarte densă. Cerul era încărcat de nori. Era începutul lui noiembrie, o lună nu prea frumoasă pentru locuitorii Bostonului. Jason se simțea neliniștit, agitat și deznădăjduit. Își aduse aminte de pachetul de la Carol și se întrebă dacă nu ar fi mai bine să i-l predea lui Curran. Dar la ce ar ajuta? Cei de la poliție investigau cazul lui Hayes ca pe al unui traficant droguri.

Revenind la masa de lucru Jason luă cartea de telefoane și căută numărul companiei Gene, Inc. Constată că sediul firmei se afla pe Pioneer Street în partea de est a Cambridge-ului, în apropiere de campusul universitar MIT. Brusc, se așeză și formă numărul. Centralista îi răspunse cu un puternic accent britanic:

– Doriți să vă fac legătura cu domnul doctor Leonard Dawen, președintele companiei?

– Ar fi foarte bine, răspunse Jason.

Auzi apoi apelul postului de interior și în scurt timp îi răspunse o secretară:

– Cabinetul doctorului Dawen.

– Aș dori să vorbesc cu domnul doctor Dawen.

– Cine îl caută, vă rog?

– Sunt doctorul Jason Howard.

– Îmi puteți spune în legătură cu ce?

– E vorba de niște însemnări de laborator care au ajuns în posesia mea. Spuneți-i doctorului Dawen că lucrez la GHP și că am fost prieten cu Alvin Hayes.

– Așteptați o clipă, vă rog, îi răspunse secretara cu un glas ce părea înregistrat pe un robot telefonic.

Jason deschise sertarul din mijloc al biroului său și se jucă cu colecția lui de creioane. Auzi un pocnet în receptor, apoi o voce puternică.

– Doctorul Leonard Dawen la telefon.

Jason explică cine este, apoi făcu o descriere a registrului de laborator.

– Îmi permiteți să vă întreb cum ați ajuns în posesia lui, domnule?

– Nu cred că mai are vreo importanță. Important este că acum se află la mine.

Nu avea de gând s-o amestece în această poveste și pe Carol.

– Registrul acela este proprietate a companiei noastre, spuse doctorul Dawen.

Vocea sa era calmă, dar ascundea un ton amenințător și poruncitor.

– Aș fi bucuros să vi-l restitui în schimbul câtorva informații despre doctorul Hayes. Credeți că ne-am putea întâlni?

– Când?

– Cât mai curând posibil, spuse Jason. Aș putea trece pe la dumneavoastră imediat după prânz.

– Veți aduce și registrul?

– Cu siguranță.

În restul dimineții, Jason avu mari dificultăți să se concentreze asupra șirului nesfârșit de pacienți programați pentru acea zi. Fu încântat că Sally nu programase consulturi medicale și pe perioada prânzului. În momentul în care termină ultimul consult, ieși în grabă și se îndreptă spre mașina din parcare.

Ajunghând în Cambridge, Jason străbătu cu greu zona

MIT și East Cambridge, ale cărei zgârie-nori aveau o arhitectură atât de modernă încât contrastau izbitor cu clădirile din cărămidă, mai vechi și mai tradiționale din New England. Angajându-se în fine pe Pioneer Street, Jason găsi imediat sediul lui Gene, Inc., o clădire uluitoare de modernă învelită în granit negru lustruit. Spre deosebire de clădirile învecinate, aceasta avea numai șase etaje. Ferestrele sale erau niște despicături înguste care alternau cu cercuri de bronz umplute cu oglinzi. Avea un aspect solid, ca un castel dintr-un film de science fiction.

Jason coborî din mașină, cu servieta în mână și-și ridică privirea spre uimitoarea fațadă a clădirii. După ce citise atât de mult despre ADN-ul recombinant și după ce văzuse grădina zoologică a lui Hayes, atât de violent deformată, Jason se temea că avea să intre într-o casă a groazei. Intrarea principală era de formă circulară, alcătuită din mai multe raze de granit ce dădeau impresia unui ochi uriaș ale cărui pupile erau ușile negre. Holul de la intrare era tot din granit negru: zidurile, podeaua, chiar și tavanul. În mijlocul spațiului rezervat recepției se afla o statuie iluminată generos, reprezentând molecula dublu-spirală a ADN-ului ce se deschidea ca un fermoar.

Jason se apropie de o atrăgătoare coreeancă aflată în spatele unui zid de sticlă și în fața unui panou de control ce aducea mai degrabă cu cel din astronava *Enterprise*. În ureche avea o cască minusculă conectată la un mic microfon al cărui cablu se răsucea în spirală la spate. Femeia îl salută pe Jason folosindu-i numele și-l anunță că este așteptat în sala de conferințe de la etajul patru. Glasul ei preluat de micul microfon avea un ton metalic.

În clipa în care fata de la recepție termină ce avu de spus, unul dintre panourile de granit se deschise, dând la iveală un ascensor. Mulțumindu-i fetei, Jason se gândi o clipă că aceasta seamnă cu un robot înzestrat cu viață. Zâmbindu-i, intră în ascensor și căută butoanele etajelor.

Ușa se închise în urma lui. Nu exista nici un panou de comandă cu butoane pentru fiecare etaj și totuși ascensorul începu să urce.

Când ușile se deschiseră din nou, Jason se trezi într-un hol negru, lipsit de orice ușă. Presupuse că întreaga clădire era controlată dintr-un singur loc, poate chiar de către fata de la recepție. Un panou de granit din stânga sa se deschise prin culisare. În cadrul intrării ședea un bărbat cu trăsături aspre, dar îmbrăcat impecabil într-un costum închis cu dungi dese, cămașă albă și o elegantă cravată roșie.

– Domnule doctor Howard, eu sunt Leonard Dawen, spuse bărbatul, făcându-i semn lui Jason să intre.

Nu-i întinse mâna. Glasul său avea același ton poruncitor pe care Jason și-l aminti din convorbirea telefonică. În comparație cu austeritatea de mormânt a restului clădirii, sala de conferințe avea mai degrabă aspectul unei biblioteci cu pereții înveliți în lambriuri și părea cât se poate de confortabilă și agreabilă, cel puțin până în momentul în care dădeai cu ochii de cel de-al patrulea perete, care era din sticlă. Acesta dădea spre ceea ce părea a fi un laborator ultramodern. În încăperea se mai afla un bărbat, un oriental îmbrăcat într-un combinezon cu fermoar. Dawen îl prezintă ca fiind domnul Hong, inginer al companiei Gene, Inc. După ce se așezară cu toții în jurul unei mici mese de conferințe, Dawen spuse:

– Presupun că aveți asupra dumneavoastră registrul de laborator...

Jason deschise servieta și-i întinse registrul lui Dawen, care la rândul lui i-l dădu lui Hong. Inginerul începu să-l studieze pagină cu pagină. Se instalează o tăcere grea.

Jason îi privi pe rând pe cei doi bărbați. Se așteptase la o atmosferă ceva mai cordială. La urma urmei le făcea o favoare.

Se răsuci un pic și privi prin peretele de sticlă. Podeaua încăperii din spatele sticlei era la nivelul etajului inferior.

Cea mai mare parte a laboratorului era ocupată de vase din metal inoxidabil, amintindu-i lui Jason de o vizită pe care o făcuse o dată la o fabrică de bere. Bănuia că e vorba de un incubatoare pentru culturile de bacterii recombinante. Se mai aflau acolo o mulțime de alte echipamente și o rețea complicată de conducte. Oameni în combinezoane albe și cu glugi de aceeași culoare se deplasau de ici-colo, făcând măsurători și reglaje.

Hang închise zgomotos registrul.

– Se pare că nu lipsește nimic, spuse el.

– O surpriză plăcută, interveni Dawen.

Apoi, întorcându-se spre Jason, continuă:

– Sper că vă dați seama că tot ce se află în acest registru are un caracter confidențial.

– Nu aveți nici o grijă, spuse Jason, afișând un zâmbet forțat. Oricum n-am înțeles mare lucru. Pe mine mă interesează mai mult doctorul Hayes. Cu puțin înainte de moartea sa, mi-a mărturisit că făcuse o descoperire foarte importantă. Aș fi curios să știu dacă însemnările din acest registru pot fi considerate astfel.

Dawen și Hong schimbă câteva priviri.

– E vorba mai degrabă de o descoperire comercială, spuse Hong, și nicidecum de o nouă tehnologie.

– Este exact lucrul la care m-am așteptat și eu. Hayes era atât de zăpăcit încât nu-mi mai puteam da seama dacă mai este complet rațional. Dar dacă a făcut cu adevărat o mare descoperire științifică, aș regreta foarte mult ca aceasta să se piardă pentru umanitate.

Chipul aspru al lui Dawen se împlânzi pentru prima oară de la venirea lui Jason.

Jason continuă, concentrându-și atenția asupra inginerului:

– Aveți vreo idee despre ceea ce vroia să spună Hayes?

– Din păcate, nu. Hayes era un tip foarte secretos.

Dawen își încrucișă mâinile deasupra mesei și-l privi pe Jason în față.

– Ne era teamă că ne veți stoarce de bani pentru a recupera acest material, spuse el atingând coperta registrului de laborator. Trebuie să înțelegeți că doctorul Hayes ne-a făcut multe neazuri.

– Care era rolul doctorului Hayes în această companie? întrebă Jason.

– L-am angajat pentru a produce o bacterie recombinantă, explică Dawen. Intenționam să producem un factor de creștere în cantități industriale.

Jason bănuie că era vorba de somatomedin.

– Am căzut de acord să-i plătim global pentru întregul proiect și să-i permitem accesul la toate facilitățile pe care le oferă compania noastră în vederea efectuării propriilor sale cercetări. Avem câteva echipamente unice în lume.

– Aveți vreo idee la ce se refereau cercetările sale? întrebă Jason.

Hong interveni în discuție:

– Majoritatea timpului și-l petrecea izolând proteine ale factorului de creștere. Unele dintre acestea există în cantități atât de mici încât pentru izolarea lor este necesar un echipament deosebit de sofisticat.

– Izolarea unuia dintre acești factori de creștere ar putea fi considerată o descoperire importantă? se interesă Jason.

– Nu văd cum, îi răspunse Hong. Chiar dacă aceștia nu au fost niciodată izolați până acum, cunoaștem efectele lor.

Încă un drum înfundat, reflectă Jason plictisit.

– Nu-mi amintesc decât un singur lucru care ar putea fi mai semnificativ, spuse Hong ciupindu-și vârful nasului. În urmă cu vreo trei luni, Hayes devenise foarte frământat în legătură cu niște efecte secundare. Spunea că era ceva paradoxal.

Jason tresări. Auzea pentru a doua oară acest lucru.

– Aveți vreo idee despre ce a cauzat aceste frământări? întrebă el.

Hong își scutură capul.

– Nu, spuse el, dar după aceea nu l-am mai văzut o vreme. Când a reapărut, ne-a spus că a fost pe Coastă. După aceea s-a cufundat într-o muncă complicată de extragere a unei substanțe din ceva ce adusese cu el de acolo. Nu știu dacă a reușit, dar la scurtă vreme a trecut la tehnologia anticorpului monoclonal. În momentul acela frământările sale par a fi luat sfârșit.

Termenul de „anticorp monoclonal” îi aduseră aminte lui Jason de cel de-al doilea registru de laborator, făcându-l să se întrebe dacă nu ar fi fost bine să-l aducă și pe acela cu el. Poate că domnului Hong i-ar fi fost mult mai util decât lui.

– Doctorul Hayes v-a mai lăsat și alte materiale semnificative pentru cercetările sale? întrebă Jason.

– Nimic deosebit, îi răspunse Leonard Dawen. Și doar am verificat cu foarte mare atenție, pentru că a plecat de la noi cu registrul nostru de laborator și cu culturile noastre. De fapt, l-am dat și în judecată. Nu ne-am gândit niciodată până atunci că va încerca să susțină că produsul pentru care l-am angajat este proprietatea lui.

– Și ați reușit să vă recuperați culturile? întrebă Jason.

– Am reușit.

– Unde le-ați găsit?

– Să spunem că le-am căutat în locul potrivit, îi răspunse evaziv Dawen. Dar chiar dacă am recuperat bacteriile, vă suntem totuși recunoscători pentru că ne-ați adus înapoi protocolul încheiat. În numele companiei aș dori să vă mulțumesc pentru asta. Sper că v-am fost și noi de ajutor într-o mică măsură.

– Poate, spuse vag Jason.

Îi trecu prin minte că, dintr-o întâmplare, îi descoperise pe cei care scotociseră apartamentul și laboratorul lui Hayes. Dar de ce ar fi dorit oamenii de știință de la Gene, Inc. să ucidă animalele? Se întreba în același timp dacă uriașele animale fuseseră tratate cu somatomedinul produs la Gene, Inc.

– Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, îi spuse lui Dawen. Sunt impresionat de ceea ce am văzut aici.

– Vă mulțumesc. Lucrurile evoluează pozitiv. Intenționăm să obținem soiuri recombinante de animale de fermă și asta cât de curând.

– Adică porci și vaci?

– Exact. Prin metode genetice putem obține porci cu mai puțină grăsime, vaci care să dea mai mult lapte și păsări cu mai multe proteine, și asta pentru a nu vă da decât câteva exemple.

– Fascinant, spuse Jason fără prea mult entuziasm.

Oare cât avea să mai dureze până când vom putea obține și oameni prin ingineria genetică. Avu din nou frisoane, revenindu-i în minte șobolanii și șoarecii supradezvoltați ai lui Hayes.

Ajuns în mașină, Jason își privi ceasul. Îi mai rămânea încă o oră până la ședința cu personalul medical pe care o convocase pentru a discuta cazul recentelor decese, așa că se hotărî să-i facă o vizită și lui Samuel Schwartz, avocatul lui Hayes.

Porni mașina și ieși din parcare a companiei Gene, Inc. croindu-și drum spre Memorial Drive. Traversă râul Charles și opri în dreptul farmaciei Philip's de pe Charles Circle. Lăsând semnalul de avarie să clipească, intră în grabă în magazin și luă din cartea de telefoane adresa lui Schwartz. Zece minute mai târziu se afla în sala de așteptare a avocatului, frunzărind un număr mai vechi al revistei *Newsweek*.

Samuel Schwartz era un obez imens cu o chelie strălucitoare. Îi făcu semn lui Jason să intre de parcă ar fi dirijat circulația. Așezându-se la loc pe scaunul său și aranjându-și ochelarii cu rame metalice, începu să-l studieze pe Jason, care, la rândul său, luă loc în fața masivului birou de mahon.

– Deci sunteți un prieten al răposatului Alvin Hayes.

– Mai degrabă coleg decât prieten.

– Mă rog, spuse Schwartz rotindu-și prin aer mâna durdulie. Cu ce vă pot fi de folos'?

Jason reluă întreaga poveste a lui Hayes despre pretinsa descoperire științifică. Îi explică apoi că încerca să afle la ce lucra în acea perioadă Hayes și că dăduse peste corespondența decedatului cu Samuel Schwartz.

– A fost clientul meu. Și ce-i cu asta?

– Nu e nevoie să vă apărați.

– Dar nu mă apăr deloc. Sunt mai degrabă înverșunat. Am muncit de m-am spetit pentru haimanaua aia și fără nici un folos.

– Nu v-a plătit?

– Niciodată. M-a pisat la cap că dacă voi munci pentru el, mă va recompensa cu un pachet de acțiuni la noua lui companie.

– Un pachet de acțiuni?

Samuel Schwartz râse din toată inima.

– Din nefericire, acum când Hayes e mort, acțiunile nu mai au nici o valoare. La fel s-ar fi întâmplat poate și dacă ar mai fi trăit. Ar fi trebuit să-mi fac un control la cap.

– Știți cumva dacă noua corporație a lui Hayes intenționa să vândă un serviciu sau un produs? îl întreabă Jason.

– Un produs. Hayes mi-a spus că se află pe punctul de a obține cel mai valoros produs cunoscut până în prezent în domeniul sănătății. Și eu l-am crezut. Mi-am imaginat că un tip care a apărut și pe coperta revistei *Time* trebuie să aibă ceva în tărtăcuță.

– Aveți vreo idee despre ce fel de produs era vorba? îl întreabă Jason, încercând că nu-și trădeze emoția din glas.

– Nici cea mai mică idee. Hayes nu mi-a spus niciodată.

– Avea vreo legătură cu anticorpii monoclonali? continuă Jason, încercând să nu cedeze prea ușor.

Schwartz râse din nou.

– Eu unul nu aș recunoaște un anticorp monoclonal chiar dacă aș călca pe el.

– Malignități?

Era o simplă tentativă de-a lui Jason, dar spera că astfel va împrăști memoria lui Schwartz.

– Produsul lui ar fi putut fi folosit în tratamentul cancerului?

Bărbatul obez ridică din umeri:

– Nu știu. Poate.

– Hayes i-a spus unei femei că descoperirea lui o va putea face și mai frumoasă. Afirmația aceasta vă spune ceva?

– Ascultă, domnule doctor Howard. Hayes nu mi-a spus nimic despre produsul său. Eu mă ocupam doar de actele necesare noii corporații.

– Dar ați făcut și o cerere de omologare a unui nou produs.

– Omologarea nu are nimic în comun cu corporația. Asta urma să se facă în numele lui Hayes.

Pagerul lui Jason îi făcu pe ambii bărbați să tresară. Doctorul se uită pe ecranul minuscule. Cuvântul „urgent” clipi de două ori, urmat de un număr de telefon de la GHP.

– Aș putea să dau un telefon de la dumneavoastră? întrebă Jason.

Schwartz îi împinse aparatul de-a curmezișul biroului.

– Sunteți invitatul meu, domnule doctor.

Telefonul era de la etajul unde era internată Madaleine Krammer. Femeia suferise un stop cardiac și acum i se administrau procedurile necesare. Jason anunță că va veni imediat. Mulțumindu-i lui Samuel Schwartz, Jason ieși în grabă din biroul avocatului și așteptă cu nerăbdare ascensorul.

Ajuns în rezerva Madaleinei, îi fu dat să vadă o scenă de-acum atât de cunoscută. Pacienta nu mai reacționa la nici un impuls. Inima ei refuza să mai răspundă inclusiv la șocurile exterioare. Jason insistă să i se acorde ajutorul necesar pentru reanimare, în timp ce în mintea lui se succedau diferite medicamente și tratamente posibile, dar după o oră de eforturi supraomenești chiar și el fu

nevoit să cedeze și să dea, fără tragere de inimă, dispoziția de încetare a procedurilor.

După plecarea tuturor, Jason mai rămase lângă patul Madaleinei. Îi fusese o veche prietenă, una din primele paciente pe care o tratase în cariera lui de medic particular. O infirmieră acoperi fața decedatei cu un cerceaf. Nasul Madaleinei se reliefa ca un pisc muntos în miniatură, acoperit cu zăpadă. Cu multă grijă, Jason dădu cearceaful la o parte. Deși nu depășise cu mult vârsta de șaiszeci de ani, nu-i venea să creadă cât de bătrână arăta. Din momentul internării, chipul ei își pierduse toate rotunjimile care îi dădeau un aspect vesel, luând forma scheletică a celor care se aflau la un pas de moarte.

Simțind nevoia să rămână un pic numai cu gândurile sale, Jason se retrase în biroul său, evitându-le pe Claudia și pe Sally, care aveau fiecare de pus câte o sută de întrebări urgente în legătură cu conferința care urma să înceapă și cu reprogramarea atâtor pacienți. Jason încuie ușa și se așază la birou. Prin moartea unei paciente atât de vechi se mai rupea un fir care îl lega de viața sa de dinainte. Jason se simțea dureros de singur, temător și totuși ușurat că amintirea Daniellei trecea pe un plan secundar.

Telefonul începu să sune, dar el nu-l băgă în seamă. Privi maldărul de fișe ale pacienților decedați de pe birou, printre care se afla și cea a lui Hayes. Fără să vrea, îi reveni în minte cazul lui Hayes. Se simțea cuprins de un sentiment de frustrare pentru că pachetul de la Carol, în care își pusese atâtea speranțe, nu-i oferise decât puține informații în plus. Pachetul făcuse să pară un pic mai credibilă ideea potrivit căreia Hayes făcuse o descoperire pe care, cel puțin el, o considerase uluitoare. Jason blestemă în gând caracterul secretos al lui Hayes.

Lăsându-se pe spate, își încrucișă mâinile la ceafă și-și ridică privirea spre tavan. Epuizase toate ipotezele în legătură cu Hayes. Apoi însă își aminti vorbele

inginerului oriental, care îi spusese că Hayes adusese ceva din incursiunea lui de pe Coastă, probabil de la Seattle. Nu era exclus să fi fost vorba de o probă mai deosebită, din moment ce fostul lui coleg efectuase pe aceasta un complicat proces de extracție. Din spusele lui Hong rezulta că Hayes izolase probabil un fel de factor al creșterii menit a stimula acest proces, pe cel de diferențiere, de maturizare, sau pe toate trei în aceeași măsură.

Jason se îndreptă de spate și lovi sec în masă. Amintindu-și cum Carol îi povestise că Hayes făcuse o vizită unui coleg de la Universitatea Washington, Jason fu străfulgerat de ideea că acesta obținuse o probă a unui anumit material de la cel în cauză.

Jason se hotărî imediat să plece la Seattle, bineînțeles cu condiția ca și Carol să accepte să-l însoțească. Ar trebui să accepte. La urma urmei, numai ea l-ar putea ajuta să-l găsească pe acel prieten al lui Hayes. În plus, câteva zile libere ar fi avut pentru Jason un efect de-a dreptul terapeutic. Rămânându-i puțin timp înainte de întâlnirea cu personalul medical, decise să treacă un pic pe la Shirley.

Secretara lui Shirley insistase la început că șefa ei este prea ocupată pentru a-l primi pe Jason, dar el o convinge să-i anunțe măcar prezența. O clipă mai târziu, i se făcea semn să intre. Shirley vorbea la telefon. Jason se așeză fără să mai aștepte o invitație și, treptat reuși să-și dea seama care era subiectul conversației. Shirley trata o problemă cu un șef de sindicat, reușind să-l manipuleze pe acesta cu o ușurință impresionantă. În acest timp, tânăra femeie își trecea absentă degetele prin părul des. Era un gest femeiesc minunat, amintindu-i lui Jason că în spatele aparențelor de ordin profesional se ascundea o femeie foarte atrăgătoare, dificilă dar plăcută.

Shirley închise telefonul și zâmbi.

– Ce plăcere! spuse ea. Zilele acestea ai fost tot timpul plin de surprize, nu-i așa, Jason? Bănuiesc că ai venit să-ți

ceri scuze pentru că nu ai rămas mai mult cu mine noaptea trecută.

Jason începu să râdă. Franchețea ei era dezarmantă.

– Poate. Dar mai e ceva. Mă gândeam să-mi iau câteva zile libere. Azi-dimineață am pierdut încă un pacient și cred că voi avea nevoie de puțină relaxare.

Shirley plescăi din limbă în semn de compătimire.

– Te așteptai să moară?

– Cred că da. Cel puțin în ultimele câteva zile. Dar în ziua în care am internat-o nici nu mă puteam gândi că se va sfârși în spital.

Shirley scoase un oftat.

– Nu știu ce simți tu în astfel de situații.

– În nici un caz nu e ușor, recunosc Jason. Dar ceea ce face totul și mai dureros este frecvența din ultima vreme a acestor evenimente.

Sună telefonul, dar Shirley o îndrumă prin interfon pe secretară să preia ea mesajul.

– Oricum, continuă Jason, m-am hotărât să-mi iau câteva zile libere.

– Cred că e o idee foarte bună, spuse Shirley. Ți-aș urma cu plăcere exemplul dacă s-ar termina o dată nenorocitele astea de negocieri cu syndicatele. Unde te-ai gândit să pleci?

– Nu știu încă, minți Jason.

Seattle se afla la o distanță atât de mare încât îi era rușine să rostească acest nume.

– Niște prieteni de-ai mei au un hotel în Insulele Virgine. Aș putea să le dau un telefon, se oferi Shirley.

– Nu, mulțumesc. Nu mă omor după soare. Ce s-a mai întâmplat după tragedia Helenei Brennqvist? Bănuiesc că toată lumea s-a precipitat.

– Nu-mi mai aduce aminte, spuse Shirley. Să fiu sinceră, eu una nu am putut face față. De caz se ocupă Bob Walthrow.

– Eu am avut o noapte de coșmaruri, recunosc Jason.

– Nu mă miră.

– Acum trebuie să merg la o întâlnire, spuse Jason ridicându-se în picioare.

– Vei fi liber să cinăm împreună? îl întrebă Shirley. Poate vom reuși să ne mai înveselim unul pe altul.

– Sigur. La ce oră?

– Să zicem pe la opt.

– Atunci ne vedem la opt, spuse Jason îndreptându-se spre ușă.

În timp ce ieșea, Shirley strigă după el:

– Îmi pare foarte rău pentru pacienta ta.

Ședința personalului medical se bucura de o participare mai mare decât se așteptase Jason, dată fiind convocarea ei în pripă. Paisprezece din cei șaisprezece interniști veniseră, iar mulți dintre ei își aduseseră și asistentele. Era limpede că recunoscuseră cu toții că se aflau în fața unei probleme serioase.

Jason începu prin a da citire statisticii pe care și-o extrăsese din materialul listat pe imprimanta computerului și care cuprindea toate decesele înregistrate la un interval de o lună după efectuarea examenelor medicale. El făcu precizarea că numărul cazurilor de deces crescuse în ultimele trei luni și anunță că încearcă să verifice starea tuturor pacienților GHP care fuseseră supuși controlului medical general în ultimele șaiszeci de zile.

– Pacienții care au fost examinați au fost egal distribuiți între noi? întrebă Roger Wanamaker.

Jason încuviință.

Urmară la cuvânt mai mulți doctori, care spusese că se tem de apariția unei boli contagioase la nivelul întregii țări. Nici unul dintre ei nu putea înțelege ce legătură ar putea avea această boală cu controlul medical general și de ce decesele nu reușiseră a fi anticipate. Șefa în exercițiu a secției de cardiologie, doctorița Judith Rolander, încercă să-și însușească cea mai mare parte a vinei, recunoscând că în majoritatea cazurilor pe care

le-a reexaminat, EKG-ul făcut în timpul controlului nu indica problemele iminente ulterioare, neputând fi vorba de lipsă de previziune.

Discuțiile se mutară apoi la subiectul testului la stress, considerat principala metodă de a prezice un eveniment cardiac cu consecințe fatale. S-au exprimat numeroase opinii în jurul acestei probleme, toate justificate în felul lor. La recomandarea celor prezenți în sală s-a format un comitet ad-hoc însărcinat cu studierea căilor de sporire a valorii de prognoză a testului la stress.

Luă apoi cuvântul Jerome Washington, care, ridicându-se cu greu în picioare, spuse:

– După părerea mea nu acordăm o atenție necesară stilului nesănătos de viață. Și se pare că acesta este factorul comun tuturor acestor pacienți.

În sală se făcură câteva glume pe seama corpolenței lui Jerome și a pasiunii sale pentru țigările de foi.

– De acord cu voi, continuă el. Știți cu toții, pacienții trebuie să facă ce le zicem noi și nu ce facem noi.

Toată lumea izbucni în râs.

– Vorbesc serios, continuă el. Cunoaștem cu toții riscul unui regim nerațional, al fumatului, al excesului de alcool și al lipsei de mișcare. Acești factori sociali au o valoare de anticipare mult mai mare decât o ușoară anormalitate înregistrată pe EKG.

– Jerome are dreptate, spuse Jason. Factorul de risc datorat vieții neraționale a fost singurul punct negativ comun pe care l-am constatat la cei în cauză.

Prin vot, s-a decis formarea unui al doilea comitet a cărui sarcină să fie investigarea contribuției factorilor de risc la problema pusă în discuție și prezentarea recomandărilor ce se impun.

Harry Sarnoff, cardiologul care făcea în luna aceea consultările, ridică mâna și Jason îi dădu cuvântul. După ce se ridică, Harry începu să vorbească despre o creștere a morbidității și a mortalității înregistrată în rândurile

pacienților internați de care răspundea. Jason îl întrerupse:

– Scuză-mă, Harry, spuse el. Îți înțeleg preocuparea și, sincer să fiu, am avut și eu cazuri aparent similare cu cele despre care vorbești. Noi ne-am adunat însă acum pentru a analiza problema pacienților ambulatorii care au efectuat examenele medicale periodice în spitalul nostru. Dacă cei de față doresc, putem programa o a doua întâlnire pentru a discuta o potențială problemă referitoare la cei internați. Nu e exclus să existe o legătură între cele două categorii de pacienți.

Harry își ridică neputincios brațele în aer și se așează fără prea multă tragere de inimă.

În continuare, Jason le recomandă colegilor săi să ceară autopsia tuturor pacienților care decedează în mod neașteptat, atunci când cazurile respective nu sunt preluate de medicul legist. El mai informă auditoriul că rezultatele primite de la biroul de medicină legală în urma investigării pacienților săi indicau faptul că cei în cauză sufereau de afecțiuni ale mai multor sisteme, având inclusiv probleme grave de natură cardiovasculară. Desigur, aceste concluzii nu făcură decât să submineze preocuparea legată de faptul că bolile nu fuseseră depistate la efectuarea EKG-ului, atât în condiții de repaus, cât și de efort. Jason mai adăugă observația celor de la patologie, potrivit căreia era vorba de un component autoimun.

După terminarea reuniunii, doctorii continuară să dezbată problema, împărțiți în grupuri mai mici. Jason își strânse lista cu datele statistice și începu să-l caute pe Wanamaker. Acesta se afla în mijlocul unei discuții aprinse cu Jerome.

– Pot să vă întrerup puțin? întrebă Jason.

Cei doi bărbați se depărtară un pic pentru a-i permite lui Jason să li se alăture.

– Intenționez să plec din oraș pentru câteva zile.

Roger și Jerome schimbă câteva priviri.

– Nu cred că ți-ai găsit o vreme prea prielnică pentru așa ceva.

– Simt nevoia s-o fac, spuse Jason fără să-și dezvolte ideea. Problema este că am cinci pațienți internați. Ar fi amabil, domnilor, unul dintre dumneavoastră să-mi țină locul? Recunosc din capul locului că toți acești pațienți sunt într-o stare destul de precară.

– Asta nu mai contează, spuse Roger. Eu unul am rămas aici noapte și zi pentru a-i ține în viață pe cei șase bolnavi ai mei. Ți țin eu locul cu toată plăcerea.

Acum, când își rezolvase toate problemele, Jason se duse în biroul său și o sună pe Carol Donner, considerând că la această oră înaintată a după-amiezii va avea mai multe șanse să o găsească acasă. Telefonul sună prelung și, tocmai când Jason se pregătea să închidă, femeia îi răspunse, cu sufletul la gură. Îi spuse că era în baie.

– Vreau să ne vedem în seara asta, spuse Jason.

– O, îi răspunse nehotărâtă Carol.

Tânăra femeie ezita.

– S-ar putea să fie destul de dificil, spuse ea.

Apoi adăugă înfuriată:

– De ce nu mi-ai spus și mie despre Helene Brennquist aseară? Am citit în ziar că tu ai fost cel care a descoperit cele două cadavre.

– Iartă-mă, se apără Jason. Să fiu cât se poate de sincer cu tine, când m-ai sunat azi noapte m-ai trezit din somn și în clipa aia nu mă mai gândeam decât la pachet.

– L-ai luat? întrebă Carol pe un ton mai domolit.

– Da, spuse Jason. Mulțumesc.

– Și...?

– Materialul nu m-a lămurit pe măsura așteptărilor.

– Mă mir, spuse Carol. Registrele acelea trebuie să fi fost importante, din moment ce Alvin a insistat atâta să le păstrez la mine. Dar nu asta e problema acum. E îngrozitor ce s-a-ntâmplat cu Helene. Patronul meu este atât de îngrijorat încât nu mă mai lasă să ies din casă decât în compania uneia dintre gorilele de la club. În

clipa în care vorbim, îngerul meu păzitor se află în fața casei.

– E foarte important să fii singură când vom sta de vorbă, spuse Jason.

– Nu cred că va fi posibil. Matahala asta primește ordine de la patronul meu, nu de la mine. Iar eu nu vreau să am nici un necaz.

– Bine. Sună-mă atunci de îndată ce ajungi acasă, spuse Jason. Promite-mi! Găsim noi o soluție până atunci.

– Tot târziu o să ajung, îl avertiză Carol.

– Nu contează. E ceva foarte important.

– Bine, încuviință Carol înainte de a închide.

Jason dădu după aceea încă un telefon la United Airlines și se interesă de zborurile care legau Bostonul de Seattle. I se spuse că exista o cursă zilnică la ora 16.

Luându-și stetoscopul, Jason părăsi biroul și plecă să-și facă vizitele. Știa că pentru a-i fi mai ușor lui Roger să-l suplinească, era de datoria lui să-i lase acestuia toate fișele aduse la zi. Nici unul dintre pacienți nu se prezenta prea bine, iar Jason descoperi cu amărăciune că încă un bolnav intrase într-un stadiu avansat de cataractă. Tulburat de această nouă evoluție, ceru un consult oftalmologic. De data aceasta era sigur că nu observase nici un simptom la internarea pacientului. Cum fusese oare posibil ca această afecțiune a ochilor să evolueze atât de rapid?

Ajuns acasă, își îmbracă echipamentul de jogging, apoi ieși și alergă timp de o oră bună, încercând să-și facă ordine în gânduri. După ce făcu un duș, se schimbă și porni spre Shirley simți că se află într-o dispoziție mult mai bună.

Shirley se întrecuse pe sine în pregătirea cinei, ceea ce-l făcu pe Jason să înceapă să creadă că poate fi încadrată în categoria superfemeilor. Muncise o zi întreagă pentru a administra o companie care valora mai multe milioane de dolari și purtase negocieri cruciale cu

sindicaliștii. Cu toate acestea, de îndată ce ajunsese acasă, încropise o masă fabuloasă, compusă din friptură de rață cu paste făinoase și anghinare. Mai mult decât atât, îl așteptase într-o rochie de mătase neagră cu care oricine s-ar fi putut duce la orice spectacol de operă. Jason se simțea jenat pentru că venise în jeanși și într-un tricou sport pe care și-l trăsesese peste o bluză pe gât.

– Ne-am îmbrăcat așa cum am dorit fiecare, spuse Shirley râzând.

Îi întinse un Kir Royale și-i spuse să spele frunzele de cicoare și restul celor necesare pentru salată. Verifică apoi cuptorul și-l anunță că rața era aproape gata. Jason era înnebunit de mirosul din bucătărie.

Mâncară în sufragerie, față în față, la un capăt și la celălalt al unei mese lungi, cu șase scaune așezate pe cele două laturi. De fiecare dată când vroia să toarne vin în pahare, Jason era nevoit să se ridice și să parcurgă o distanță de mai mulți pași, lucru care o amuza copios pe Shirley.

În timpul mesei, Jason îi relată despre reuniunea cadrelor medicale și despre hotărârea tuturor doctorilor de a intensifica și de a spori calitatea testelor în condiții de stres. Shirley se arată încântată, reamintindu-i lui Jason că efectuarea controalelor periodice ale persoanelor cu funcții de conducere era una din resursele financiare importante ale spitalului GHP. Îl mai informă că pe viitor se va insista și mai mult pe controalele preventive ale acestei categorii de pacienți.

Mai târziu, la cafea, îl anunță:

– În după-amiaza aceasta a fost pe la mine Michael Curran.

– Serios? Sunt convins că nu ți-a făcut nici o plăcere. Și ce a vrut?

– Date personale despre Helene Brennquist. I-am pus la dispoziție tot ce dețineam. A discutat până și cu lucrătoarea de la personal care a angajat-o.

– Ai aflat cumva dacă au vreun suspect?

– Nu, răspunse Shirley. Sper ca totul să se fi terminat bine.

– Mi-aș fi dorit să mai pôt sta o dată de vorbă cu Helene. Eu tot mai cred că mi-a ascuns ceva în legătură cu Hayes.

– Încă mai crezi că făcuse o descoperire?

– Absolut.

Jason îi povesti despre registrele de laborator și despre vizitele pe care le făcuse la Gene, Inc. și lui Samuel Schwartz. Îi mai spuse că Schwartz îl sprijinise pe Hayes în înființarea unei firme care să desfacă pe piață noua descoperire, oricare ar fi fost aceasta.

– Și avocatul nu știa despre ce produs era vorba?

– Nu. Se pare că Hayes nu avea încredere în nimeni.

– Dar ar fi avut nevoie de un capital inițial. Ar fi fost nevoit să se încreadă în cineva, dacă intenționa să producă și să comercializeze produsul său.

– S-ar putea, recunosc Jason. Dar eu nu am găsit pe nimeni căruia să-i fi spus ceva, cel puțin până acum. Din nefericire, Helene e posibil să fi știut cel mai mult.

– Și te-ai hotărât să mai cauți?

– Cred că da, spuse Jason. Ți se pare o prostie?

– N-aș putea spune. Mai degrabă cred că te zbați degeaba. Ar fi o adevărată tragedie dacă s-ar pierde o descoperire științifică importantă, dar cred sincer că e timpul să dăm uitării afacerea Hayes. Sper că îți iei aceste zile libere pentru a te odihni un pic, și nu pentru a continua să vânezi această iluzie.

– Ce-ți veni să spui așa ceva? o întrebă Jason, surprins de propria lui transparență.

– Știu că nu ești genul de om care se lasă învins prea ușor, spuse Shirley, apoi se apropie de el și-i puse mâna pe umăr. De ce nu mergi în Caraibe? La sfârșitul săptămânii m-aș putea rupe un pic de treburile mele și aș veni și eu...

Jason trăi o emoție pe care nu o mai simțise de la moartea Daniellei. Ideea soarelui fierbinte și a apei

răcoroase și cristaline îl încânta în mod deosebit, mai ales dacă ar avea-o lângă el și pe Shirley. Dar imediat avu un moment de ezitare. Nu știa încă dacă este pregătit pentru o astfel de experiență emoțională. Și, în plus, îi propusese să meargă la Seattle.

– Aș vrea să plec undeva pe Coasta de Vest, spuse în cele din urmă. Vreau să fac o vizită unui vechi prieten de acolo.

– Sună destul de nevinovat în ce mă privește. Dar Caraibele îmi par o idee mai inspirată.

– Poate cu prima ocazie, adăugă Jason strângând-o ușor de braț. Ce-ai zice de-un coniac?

Când Shirley se ridică să aducă sticla de Curvoisier, Jason îi urmări contururile trupului cu un interes crescând.

La două și jumătate noaptea, când sună Carol, Jason era încă treaz de-a binelea. Fusesse atât de îngrijorat că fata s-ar putea să uite, încât nu reușise să doarmă nici un minut.

– Sunt frântă de oboseală, Jason, spuse Carol în loc de salut.

– Iartă-mă, dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Pot să fiu la tine în zece minute.

– Nu cred c-ar fi o idee prea bună. Cum ți-am mai spus deja azi, nu sunt singură. Afară e cineva care supra-veghează în permanență clădirea. De ce insiști atât de mult să ne vedem în noaptea asta? N-o putem rezolva mâine?

Jason se gândi să-i spună la telefon de intenția lui de a o invita la Seattle, dar decise că va avea o șansă mai mare de a o convinge când vor sta față în față. Nu era cel mai firesc lucru să inviți o tânără să te însoțească la Seattle după numai două întâlniri cu ea.

– Paznicul ăsta al tău e singur?

– Da, dar ce mai contează? Tipul e ca un taur de solid.

– În spatele clădirii era parcă o alee. Aș putea pătrunde pe scara de incendiu.

– Pe scara de incendiu?! Ar fi o nebunie! Ce naiba e atât de important încât trebuie să mă vezi chiar în noaptea asta?

– Dacă ți-aș spune, n-ar mai trebui să te văd.

– Păi... știi, nu mă prea dau în vânt să fiu vizitată de bărbați în toiul nopții.

Da, sigur, își spuse în gând Jason.

– Ascultă, continuă el cu voce tare. Am să-ți spun ce este atât de important. Am tot încercat să-mi închipui în ce a constat descoperirea lui Hayes. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, în afară de un lucru. Și pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

– M-ai lămurit buștean, doctore Jason Howard.

– Este adevărat. Ești singura persoană care mă poate ajuta.

Carol râse.

– Dacă pui problema așa, cine ar putea să te refuze? Bine, vino. Dar o faci pe propriul risc. Trebuie să te avertizez că nu am prea multă influență asupra tânărului Atlas de afară.

– Am asigurarea de vătămare corporală plătită la zi.

– Locuiesc în..., începu Carol.

– Știi unde locuiești, o întrerupse Jason. De fapt, am avut deja o înfruntare cu Bruno, dacă acesta este cumva numele încântătorului paznic al ușii tale.

– Îl cunoști pe Bruno? întrebă Carol nevenindu-i să creadă.

– Un tip foarte drăguț. Un minunat partener de conversație.

– În cazul ăsta este de datoria mea să te atenționez că Bruno e cel care m-a condus acasă.

– Din fericire, băiatul ăsta îți sare imediat în ochi. Stai cu ochii pe fereastra din spate. N-aș vrea să-mi rup oasele pe scara de incendiu.

– E o nebunie ce faci tu, spuse Carol.

Jason își puse pe el o pereche de pantaloni largi și o bluză, ambele de culoare neagră. Pentru a nu fi zărit pe scara de incendiu trebuia să evite culorile deschise. Se încălță cu adidași și coborî la mașină. Parcurse Beacon Street privind cu atenție strada în căutarea unui semn al prezenței lui Bruno. Viră la stânga, pe Gloucester Street, apoi din nou la stânga, pe Commonwealth. Când traversă Marlborough, încetini. Știa că nu avea nici o șansă să găsească un loc de parcare, așa că opri în apropierea primului hidrant. Nu încuie portierele mașinii; la nevoie, pompierii ar putea trece tulumbele chiar prin mașină.

Se dădu jos și scrută cu privirea aleea care lega străzile Beacon și Marlborough. Luminile intermitente formau pete izolate. Existau numeroase zone neiluminate, iar copacii aruncau umbre ca pânza de păianjen. Jason își reaminti perfect ultima sa tentativă de a scăpa de urmărirea lui Bruno, întâmplare petrecută pe aceeași străduță.

Luându-și inima în dinți, Jason o luă pe aleea cu pricina, la fel de încordat ca un alergător care așteaptă semnalul de start.

O mișcare bruscă la stânga sa îl făcu să-și piardă respirația. Era un șobolan, mare cât o pisică. Simți că i se ridică părul de pe ceafă. Continuă să înainteze, bucuros că nu dăduse încă de Bruno. Era atâta liniște, încât își putea auzi propria respirație.

Ajuns în dreptul clădirii lui Carol, înainte de a se uita după scara de incendiu, observă cunoscuta lumină din fereastra de la etajul patru. Din nefericire, scara era prevăzută cu un mecanism care necesita coborârea ei de la primul etaj. Jason privi în jur în căutarea unui obiect pe care să se urce. Nu văzu decât un tomberon de gunoi, ori asta însemna să-l golească și să-l răstoarne invers. În ciuda inevitabilului zgomot pe care această operațiune l-ar fi produs, își dădu seama că nu avea altă soluție. Îl trecu un fior de groază când recipientul de metal se izbi

de asfalt și când mai multe cutii goale de bere începură să se rostogolească zgomotos pe stradă.

Jason își ținu respirația și privi în sus. Nu se aprinsese nici o lumină. Bucuros, se urcă pe tomberon și apucă partea de jos a scării rabatabile.

– Hei! strigă cineva.

Jason întoarse capul și văzu cunoscuta alură mătăhăloasă alergând spre el, mișcându-și ritmic brațele musculoase și pufăind ca o locomotivă. În clipa aceea, Bruno arăta ca un fundaș al echipei Washington Redskins.

– La naiba, spuse Jason.

Se trase cu toată puterea de scară, sperând ca aceasta să nu cadă sub greutatea lui. Din fericire, acest lucru nu se întâmplă. Se ridică, când într-un braț, când în celălalt până ce reuși să pună piciorul pe prima treaptă, apoi urcă în grabă spre primul etaj.

– Hei, pervers blestemat ce ești; striga Bruno după el. Coboară imediat!

Jason avu un moment de ezitare. Ar fi putut scăpa de următorul său călcându-l pe degete, dacă acesta ar fi luat-o după el, dar asta nu l-ar fi ajutat cu nimic să ajungă la Carol. În plus, dacă s-ar isca o larmă prea mare, cineva ar putea chema poliția. Jason se hotărî să riște. Urcă în grabă următoarele două segmente ale scării de incendiu și ajunse la fereastra lui Carol. Cum fata se afla acolo, ea ridică fereastra glisantă chiar în clipa în care îl zări. Înainte de a putea scoate un cuvânt, Jason îi spuse cu sufletul la gură:

– Neonazistul tău e pe urmele mele. Crezi că e înarmat?

Jason se trezi în mijlocul unei bucătării uriașe.

– Nu știi.

– Va ajunge aici dintr-o clipă în alta, spuse Jason, închizând fereastra cu zgomot și blocând-o.

Operația aceasta avea să-l întârzie pe Bruno încă vreo zece secunde.

– Poate c-ar fi bine să stau de vorbă cu el, sugeră Carol.
– Crezi că te va asculta?
– Nu sunt sigură. E un tip foarte încăpățânat...
– Asta e și impresia mea, spuse Jason. Și mai știu că nu prea se omoară după mine. Cred că aș avea nevoie de ceva asemănător cu un bătac de base-ball.

– Dar nu poți să dai în el, Jason.
– Nici nu-mi doresc așa ceva, dar nu sunt convins că Bruno va fi dispus să discute civilizată cu noi. Îmi trebuie un obiect cu care să-l ameninț și să-l țin la distanță.

– Am un vâtrai.

– Adu-mi-l.

Jason stinse lumina din bucătărie. Lipindu-și nasul de geam, putu să-l vadă pe Bruno luptându-se din greu să se ridice pe primul segment al scării. Era puternic, dar prea corpulent. Carol se întoarse cu vâtraiul. Jason îl cântări în mână. Cu puțin noroc îl va putea convinge pe tipul de jos să asculte de el.

– Știam de la început că nu e o idee bună, spuse Carol.

Jason privi în jur și observă că încăperea avea pe podea un linoleum demodat. Apoi își îndreptă privirea către ușa care lega bucătăria de restul apartamentului. Era o ușă groasă și solidă care se încuia cu cheie. Nu era exclus ca într-o perioadă anterioară încăperea să fi avut o altă destinație.

– Spune-mi, Carol, ai avea ceva împotriva dacă ți-aș face un pic de mizerie aici? Sunt dispus să plătesc curățenia.

– Ce-ți mai trece prin cap?

– Ai întâmplător o sticlă mai mare cu ulei de gătit?

– Cred că da.

– Poți să mi-o dai?

Perplexă, Carol deschise ușa camării și scoase de acolo un bidon de patru litri cu ulei de măsline italianesc.

– E perfect, spuse Jason.

După ce mai aruncă o privire fugară pe fereastră,

scoase în grabă masa și cele două scaune din bucătărie. Carol îl privea din ce în ce mai derutată.

– E în regulă. Să ieșim de aici, îi ceru Jason.

Carol pătrunse în hol.

Jason scoase dopul bidonului de ulei de măsline și începu să toarne conținutul pe podea cu mișcări largi și iuți. În clipa în care închise și încuie ușa, auzi lovituri în fereastra de la bucătărie, urmate de zgomotul produs de geamul spart.

Propti apoi în ușă masa de bucătărie.

– Vino, spuse el luând-o pe Carol de mână.

În mâna cealaltă mai ținea încă vătraiul. Merse cu fata până la ușa de la intrare a apartamentului, care era asigurată corespunzător cu două încuietori și cu o bară de metal. În clipa aceea, din bucătărie se auzi o bufnitură asurzitoare. Era prima căzătură a lui Bruno.

– Ai avut o idee năstrușnică, spuse Carol râzând.

– Când ai numai 72 de kilograme în fața unui astfel de om, trebuie să compensezi cu altceva.

Inima lui Jason încă stătea să-i sară din piept.

– Oricum, nu-mi dau seama cât se va mai distra Bruno în bucătărie, așa că trebuie să ne grăbim. Am nevoie de tine. Ultima șansă de a reconstitui descoperirea lui Alvin Hayes este de a mă duce la Seattle și de a încerca să aflu ce a căutat acolo. Se pare că...

Urmă o nouă bufnitură zgomotoasă, urmată de un lung șir de înjurături, unele dintre ele fiind rostite într-o italiană cât se poate de curată.

– Cred că o să turbeze de furie, spuse Jason în timp ce deschidea ușa de la intrare.

– Înțeleg, deci, că vrei să vin cu tine la Seattle. Asta era tot?

– Eram convins că vei înțelege. Hayes a adus de acolo

o probă biologică pe care a prelucrat-o apoi în laboratorul său de la Gene, Inc. Trebuie să aflui despre ce era vorba. Și indiciul cel mai prețios este tipul cu care s-a întâlnit la Universitatea Washington.

– Cel căruia i-am uitat numele.

– Dar l-ai văzut și l-ai putea recunoaște?

– Probabil.

– Știi că nu e frumos din partea mea să-ți cer așa ceva, continuă Jason. Dar cred în continuare că Hayes a făcut o descoperire științifică și, judecând după antecedentele sale, această descoperire este cât se poate de importantă.

– Și ești convins că incursiunea la Seattle ar putea rezolva această enigmă?

– E o încercare cu puțini șorți de izbândă, dar singura care mi-a mai rămas.

Ușa de la bucătărie răsună zgomotos, apoi îl auziră pe Bruno cum izbește ritmic în ea.

– Cred că am abuzat de ospitalitatea ta, spuse Jason. Bruno n-o să-ți facă nici un necaz, nu-i așa?

– Doamne ferește! Patronul meu l-ar jupui de viu. Din cauza asta e acum atât de turbat. Crede că sunt în pericol.

– Spune-mi, Carol, vii cu mine la Seattle? o întrebă Jason în timp ce îndepărta drugul de fier care bloca ușa.

– Când ai vrea să pleci? îl întrebă șovăitoare Carol.

– Astăzi după-amiază. Nu stăm mult. Ai putea să le lași un mesaj că vei lipsi puțin?

– Am mai făcut-o și altădată. Am să-i spun că merg până acasă. După moartea Helenei, patronul meu s-ar putea să fie ușurat dacă m-ar ști plecată din oraș.

– Atunci spune-mi că ești de acord, o imploră Jason.

– S-a făcut, spuse Carol adresându-i unul din acele zâmbete care îți încălzeau inima. De ce nu?

– Avem un zbor spre Seattle chiar în după-amiaza

aceasta la ora patru. Te voi aștepta la poarta de îmbarcare. Mă ocup eu de bilete. Ce zici?

– E o nebunie, spuse Carol, dar sună amuzant.

– Ne întâlnim acolo.

Jason coborî în fugă scările și se îndreptă spre mașină, temându-se că Bruno și-ar fi schimbat direcția coborând tot pe scara de incendiu.

Jason se trezi devreme și-l sună pe Roger pentru a-l pune la curent cu starea pacienților săi. Astăzi nu avea de gând să mai treacă pe la spital. Înainte de a se întâlni cu Carol la zborul de Seattle de la ora patru, intenționa să mai facă un drum. Își pregăti în grabă bagajul, fiind atent să nu uite îmbrăcăminte pentru vreme rece și ploioasă, apoi comandă un taxi pentru aeroport. Ajunse în timp util pentru a-și putea lăsa valiza la serviciul de bagaje, apoi luă cursa de ora unu cu destinația La Guardia. Ajuns în La Guardia, închirie o mașină și porni spre Leonia, New Jersey. Era poate o șansă și mai mică decât cea oferită de Seattle, dar Jason era decis să stea de vorbă și cu fosta soție a lui Hayes. Își propusese să nu lase neîntoarsă nici cea mai mică piatră.

Leonia se dovedi a fi un orășel surprinzător de adormit pentru o așezare ce se întindea atât de aproape de New York. În mai puțin de zece minute după ce traversă podul George Washington, se trezi pe o arteră largă împrejmuită de o parte și de alta de magazine cu un singur etaj și cu spații de parcare în față. Strada s-ar fi putut foarte bine numi Main Street, USA. Numele ei era însă Broad Avenue. Pe ea se afla o farmacie, un magazin cu articole de fierărie, o brutărie și chiar un bufet-expres. Totul arăta ca un peisaj din filmele anilor cincizeci. Jason intră în bufet, ceru un lichior de vanilie și consultă cartea de telefon. Găsi o Louise Hayes care locuia pe Park Avenue. În timp ce-și bea lichiorul, Jason se întreba dacă ar fi mai înțelept să o sune pe femeie sau să meargă direct la ea. Optă pentru a doua variantă.

Park Avenue era o derivație a Broad Avenue ce urca

pe colina care străjuia mica așezare la est. După Pauline Boulevard drumul o lua arcuit spre nord. Acolo, Jason găsi casa Louisei Hayes. Era o clădire modestă din șindrila de culoare maronie întunecată, care în mod evident necesita multe reparații. Din gazonul din fața casei nu mai rămăsese aproape nimic.

Jason sună la ușă. Îi deschise o femeie de vârstă mijlocie, cu zâmbetul pe față și îmbrăcată cu un capot care fusese cândva roșu. Avea un păr șaten foarte sârmos. De coapsa ei stătea agățată o fetiță de vreo cinci sau șase ani, cu degetul mare vârât adânc în gură.

– Sunteți doamna Hayes? o întrebă Jason.

Femeia nu se putea compara nici pe departe cu celelalte două prietene ale lui Hayes.

– Da.

– Sunt doctorul Jason Howard, un coleg al soțului dumneavoastră.

Nu se gândise dinainte la ce avea să-i spună.

– Da? repetă doamna Hayes, împingând-o instinctiv pe micuță în spatele ei.

– Aș dori să stăm un pic de vorbă, dacă aveți un pic de timp.

Jason își scoase portofelul și-i întinse femeii permisul de conducere cu fotografia lui și legitimația sa de la GHP.

– Am fost și coleg de facultate cu soțul dumneavoastră, adăugă el pentru a convinge și mai mult.

Louise examinează documentele, apoi i le dădu înapoi.

– Nu vreți să intrați?

– Vă mulțumesc.

Și interiorul casei ar fi necesitat eforturi pentru a fi pus în ordine. Mobilierul era foarte uzat, iar covoarele roase. Peste tot erau împrăștiate jucăriile copilului. Louise adună în grabă obiectele de pe un colț al canapelei și-i făcu semn lui Jason să se așeze.

– Doriți un ceai sau o cafea?

– Aș prefera o cafea, răspunse el.

Femeia părea agitată și Jason credea că această

activitate o va mai calma. Louise plecă în bucătărie, de unde începu să se audă curgând apa. Micuța rămase singură, privindu-l pe Jason cu ochii ei mari și căprui. Când Jason îi zâmbi, alergă și ea în bucătărie.

Jason examinează încăperea în care se afla. Era întunecată și tristă, iar pe pereți erau lipite câteva reclame fotografice. Louise reveni, urmată pas cu pas de fetiță. Îi întinse lui Jason o cană de cafea, apoi așeză pe măsuța din față zahărul și frișca. Jason își puse din amândouă.

Louise se așeză în fața lui.

– Îmi cer scuze dacă nu am fost prea ospitalieră la început, spuse ea. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să primesc vizita unor persoane care să se intereseze de Alvin.

– Vă înțeleg, spuse Jason.

O privi cu mai multă atenție pe femeie. Sub aspectul ei neglijent, Jason descoperi trăsăturile șterse ale unei femei atrăgătoare. Cu siguranță, Hayes avea gusturi bune.

– Îmi cer scuze pentru deranj, dar Alvin mi-a vorbit de multe ori despre dumneavoastră. Am profitat de prezența în zonă și m-am gândit să vă fac o vizită.

Considerase că nu-i va strica să îndrume câteva minciuni.

– Chiar v-a vorbit despre mine? întrebă indiferent Louise.

Jason se hotărî să fie mai prudent. Nu venise aici pentru a răscoli sufletul femeii.

– Motivul pentru care am vrut să stau de vorbă cu dumneavoastră, continuă el, este faptul că Alvin mi-a mărturisit că a făcut o importantă descoperire științifică.

Jason începu să-i povestească despre împrejurările morții lui Hayes și despre felul în care el, Jason, hotărâse să declanșeze o cruciadă personală în încercarea de a afla dacă soțul ei făcuse într-adevăr o astfel de descoperire. Îi mai explică femeii că ar fi o adevărată tragedie ca o astfel

de descoperire să se piardă și să nu poată fi folosită de omenire. Louise încuviință, dar atunci când fu întrebată dacă știe ceva despre descoperirea respectivă răspunse că nu.

– Nu discutați astfel de probleme cu Alvin?

– Nu. Nu vorbeam decât despre copii și despre unele probleme financiare.

– Ce vă mai fac copiii? Întrebă Jason, amintindu-și de grija lui Hayes pentru fiul său.

– Sunt bine amândoi, mulțumesc.

– Amândoi?

– Da, îi răspunse Louise. Lucy e aici, adăugă ea, bătând-o ușor pe fetiță cu mâna pe cap, iar John e la școală.

– Eu trăiam cu impresia că aveți trei copii.

Jason observă cum ochii femeii se încețoșară. După o tăcere apăsătoare, ea spuse:

– Ei bine... mai este încă unul. Alvin junior. Trăiește sub un regim de strictă supraveghere. Se află într-o școală din Boston.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. V-ați fi așteptat să mă fi obișnuit deja cu ideea asta, dar nu am să reușesc niciodată. Cred că este și motivul pentru care m-am despărțit de Alvin. Nu m-am putut acomoda cu situația asta.

– Unde anume se află Alvin junior? Întrebă Jason, conștient de faptul că atinge o zonă foarte delicată.

– La Școala Hartford.

– Și cum se simte acolo?

Jason auzise de Școala Hartford. Era o instituție achiziționată de GHP o dată cu un spital pentru cazuri mai deosebite. Jason mai știa că respectiva școală era de vânzare. Pentru GHP nu mai reprezenta decât o sursă de pierderi.

– Cred că bine, răspunse Louise. Mă tem că nu-l pot vizita prea des și asta îmi zdrobește sufletul.

– Vă înțeleg, spuse Jason, întrebându-se dacă acesta

era fiul despre care îi vorbise Alvin în noaptea în care murise.

– Am putea să dăm un telefon și să ne mai interesăm ce mai face copilul?

– Bănuiesc că da, spuse Louise fără nici o reacție față de natura neobișnuită a acestei întrebări.

Se ridică cu greutate în picioare, cu fetița încă agățată de ea, se duse la telefon și formă numărul școlii. Ceru căminul de copii și se interesă de sănătatea fiului ei. După ce închise telefonul spuse:

– Mi-au spus că starea băiatului este cât se poate de bună. Singura problemă nouă ar fi o artrită, care a intervenit în timpul terapiei.

– E de multă vreme acolo?

– De când Alvin a început să lucreze la GHP. Posibilitatea de a-l înscrie pe Alvin junior la Hartford a fost unul din motivele pentru care a acceptat postul.

– Dar celălalt băiat? Spuneți că e bine.

– Mai bine nici nu se poate, spuse Louise cu o mândrie nedisimulată. E în clasa a treia și e considerat printre cei mai scipitori elevi.

– Asta-i minunat, spuse Jason, încercând să rememoreze noaptea morții lui Hayes. Alvin îi spusese că cineva dorește să-l omoare pe el și pe fiul său. Că pentru el fusese prea târziu, dar poate pentru băiatul lui nu. Ce naiba vroise să spună? Jason se gândise că poate unul din băieți era bolnav fizic, dar se pare că nu era cazul.

– Mai doriți cafea? îl întrebă Louise.

– Nu, mulțumesc. Aș vrea să vă mai întreb un singur lucru. Când a murit, Alvin era pe punctul de a-și înființa o corporație. Copiii dumneavoastră urmau să fie deținători de acțiuni. Știați ceva despre acest proiect al lui?

– Absolut nimic.

– Așa, deci, spuse Jason. Vă mulțumesc pentru cafea. Dacă vă pot ajuta cu ceva la Boston, cum ar fi să mă mai interesez de Alvin junior, nu ezitați să mă sunați.

Jason se ridică, iar micuța își ascunse capul în poalele mamei.

– Sper că Alvin nu a suferit prea mult, spuse femeia.

– Nu, nu a suferit, o minți Jason.

Încă își mai amintea expresia de agonie de pe chipul lui Alvin.

Ajunși în fața ușii, Louise spuse pe neașteptate:

– O, era să uit. La câteva zile după moartea lui Alvin, cineva a pătruns în casa noastră. Din fericire eram cu toții plecați.

– Vi s-a furat ceva?

Jason se întreba dacă fuseseră cei de la Gene, Inc.

– Nu, îi răspunse Louise. Probabil că au văzut dezordinea obișnuită și au plecat, adăugă ea zâmbind. Se pare însă că au scotocit peste tot. Chiar și în ghiozdanul copilului.

Jason se gândi la discuția lui cu Louise pe tot drumul dintre Leonia, New Jersey și podul George Washington. Nu se așteptase să fie atât de descurajat. La urma urmei nu aflase nimic important care să-i justifice această călătorie. Dar își dăduse seama că existase un motiv mai puternic pentru dorința lui de a merge acolo. Fusesse curios la culme să o cunoască pe soția lui Hayes. Ca unul căruia viața îi răpise propria soție atât de brutal, Jason nu putea să înțeleagă motivul pentru care cineva ca Hayes se despărțise de bună voie de femeia lui. Jason nu suferise însă niciodată trauma unui fiu retardat.

Jason reuși să prindă avionul de ora două cu destinația Boston. Încercase să citească ceva pe drum, dar nu reușise să se concentreze. Era îngrijorat că nu o va întâlni pe Carol la aeroport sau, și mai rău, că aceasta își va face apariția în compania lui Bruno.

Din nefericire, avionul de ora două care ar fi trebuit să aterizeze la Boston la două și jumătate nici nu reuși să decoleze din La Guardia mai devreme de această oră. Când Jason ajunse la destinație, se făcuse deja trei și

cincizeci de minute. Plecă să-și recupereze bagajul din fișetul cu cifru, apoi alergă de la terminalul companiei Eastern la cel al companiei United.

În fața ghișeului la care se vindeau bilete era o coadă imensă și Jason nu-și putea imagina ce fac agenții respectivi pentru a prelungi atât de mult fiecare tranzacție. Eră deja patru fără douăzeci și nu se vedea nici urmă de Carol Donner.

Veni, în fine, și rândul lui Jason. Prezintă cartea de credit American Express și ceru două bilete în circuit până la Seattle pentru cursa de ora patru, precizând că rezervarea pentru întoarcere o va face ulterior.

Cel puțin în cazul lui, agentul se dovedi operativ. În mai puțin de trei minute, Jason primi biletele și tichetele de îmbarcare și se îndreptă alergând spre Poarta nr. 19. Se făcuse patru fără cinci. Se făceau ultimele apeluri pentru îmbarcare. Sosind cu sufletul la gură la Poarta nr. 19, Jason se interesă dacă întrebasese cineva de el. Când fata de la ghișeu îi răspunse că nu, o descrise rapid pe Carol și o întreabă dacă o văzuse cumva.

– E o femeie foarte frumoasă, adăugă el.

– Sunt convinsă, îi zâmbi funcționara. Din păcate nu am observat-o. Dacă aveți însă de gând să mai plecați la Seattle, v-aș recomanda să vă grăbiți.

Jason privi din nou cadranul ceasului de pe perete. Agentul de la îmbarcări era ocupat cu numărarea biletelor. Un alt agent făcu ultimul anunț al zborului spre Seattle. Nu mai rămăseseră decât două minute până la ora patru.

Aruncându-și pe umăr bagajul de mână, Jason mai aruncă o privire peste mulțimea de pasageri se ce îndreptau spre terminal. În clipa în care era pe punctul de a-și pierde orice speranță, o văzu. Alerga în direcția lui. Jason ar fi trebuit să exulte. Problema era că la numai câțiva pași în spatele ei se zărea și trupul mătăhălos al lui Bruno. Ceva mai departe, pe același culoar, în locul în care bagajele erau recuperate din detectorul cu raze X

trândăvea un polițist. Jason își făcu în minte un plan: aceea va fi direcția în care se va putea salva, dacă va fi nevoie.

Sacoșa de pe umăr o împiedica foarte mult pe Carol să alerge. Bruno nu făcea nici o tentativă de a o sprijini. Tânăra femeie veni direct la Jason. Expresia de pe chipul lăbărțat al lui Bruno se transformă din ciudă în confuzie și, în cele din urmă, în furie oarbă.

– Am ajuns la timp? întrebă Carol gâfâind.

Agentul se afla acum la ușa care ducea spre tunelul de îmbarcare, cu intenția de a bloca accesul.

– Ce cauți aici, bă nenorocitul? urlă Bruno, ridicându-și privirea spre inscripția care indica destinația cursei.

Apoi se întoarse acuzator spre Carol:

– Parcă spuneai că te duci acasă, Carol.

– Să mergem, îl îndemnă Carol pe Jason, apucându-l de braț și împingându-l spre ieșirea pe pistă.

Jason se împiedică din cauza întoarcerii bruște, dar nu-și dezlipi ochii de pe chipul dolofan al lui Bruno, care luase o tentă hidoasă de roșu. Vinele de pe tâmplă i se îngroșaseră ca niște țigări de foi.

– O clipă, vă rog! strigă Carol agentului.

Acesta încuviință și strigă la rândul său în direcția tunelului. Jason îl urmări cu privirea pe Bruno până în ultima clipă. Îl văzu dând buzna spre un grup de cabine telefonice.

– Da' știi că vă place să veniți în ultima clipă, spuse agentul, rupând câte o jumătate din fiecare talon de îmbarcare.

Jason își îndreptă în fine privirea înainte, convins că Bruno hotărâse să nu se dea în spectacol. Când coborâră din tunel, Carol îl mai ținea încă de braț. Trebură să mai aștepte până când operatorul tunelului bătu cu putere în ușa aeronavei pentru a-l convinge pe ajutorul comandantului să deschidă după ce sigiliul fusese deja aplicat.

– Ați mers un pic cam departe, le spuse acesta încruntându-se.

Cum se așezară, Carol își ceru scuze pentru întârziere.

– Simt că turbez de furie, spuse ea, înghesuindu-și geanta de mână sub fotoliul din față. Apreciez grija lui Arthur pentru integritatea mea corporală, dar ce se întâmplă e ridicol.

– Cine e Arthur?

– Patronul meu, îi răspunse Carol dezgustată. Mi-a spus că dacă plec acum, voi fi concediată. Cred că la întoarcere am să-mi dau demisia.

– Crezi c-ai putea s-o faci? interveni Jason, întrebându-se în ce mai consta munca lui Carol în afară de dans.

După părerea lui, femeile de genul lui Carol pierdeau foarte ușor controlul asupra propriilor vieți.

– Mi-am propus oricum să mă las cât de curând de această meserie, spuse Carol.

În clipa aceea avionul se zgâlțâi, făcând o manevră de îndepărtare de poarta de îmbarcare.

– Știi în ce constă munca mea? îl întrebă Carol.

– Oarecum, răspunse vag Jason.

– Dar nu ai pomenit niciodată, continuă femeia. Majoritatea bărbaților aduc mereu vorba despre așa ceva.

– M-am gândit că treaba aceasta te privește numai pe tine, răspunse Jason.

La urma urmei, cine era el să o judece?

– Ești un pic cam ciudat, spuse Carol. Un tip plăcut, dar ciudat.

– Credeam că sunt cât se poate de normal.

– Ha! exclamă vesel Carol.

Cum traficul era foarte intens, fură nevoiți să aștepte peste douăzeci de minute până când avionul decolă și se angajă pe direcția vest.

– Nu mai credeam că o să reușim, spuse Jason, începând în fine să se mai relaxeze.

– Îmi pare rău, se scuză din nou Carol. Am încercat să mă descotorosesc de Bruno, dar el s-a agățat de mine ca

scaiul. Nu vroiam să aflu că nu plec acasă, în Indiana. Dar ce puteam să fac?

– Nu-i nimic, spuse Jason, deși în adâncul sufletului său îl deranja că în afară de el și Shirley mai exista cineva care îi cunoștea destinația.

Și-ar fi dorit ca aceasta să rămână secretă. În același timp nu-și dădea seama dacă acest lucru conta atât de mult.

Luându-și notițe pe o agendă cu file galbene, Jason începu să o interogheze pe Carol despre programul celor două vizite pe care Hayes le făcuse la Seattle. Cea mai importantă era prima dintre ele. Cei doi trăseseră la hotelul Mayfair și, printre altele, vizitaseră un club numit Totem, similar cu Cabaretul din Boston. Jason o rugă să-i descrie acest local.

– Un loc plăcut, răspunse Carol, dar nu ieșit din comun. Nu avea nimic din atmosfera de antren de la Club Cabaret. Seattle mi-a părut un oraș mai conservator.

Jason era de aceeași părere și se întreba cum de-și irosise Hayes timpul într-un astfel de loc, când se afla în compania lui Carol.

– Hayes a stat de vorbă cu cineva în acel local?

– Da. Arthur îi aranjase o întâlnire cu patronul clubului

– Arthur? Hayes îl cunoștea pe patronul tău?

– Erau prieteni. În felul acesta l-am cunoscut pe Alvin.

Jason își reaminti de zvonurile care circulau în legătură cu pasiunea lui Hayes pentru discotecă și localuri de genul acesta. Se pare că fuseseră adevărate. Dar ideea prieteniei dintre un biolog de talie mondială și un patron de local în care se dansa la bustul gol părea de-a dreptul caraghioasă.

– Știi cumva ce a discutat Alvin cu tipul acela?

– Nu, răspunse Carol, dar nu au stat prea mult de vorbă. Eu nu le-am dat atenție, pentru că urmăream dansatoarele. Erau destul de bune.

– Ați mai vizitat și Universitatea Washington, corect?

- Așa este. Chiar în prima zi.
- Și crezi că l-ai recunoaște pe cel cu care s-a întâlnit Alvin acolo? întrebă Jason pentru a fi mai sigur.
- Cred că da. Era un tip înalt și arătos.
- Și după aceea?
- Am plecat în munți.
- Începuse sezonul?
- Așa cred.
- Alvin s-a întâlnit și acolo cu cineva?
- Cu nimeni în special. Dar a stat de vorbă cu o mulțime de oameni.

După servirea mesei, Jason se așază confortabil în fotoliu. Se gândea la ceea ce-i spusese Carol, considerând că cel mai important eveniment fusese vizita la Universitatea Washington. Îi trezea curiozitatea și clubul de noapte pe care merita să-l viziteze și el.

- Ar mai fi ceva, continuă Carol. În timpul celei de-a doua călătorii am fost nevoiți să pierdem ceva timp căutând bioxid de carbon solid.

- Dumnezeuule! La ce vă trebuia așa ceva?

- Nu știam și nici Alvin nu mi-a spus. Venise cu un vas termoizolant pe care vroia să-l umple cu bioxid de carbon solid.

Poate că pentru a transporta specimenul, reflectă Jason. Sună promițător.

Imediat după ce au aterizat la Seattle, și-au potrivit conștiințioși ceasurile după ora Coastei Pacificului. Jason și-a aruncat privirea prin hubloul aeronavei. Așa cum se aștepta, la Seattle ploua. Se vedeau picăturile în bălțile întunecate de pe pistă. În curând, până și hubloul era brăzdat de șuvoaie de apă.

Închiriară o mașină și, de îndată ce se eliberară din traficul aglomerat din zona aeroportului, Jason spuse:

- Pentru a-ți stimula memoria, m-am gândit să ne cazăm la același hotel în care ai locuit și data trecută. Bineînțeles, în camere separate.

Carol se răsuci să-l privească în semiîntunericul din mașină. Jason insista cu tot dinadinsul ca aceasta să rămână doar o excursie de lucru.

Mașina care rula în spatele lor era un Ford Taurus bleumarin. În spatele volanului se afla un bărbat de vârstă mijlocie, într-o bluză pe gât, o geacă din piele de căprioară și pantaloni cadrilați. Cu numai cinci ore înainte primise un telefon prin care i s-a spus să fie la aeroport la aterizarea cursei de la Boston a companiei United. Acolo urma să identifice un doctor de patruzeci și cinci de ani, care sosea în compania unei frumoase tinere. Cei doi se numeau Howard și Donner, iar el trebuia să-i țină sub supraveghere. Misiunea se dovedise mult mai simplă decât se așteptase. Pentru a confirma identitatea celor doi, se luase după ei până la ghișeul firmei Avis.

Acum nu-i mai rămânea decât să nu-și ia ochii de pe ei. Probabil că va fi contactat de cineva care va veni de la Miami. Pentru această muncă va primi obișnuita sumă de cincizeci de dolari pe oră plus cheltuielile zilnice. Ar fi vrut să știe dacă cei doi erau urmăriți pentru soluționarea unor probleme conjugale.

Hotelul era elegant. Judecând după ținuta dezordonată a lui Hayes, Jason nu s-ar fi așteptat la un gust atât de rafinat din partea acestuia. Și-au luat camere separate, dar Carol a stăruit ca ușa dintre acestea să rămână descuiată.

– N-are nici un rost să fim atât de rezervați, îi spusese ea.

Jason nu știa cum să interpreteze acest îndemn.

Cum în avion abia se atinseseră de mâncare, Jason propuse să cineze înainte de a pleca la Totem Club. Carol se schimbă și, când intrară în restaurantul hotelului, Jason fu încântat de cât de tânără și de frumoasă arăta. Avură surpriza ca șeful de sală să-i ceară chiar actele de identitate tinerei fete în momentul în care Jason

comandase o sticlă de chardonnay californian. Episodul o înfiorase pe Carol, care pretindea că arată deja ca o femeie matură la cei douăzeci și cinci de ani ai săi.

Pe la zece seara, unu după fusul orar al Coastei de Est, erau gata să plece la Totem Club. Lui Jason i se făcuse deja somn, dar Carol se simțea foarte bine. Pentru a evita orice greutate, lăsară mașina închiriată în parcare hotelului și comandară un taxi. Carol recunoscuse că, atunci când fusese cu Hayes, avuseseră mari dificultăți în găsirea localului.

Totem Club se afla în afara centrului comercial al orașului, la marginea unui cartier rezidențial foarte frumos, în care nu întâlneai nimic din atmosfera sordidă a Combat Zone din Boston. Clădirea era înconjurată de o parcare asfaltată pe care nu găseai nici urmă de mizerie. În fața ei nu se vedea nici un cerșetor, așa cum se întâmplă în amintita zonă a Bostonului. Arăta ca un restaurant sau un bar obișnuit, numai că intrarea era flancată de doi stâlpi din ipsos înfățișând câte un totem. Când se dădu jos din mașină, Jason auzi ritmul muzicii rock de dinăuntru. Alergară prin ploaie până la intrare.

În interior, clubul arăta mult mai conservator decât Cabaretul. Jason observă din prima clipă că majoritatea consumatorilor erau perechi, și nu băutorii de elită care se înșiruiau la tejghelele localurilor din Boston. Localul avea chiar și un mic ring de dans. Singura asemănare cu localul din Boston era configurația barului, care era tot în formă de U, având în centru un culoar de acces pentru dansatoare.

– Aici nu obișnuiesc să danseze cu bustul gol, îi șopti Carol.

Fură conduși într-un separeu de la primul nivel, departe de bar. Sub ei se mai afla un nivel. O tânără picoliță le aduse meniul localului și îi întrebă ce doresc să bea.

După ce fură serviți, Jason o întrebă pe Carol dacă l-a văzut cumva pe patron. Fata nu-l observase la început,

dar după un sfert de oră îl apucă de braț pe Jason și se aplecă peste masă spre el.

– Uite-l acolo, spuse ea, arătându-i un tânăr de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în smoking, cu o cravată roșie și cu brâu de mătase.

Avea un ten măsliniu, iar părul său des și negru avea reflexe albastrii.

– Îți mai amintești cum îl cheamă?

Carol scutură din cap.

Jason ieși din separeu și porni spre patronul care avea un chip prietenos și o expresie copilărească. În clipa în care Jason ajunsese în dreptul său, tânărul râdea și-l bătea pe spate pe unul dintre bărbații de la bar.

– Scuzați-mă, spuse Jason. Sunt doctorul Jason Howard din Boston.

Patronul se întoarse spre el și-i adresă un zâmbet artificial.

– Eu sunt Sebastian Frahn, spuse tânărul. Fiți bine venit la Totem.

– Pot să stau o clipă de vorbă cu dumneavoastră?

Zâmbetul de pe chipul tânărului se stinse.

– În legătură cu ce?

– Pentru a vă explica aș avea nevoie de un minut, două.

– Sunt îngrozitor de ocupat. Poate mai târziu.

Nepregătit pentru un refuz atât de categoric, Jason rămase o clipă urmărindu-l pe Frahn care trecea printre clienții săi. Zâmbetul îi revenise imediat.

– Ai reușit? îl întrebă Carol după ce se întoarse în separeu și se așezase pe scaunul lui.

– Nu. Am străbătut trei mii de mile ca să aflu că tipul nu vrea să stea de vorbă cu mine.

– În astfel de situații oamenii trebuie să fie prudenți. Stai să încerc și eu.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Jason, Carol se furișă afară din separeu. Jason o urmări cu privirea cum își croiește drum cu mișcări pline de grație spre patron. O văzu cum îi pune mâna pe braț și schimbă câteva vorbe cu

el. Apoi îl observă pe tânăr încuviințând printr-o mișcare a capului și privind în direcția separeului. Bărbatul mai dădu o dată din cap, apoi plecă. Carol se întorcea.

– Vine imediat.

– Ce i-ai spus?

– Și-a adus aminte de mine, spuse cu simplitate Carol. Jason ar fi vrut să știe ce înțelegea ea prin asta.

– Și-a amintit și de Hayes?

– O, da, spuse Carol. Nici o problemă.

Și într-adevăr, în mai puțin de zece minute, Sebastian Frahn mai făcu un tur prin local și se opri în dreptul mesei lor.

– Îmi pare rău că v-am expediat atât de repede. Nu știam că sunteți prieteni.

– Nu-i nici o problemă, spuse Jason.

Nu înțelegea ce vroise să spună patronul, dar tonul acestuia îi păruse cordial.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Carol îmi spunea că vi-l mai amintiți pe doctorul Hayes.

Sebastian se întoarse spre Carol.

– E vorba despre bărbatul cu care ați fost aici ultima dată? Întrebă el.

Carol făcu semn că da.

– Desigur că-mi amintesc. Era prieten cu Arthur Koehler.

– Credeți că ați putea să-mi spuneți și mie despre ce ați discutat? Pentru mine ar putea fi foarte important.

– Jason a lucrat la același spital cu Alvin, interveni Carol.

– Nu am nici o reținere să vă spun despre ce am discutat. Omul vroia să meargă la pescuit de somoni.

– La pescuit!? exclamă Jason.

– Da. Vroia să prindă câteva exemplare mai mari, dar nu i-ar fi plăcut să meargă prea departe. I-am recomandat să încerce la Cascada Cedrilor.

– Asta-i tot? Întrebă Jason dezamăgit.

– Câteva minute am discutat și despre firma Seattle Supersonics.

– Mulțumesc, spuse Jason. Vă sunt recunoscător pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

– Pentru puțin, spuse Sebastian zâmbind. Ei, acum trebuie s-o iau din loc.

Tânărul se ridică, dădu mâna cu ei și-i invită să mai treacă pe acolo. Apoi dispăru.

– Nu-mi vine să cred, spuse Jason. De fiecare dată când cred că am dat de un capăt al firului, se dovedește că totul a fost doar o glumă. Auzi, vroia să meargă la pescuit!

La cererea lui Carol mai rămaseră o jumătate de oră să urmărească programul localului și, la întoarcerea la hotel, Jason era frânt de oboseală. După ora Coastei de Est era ora patru. Jason se pregăti de culcare și se băgă în așternuturi, copleșit de un sentiment de ușurare. Fusese dezamăgit de rezultatele vizitei la Totem Club, dar mai rămânea Universitatea Washington. Mai avea puțin până să se cufunde într-un somn adânc când auzi o bătaie ușoară în ușa care lega cele două camere de hotel. Era Carol. Îl anunță că îi e o foame de lup și că nu poate să adoarmă. Puteau să comande ceva de mâncare? Simțindu-se obligat să se comporte ca un gentleman până la sfârșit, Jason fu de acord. Comandară o sticlă de șampanie și o porție de somon afumat.

Îmbrăcată într-un capot de pluș fin, Carol mânca somon cu sărățele, așezată pe marginea patului lui Jason. Începu să-i povestească despre copilăria ei petrecută în Bloomington, Indiana. Jason nu o mai auzise vorbind atât de mult până acum. Trăise într-o fermă și, înainte de a se duce la școală, trebuia să mulgă în fiecare zi vacile. Jason și-o imagina parcă făcând această muncă. Avea în ea aceea proștețime care sugera o astfel de viață. Ceea ce nu reușea Jason era să facă o legătură între viața de dinainte a fetei și cea pe care o ducea acum. Ar fi vrut să știe ce anume a determinat această cotitură nefastă, dar

se temea să o întrebe. În plus, oboseala pusese atât de tare stăpânire pe el, încât abia își mai putea ține ochii deschiși. Adormi, iar Carol, după ce îl acoperi cu o pătură, se întoarse în camera ei.

Tresărind din somn, Jason își privi ceasul care arăta ora cinci dimineata. Asta însemna la Boston opt, ora la care de obicei pleca la spital. Trase draperiile și avu imaginea unei zile foarte senine. În depărtare, un feribot traversa Puget Sound îndreptându-se către Seattle și lăsând în urmă o imensă dâră de spumă.

După ce-și făcu dușul, Jason bătu în ușa care despărțea cele două camere. Nu primi nici un răspuns. Bătu din nou. În cele din urmă crăpă un pic ușa, lăsând un crâmpoi de rază de soare să pătrundă în camera răcoroasă și întunecată. Carol dormea încă adânc cu perna strânsă în brațe. Jason o privi o clipă. Fata era de o frumusețe angelică. Închise ușa cu grijă, să nu o trezească.

Se întoarse în patul lui, sună la *room service* și comandă un mic dejun pentru două persoane constând din suc de portocale, cafea și croissant. Apoi telefonă la GHP și ceru cu Roger Wanamaker.

– Merge treaba?

– Nu prea, recunosc Roger. Marge Todd a făcut o embolie severă în noaptea asta. A intrat în comă și a murit. Stop respirator.

– Dumnezeuule! exclamă Jason.

– Îmi pare rău că-ți dau o veste atât de proastă. Tu încearcă să te simți bine în continuare.

– Te mai sun eu peste o zi, două, spuse Jason.

Încă un deces. În afara unei tinere bolnave de hepatită, Jason începuse să creadă că singurul mod în care pacienții săi mai puteau ieși din spital era cu picioarele înainte. Se întreba dacă nu ar fi mai bine să se

întoarce imediat la Boston. Și totuși Roger avea dreptate. Acolo nu mai putea face oricum nimic. Trebuia să elucideze misterul Hayes, chiar dacă își mai pierduse din optimism.

Două ore mai târziu, Carol bătuse la ușă, apoi intră cu părul încă ud după duș.

– Mi-ai luat-o înainte, spuse ea cu veselie.

Jason comandă cafea proaspătă.

– Se pare că azi avem noroc de vreme bună, spuse el arătându-i soarele strălucitor de afară.

– Nu fi chiar așa de sigur. Vremea pe aici se poate schimba când nu te aștepți.

În timp ce Carol își servea micul dejun, Jason mai bău o cafea.

– Sper că nu te-am bătut prea mult la cap azi-noapte, spuse Carol.

– Nu fi caraghioasă. Mie îmi pare rău că am adormit.

– Dar tu ce-mi poți spune despre viața ta, doctore? îl întreabă Carol, punându-și gem pe croissant. Nu prea mi-ai spus prea multe despre tine.

Fata nu aminti că, de fapt, Hayes îi spusese destule despre el.

– Nici nu am prea multe de spus.

Carol își ridică sprâncenele. Când văzu zâmbetul bărbatului izbucni în râs.

– Pentru o clipă am crezut că vorbești serios.

Jason începu să-i povestească despre copilăria lui la Los Angeles, despre studiile făcute la Berkeley și la Harvard Medical School și despre stagiatura de la spitalul Massachusetts General. Fără să vrea, se trezi descriindu-i-o pe Danielle și vorbindu-i despre oribila noapte de noiembrie în care aceasta fusese ucisă. Nimeni până acum nu-l făcuse să se destăinuie mai deschis, nici măcar Patrick, psihiatrul la care a fost după moartea Daniellei. Jason se trezi descriind depresiunea care pusese stăpânire pe el în urma numărului tot mai mare de decese pe care l-a înregistrat în ultima vreme și chiar

vestea morții lui Marge Todd pe care o primise în cursul dimineții de la Roger.

– Sunt flatată că-mi faci aceste destăinuiri, îi spuse cu sinceritate Carol.

Nu se așteptase din partea lui la atâta deschidere și încredere în ea.

– Ai avut parte de o mulțime de suferințe emoționale.

– Viața e câteodată și așa, spuse Jason oftând. Nu știu ce mi-a venit să te plictisesc cu poveștile mele.

– Nu m-ai plictisit deloc. Cred că ai reușit să te adaptezi perfect la noua situație. Ți-a fost greu să-ți schimbi locul de muncă și mediul de viață, dar pasul ăsta ți-a fost benefic.

– Chiar crezi asta? o întrebă Jason.

Nu-și amintea dacă i-a vorbit și despre așa ceva. Nu se așteptase să fie atât de deschis față de Carol, dar acum când lucrurile se consumaseră, se simțea mai ușurat.

Simțindu-se atât de bine împreună, se îmbrăcară și ieșiră din camerele lor abia la zece și jumătate. Jason îi ceru portarului să-i tragă mașina în fața hotelului, apoi cei doi coborâră cu ascensorul în hol. Așa cum prevestise Carol, în momentul în care ieșiră din hotel cerul se întunecase și ploua des.

Cu ajutorul unei hărți oferite de firma Avis și al memoriei lui Carol reușiră să ajungă la Facultatea de Medicină a Universității Washington. Carol îi arătă corpul de clădire în care se afla secția de cercetări științifice unde venise ultima oară cu Hayes. Ajunseră la intrare și fură imediat întâmpinați de un bărbat în uniformă de pază. Nu aveau ecusoane eliberate de Universitatea Washington.

– Sunt doctor în Boston, spuse Jason, scoțându-și portvizitul pentru a-i arăta legitimația.

– Domnu', pe mine nu mă interesează de unde sunteți. Nu aveți ecuson, nu intrați. Simplu ca bună ziua. Dacă vreți să intrați, trebuie să treceți mai întâi pe la Administrația Centrală.

Dându-și seama că nu avea nici un rost să insiste, cei doi porniră spre Administrația Centrală. Pe drum, Jason o întrebă cum s-a descurcat Hayes cu cei de la pază.

– L-a sunat mai întâi pe prietenul lui, spuse Carol. Tipul a coborât și ne-a luat din parcare.

Funcționara de la Administrația Centrală s-a dovedit amabilă și serviabilă, punându-i lui Carol la dispoziție chiar cartea facultății pentru a-l identifica eventual pe prietenul lui Hayes după fotografie. Imaginea chipului nu a fost însă suficientă pentru Carol. În schimb, înarmați cu ecusonul respectiv, cei doi s-au întors la secția pentru cercetări științifice.

Carol îl conduse pe Jason la etajul cinci. Coridorul era plin de aparatură de rezervă, iar pereții dovedeau că nu se mai zugrăvisse cam de multă vreme. Se simțea un miros usturător asemănător cu al formaldehidei.

– Aici se află laboratorul, spuse Carol, oprindu-se în dreptul unei uși deschise.

În stânga ușii se puteau citi două nume: doctor Duncan Sechler și doctor Rhett Shannon. Se aflau, așa cum bănuise și Jason, în secția de genetică moleculară.

– Care dintre ei este? întrebă Jason.

– Nu știu, răspunse Carol, apoi se îndreptă spre un tânăr tehnician și-l întrebă dacă cei doi doctori se aflau acolo.

– Sunt amândoi. Acum se află în camera cu animale.

Tânărul îi arătă direcția, iar când Carol porni într-acolo, întoarse capul pentru a o putea privi și de la spate. Jason fu uimit de atitudinea ostentativă a asistentului.

Ușa prin care se făcea accesul la camera cu animale era prevăzută cu un imens geam. În interior se aflau doi bărbați în halate albe, care recoitau sânge de la o maimuță.

– E tipul înalt și cu păr grizonat, spuse Carol, arătând cu degetul.

Jason se apropie de geam. Bărbatul, cam de aceeași

vârstă cu el, era plăcut la înfățișare și cu o constituție athletică. Părul său argintiu îi dădea un aspect distins. În contrast, celălalt bărbat era aproape cu desăvârșire chel. Cele câteva fire de păr pe care le mai avea fuseseră pieptănate pe creștet pentru a mai ascunde goliciunea.

– Oare își va mai aduce aminte de tine?

– Posibil. Nu ne-am văzut decât puțin, pentru că eu am plecat imediat la departamentul de psihologie.

Așteptară până când cei doi doctori își terminară treaba și ieșiră din laborator. Bărbatul înalt și cu păr argintiu ținea în mână eprubeta cu sânge.

– Scuzați-mă, spuse Jason. Îmi puteți acorda un minut?

Bărbatul examinează ecusonul lui Jason.

– Sunteți de la Brigada antidrog?

– O, Doamne, nu, zâmbi Jason. Sunt doctorul Jason Howard, iar dumneaei este domnișoara Carol Donner.

– Și cu ce vă pot fi de folos?

– Trec pe la tine mai târziu, Duncan, îi întrerupse tipul cu chelie.

– Bine, spuse Duncan. O să fac imediat analiza sângelui.

Apoi, întorcându-se spre Jason, continuă:

– Scuzați-mă.

– Nu e nici-o problemă. Aș fi vrut să vorbesc cu dumneavoastră despre o cunoștință mai veche.

– Da?

– E vorba de Alvin Hayes. Vă mai amintiți dacă v-a făcut vreo vizită aici?

– Sigur că da, răspunse Duncan, întorcându-se către Carol. Nu erați și dumneavoastră cu el?

– Aveți o memorie foarte bună, încuviință Carol.

– Vestea morții sale m-a șocat. Mare păcat!

– Carol mi-a spus că Hayes venise să vă anunțe un lucru foarte important, continuă Jason. Mi-ați putea spune despre ce era vorba?

Duncan părea jenat și privea agitat la tehnicienii din jur.

– Nu cred că mi-ar face plăcere să discut acest subiect.

– Îmi pare rău. Era o problemă de muncă sau o chestiune strict personală?

– Ar fi mai bine să discutăm în biroul meu.

Jason își stăpânea cu mare greutate emoția. Se părea că dăduse în fine peste ceva semnificativ.

După ce intrară în birou, Duncan închise ușa. În încăpere se aflau două scaune cu spătare metalice. Luând de pe ele mormanele de reviste, Duncan îi pofti să ia loc.

– Ca să vă răspund la întrebare, spuse el, Hayes a venit la mine pentru o problemă personală, nu pentru una legată de muncă.

– Am străbătut trei mii de mile ca să discutăm cu dumneavoastră, spuse Jason.

Nu avea de gând să se dea bătut prea ușor, dar perspectiva nu părea foarte încurajatoare.

– Dacă m-ați fi sunat înainte, v-aș fi scutit de atâta drum.

Ceva din amabilitatea inițială a lui Duncan dispăruse din glasul său.

– Poate că ar trebui să vă spun de ce suntem atât de preocupați de această chetiune, spuse Jason.

Începu să-i explice despre misterul potențialei descoperiri a lui Hayes și despre zadarnicele sale încercări de a afla în ce consta aceasta.

– Și credeți că Hayes a venit la mine pentru a-mi cere sprijinul? Întrebă Duncan.

– Așa speram.

Duncan izbucni într-un râs neplăcut. Apoi îl privi pe Jason cu colțul ochiului.

– Cu siguranță că nu sunteți un consumator de narcotice, nu-i așa?

Jason nu mai știa ce să creadă.

– Fie. Am să vă spun ce vroia Hayes. Un loc de unde

să-și cumpere marijuana. Mi-a spus că îi e groază să se urce în avion cu așa ceva, iar eu l-am pus în legătură cu un puști din campusul universitar.

Jason era paralizat de uimire. Toată emoția pe care o avusese la început îl părăsi.

– Îmi pare rău că v-am răpit din timpul dumneavoastră prețios...

– Nu face nimic.

Jason și Carol ieșiră din corpul secției de cercetare științifică, nu înainte de a preda ecusoanele celui de la pază.

Carol zâmbea pe ascuns.

– Nu-i nimic nostim în treaba asta, să știi, îi spusese Jason când se urcară în mașină.

– Ba da, dar nu-ți dai tu seama deocamdată.

– Acum am putea să ne întoarcem acasă, spuse el posomorât.

– O, nu! M-ai târât după tine până aici și nu am de gând să plec până nu îți arăt și munții. Sunt foarte aproape de aici.

– Să mă mai gândesc, îi răspunse dus pe gânduri Jason.

Carol avu câștig de cauză. Se întoarseră la hotel, își luară lucrurile și, înainte ca Jason să-și dea măcar seama, se aflau pe autostradă, la ieșirea din oraș. Insistase să conducă ea. La scurt timp, cartierele marginase ale orașului făcură loc unei păduri verzi învăluite în negură, iar ridicăturile deluroase se transformară în munți. Se oprise și ploaia. În depărtare, Jason zări primele piscuri învelite în zăpadă. Peisajul era atât de încântător încât uitase de dezamăgirea sa.

– O să vezi că mai departe e și mai frumos, spuse Carol în momentul în care părăsiră autostrada și se angajară pe drumul care ducea spre Cascada Cedrilor.

Acum își amintea perfect drumul și îi arăta plină de fericire peisajul din jur. Intrând pe un drum care scurta și mai mult traseul, Carol conducea acum de-a lungul Râului Cedrilor.

Era o feerie a naturii, cu codri adânci, stânci abrupte, munți ce se conturau în zare și râuri repezi. Cum se înserase, Carol intră pe un drumeag de piatră măcinată și opri în cele din urmă în fața unei pitorești cabane de munte, concepută ca o imensă clădire cu cinci etaje. Dintr-un coș înalt din piatră se ridicau leneș inele de fum. Deasupra treptelor ce duceau spre intrare stătea scris *HANUL SOMONILOR*.

– Aici ai locuit și când ai venit cu Alvin? întrebă Jason, iscodind cabana prin parbrizul mașinii.

La capătul scărilor se afla un portic uriaș din lemn de pin, cioplit rudimentar.

– Da. Aici am stat.

Carol se întoarse să-și ia poșeta de pe bancheta din spate.

Coborâra din mașină. Afară era un frig tăios, iar în atmosferă domnea mirosul înțepător de fum provenit din lemne de pădure. În depărtare, Jason auzi susurul unui izvor.

– Râul se află de partea cealaltă a cabanei, spuse Carol urcând treptele scării. Un pic mai sus e o cascadă foarte simpatică. O s-o vezi și tu mâine.

Jason o urmă, dar abia acum se întrebă ce naiba căuta el acolo. Călătoria fusese un eșec total; locul lui era înapoi la Boston, alături de pacienții săi aflați într-o stare atât de critică. Și totuși se afla acum în Munții Cascadelor, în compania unei fete pe care nu avea nici o justificare să continue s-o soarbă din ochi.

Interiorul hanului era la fel de pitoresc ca și exteriorul. Holul principal era uriaș și se ridica pe înălțimea a două niveluri. Întregul spațiu era dominat de un șemineu de dimensiuni gargantuelice. Pereții erau îmbrăcați în creton și decorați cu capete de animale iar pe jos erau

împrăștiate mai multe piei de urs. În jurul focului se aflau mai mulți oameni care citeau, iar o familie juca o partidă de scrabble. Câteva capete se întoarseră după Jason și Carol când aceștia se îndreptară spre biroul de cazare.

– Ați făcut vreo rezervare la noi? întrebă bărbatul din spatele tejghelei.

Jason crezu că respectivul are chef de glume. Cabana era imensă, situată în mijlocul unui ținut pustiu, se aflau la începutul lui noiembrie și, în plus, nu era nici sfârșit de săptămână. Nu și-ar fi închipuit că cererea de locuri de cazare putea fi atât de mare.

– Nu am făcut rezervare, spuse Carol. Sunt cumva probleme?

– Să mă uit un pic, spuse bărbatul, aplecându-se deasupra registrului.

– Câte camere aveți în acest hotel? îl întrebă Jason, încă uluit.

– Patruzeci și două de camere și șase apartamente, spuse recepționarul, fără să-și ridice privirea.

– Se ține cumva vreun congres al cizmarilor?

Bărbatul începu să râdă.

– În fiecare an în această perioadă hotelul e plin. E sezonul somonilor.

Jason auzise câte ceva despre somonii din Pacific și despre misterioasa lor întoarcere în apele curate în care își depun icrele. Crezuse însă că acest fenomen are loc primăvara.

– Sunteți norocoși, spuse recepționarul. Am găsit o cameră, dar va trebui să vă mutați din ea mâine seară. Câte nopți intenționați să rămâneți la noi?

Carol se uită la Jason. Acesta era cuprins de un val de furie – cum adică, o singură cameră?! Nu știa ce să răspundă. Începu să se bâlbâie.

– Trei nopți, răspunse Carol.

– E-n regulă. Și cum ați dori să plătiți?

Urmă un moment de tăcere.

– Prin carte de credit, spuse Jason, ducându-și mâna după portvizitul din buzunar.

Nu-i venea să creadă că ceea ce i se întâmpla era adevărat.

În timp ce-l urmau pe culoarul de la etajul doi pe băiatul care le căra bagajele, Jason încă se mai întreba cum de acceptase să ajungă într-o astfel de situație. Spera ca în cameră să existe măcar două paturi. Cu toate că o admira sincer pe Carol, nu se simțea încă în stare de o aventură amoroasă cu o dansatoare exotică care Dumnezeu știe ce îndeletniciri mai avea în afară de asta.

– De aici aveți un peisaj minunat, spuse băiatul care le adusese bagajele.

Jason intră, dar ochii săi se opriră mai întâi nu pe ferestre, ci pe paturi. Respiră ușurat când observă paturi separate.

După plecarea băiatului, Jason se duse, în fine, la geam pentru a admira peisajul de-a dreptul spectaculos. Râul Cedrilor, care în acest loc se lărgea în ceea ce părea a fi un mic lac, era împrejmuït de conifere înalte ce împrăștiau în lumina slabă a crepusculului pete de purpuriu închis. Chiar sub ei se afla un gazon ce cobora în pantă până la malul apei. În apa râului pătrundeau adânc o mulțime de pontoane, folosite pentru legarea a vreo douăzeci, treizeci de ambarcațiuni cu rame. Pe niște suporturi speciale aflate pe uscat puteau fi zărite mai multe canoe. La capătul unui ponton erau legate patru bărci de cauciuc dotate cu motoare exterioare. După poziția acestor bărci, aflate cu partea posterioară spre aval și cu funiile de abordare întinse la maximum, Jason

înțelese că râul avea un curent puternic, în ciuda aspectului său aparent liniștit.

– Ei, ce zici? întrebă Carol, bătând din palme de bucurie. Nu-i așa că e drăguț?

Tapetul de pe pereții camerei avea un motiv floral. Podeaua era din scânduri late de brad, acoperite cu preșuri. Pe paturi se aflau plapume cu imprimeuri care le făceau să arate ca niște cuverturi vătuite.

– E minunat, spuse Jason.

Își aruncă o privire și în baie, sperând că va găsi halate.

– Se pare că tu ești conducătorul expediției. Ce urmează acum?

– Mergem imediat la masă. Sunt moartă de foame. Din câte-mi aduc aminte, restaurantul este deschis doar până la șapte. Lumea se culcă devreme aici.

Restaurantul avea un perete semicircular din sticlă, care dădea spre râu. În mijlocul acestui perete se afla o ușă dublă, prin care se putea ajunge pe o terasă spațioasă. Jason bănuia că, vara, masa era servită acolo. Coborând treptele terasei puteai ajunge pe gazon. Pe pontoane fusese aprinsă lumina care se reflecta acum pe luciul apei.

Aproape jumătate din cele douăzeci de mese erau ocupate. Majoritatea consumatorilor ajunseseră deja la cafea. Lui Jason i se păruse că toate discuțiile se stinseră în momentul apariției în local a lui Carol.

– Nu știu de ce am impresia că toți ochii sunt îndreptați spre noi, șopti Jason.

– Pentru că te frământă gândul că vei dormi în aceeași cameră cu o tânără pe care abia ai cunoscut-o, îi șopti la rândul ei Carol. Cred că ți-e un pic teamă, ai un sentiment de vinovăție și ești nesigur de ceea ce se așteaptă de la tine.

Falca lui Jason se lăsă ușor în jos. Încerca să pătrundă în ochii calzi și umezi ai lui Carol pentru a înțelege ce ascund aceștia. Își dădea seama că roșise în obraji. Cum naiba putea fi atât de perceptivă o fată care dansa pe jumătate goală? Până acum, Jason fusese întotdeauna mândru de capacitatea lui de a evalua caracterul oamenilor; la urma urmei, era meseria lui. În calitatea lui de medic, trebuia să simtă foarte bine dinamica lăuntrică a pacientului său. Și atunci de ce avea impresia că era ceva ciudat cu această fată?

Privind chipul împurpurat al lui Jason, Carol începu să râdă.

– De ce nu vrei să te relaxezi și să încerci să te simți bine? Calmează-te, doctore. N-am de gând să te mușc.

– Bine. Așa am să fac.

Mâncară somon, oferit de bucătăria localului în diverse sortimente. După mai multe deliberări, alegerea lor se opri asupra unei porții de somon copt în aluat pe care, pentru a rămâne în normele gastronomiei, îl udară cu un chardonnay de Washington surprinzător de bun, după părerea lui Jason. La un moment dat, Jason își dădu seama că râsese zgomotos. De multă vreme nu se mai simțise atât de liber. Tot în clipa aceea își dăduseră seama că rămăseseră singuri în restaurant.

Mai târziu, stând în pat, cu ochii ațintiți în tavanul întunecat, Jason se simți din nou confuz. Momentul culcării fusese precedat de o adevărată comedie. Umblaseră prin cameră înveliți în prosoape de baie, dăduseră cu banul pentru a vedea cine intră primul la baie, apoi cine să se dea jos din pat pentru a stinge lumina. Jason nu-și mai amintea să fi fost vreodată atât de emoționat de ideea unei prezențe femeiești atât de aproape de el. Se răsucise multă vreme în pat. În bezna

din încăpere, abia distingea onturul lui Carol. Fata dormea pe o parte. Pe fundalul sonor al cascadei îndepărtate se putea distinge și respirația ei ritmică și liniștită. Nu mai era nici o îndoială că adormise. Jason o invidia pentru lipsa ei de prejudecăți și pentru somnul imperturbabil. Ceea ce îl intrigă nu era caracterul contradictoriu al personalității lui Carol, ci mai degrabă faptul că se simțea atât de bine în preajma ei. Și asta datorită ei.

Din punctul de vedere al vremii, avură noroc și în continuare. Dimineata, când traseră draperiile, râul îi orbi cu sclipirea a milioane de pietre prețioase. În clipa în care terminară micul dejun, Carol anunță că vor pleca într-o excursie.

Luându-și cu ei hrana rece asigurată de hotel în astfel de situații, porniră pe râu în sus, urmând o potecă meticuloasă marcată pe care o împărțiră cu o sumedenie de păsări și animale mici. La circa un sfert de milă de cabană dădură peste căderea de apă de care pomenise Carol. Aceasta consta într-o succesiune de praguri stâncoase având fiecare cam un metru și jumătate înălțime. Jason și Carol se alăturară unui număr mare de turiști adunați pe o platformă din scânduri și urmăriră muți de uluire căderea în gol a șuvoiului sălbatic. Chiar sub ei, un superb pește având mai bine de un metru lungime și pictat în toate culorile curcubeului, străpunse suprafața învolburată a apei și, sfidând legea gravitației, făcu un salt uriaș peste primul prag stâncos al cascadei. La câteva secunde zvâcni din nou, depășind cu mult cel de-al doilea prag.

– Dumnezeule! exclamă Jason.

Își amintea că citise undeva că somonii erau în stare să străbată râurile rapide împotriva curentului, dar n-ar fi crezut că pot depăși în sens invers până și căderile de apă ca aceasta. Jason și Carol rămaseră fascinați în timp ce alți somoni continuară să sară. Energia de care dădeau dovadă acești pești nu putea decât să-l uluiască pe Jason. Uriașă era forța dorinței de procreare determinată genetic.

– Nu-mi vine să cred! spuse Jason, urmărind un uriaș exemplar care înota împotriva curentului.

– Și pe Alvin îl fascina acest fenomen, spuse Carol.

De asta își dădea seama și Jason, mai ales dacă te gândeai la interesul lui Hayes față de hormonii dezvoltării și ai creșterii.

– Vino, spuse Carol, luându-l de mână. Trebuie să-ți mai arăt ceva.

Își continuă drumul pe poteca de munte, care pe o distanță de patru sute de metri se îndepărtă de marginea apei și-i purtă în mijlocul pădurii. Când poteca reveni pe marginea râului, acesta se lărgise formând încă un lac mai mic, asemănător cu cel din fața Hanului Somonilor. Era lat de patru sute de metri și lung de un kilometru și jumătate, iar pe suprafața lui se vedeau o mulțime de pescari.

O cabană concepută ca o machetă în miniatură a Hanului Somonilor se cuibărea printre niște brazi uriași. În fața ei, spre malul apei, se afla un mic ponton de care stăteau legate vreo șase bărci cu vâsle. Carol îl conduse pe Jason de-a lungul potecii pavate cu piatră cubică, apoi intrară în căsuța de lemn.

Cabana ținea de fapt tot de complexul Hanul Somonilor și era menită să ofere toate facilitățile necesare unei partide de pescuit. Cum intrai, pe dreapta, dădeai peste un ghișeu de sticlă, în spatele căruia domina silueta unui bărbos îmbrăcat într-o cămașă de lână, roșie și cadrilată, bretele roșii, pantaloni decolorați și bocanci peticiți. După părerea lui Jason avea în jur de șaptezeci de ani și i-ar fi stat de minune în postura de Moș Crăciun într-un magazin universal. În spatele bătrânului se aflau etalate în ordine o mulțime de undițe. Carol îl prezentă pe Jason bărbatului mai în vârstă, al cărui nume era Stooky Griffiths, spunându-i că lui Alvin îi făcuse mare plăcere să se vadă cu Stooky în timp ce ea pescuia.

– Hei, spuse brusc Carol. Ce-ar fi să-ți încerci un pic mâna la un pescuit de somoni?

– Eu nu, răspunse Jason, pe care pescuitul și vânătoarea nu-l interesaseră niciodată.

– Eu cred că am să încerc. Hai, vino, nu fi laș!

– Ia-o înainte, o îndemnă Jason. Eu mă descurc și singur.

– Bine.

Fata se întoarse spre Stooky, care îi dădu o undiță și niște momeală, apoi încercă încă o dată să-l convingă pe Jason să meargă cu ea, dar acesta își scutură capul.

– Aici ați pescuit când ai venit cu Alvin? Întrebă el, uitându-se prin fereastră la râul din fața micuței cabane.

– Nu, răspunse Carol, adunându-și sculele de pescuit. Alvin era la fel ca tine. Nu venea niciodată cu mine. Dar eu am prins unul foarte mare. Chiar de acolo, de pe ponton.

– Alvin nu a pescuit niciodată? Întrebă surprins Jason.

– Nu, îi răspunse Carol. El stătea doar și se uita la pești.

– Eu înțelesesem că lui Sebastian Frahn îi spusese că vrea să meargă la pescuit.

– Ce pot eu să spun? De îndată ce ajungeam aici, Alvin se mulțumea să hoinărească prin jur și să admire peisajul. Știi și tu cum sunt oamenii de știință.

Jason își scutură capul, nemaiștiind ce să înțeleagă.

– Mă găsești pe ponton, îl anunță cu glas cristalin Carol. Dacă te răzgândești cumva, vino și tu. E foarte distractiv.

Jason o urmări cum aleargă pe poteca de piatră cubică, întrebându-se de ce oare se interesase Alvin atât de mult de locurile de pescuit când el nu aruncase niciodată cu undița în apă.

În coliba de lemn intrară doi bărbați care se tocmiră cu Stooky să ia undițe, momeală și o barcă. Jason ieși pe terasa din față unde se aflau mai multe fotolii-balansoar. Stooky pusese de mâncare pentru păsări pe streășina casei, iar acestea dădeau târcoale. Jason le privi o vreme, apoi porni spre malul apei pentru a se alătura lui Carol.

Apa era limpede și cristalină, iar pe fund se puteau vedea cu claritate pietrele și frunzele căzute din copacii din jur. Deodată un pește uriaș, țâșni sclipind din pata întunecoasă de smarald verde a adâncului și trecu ca o săgeată pe sub ponton spre un loc umbros și cu apă mai puțin adâncă, aflat la vreo cincisprezece metri de primul.

Urmărindu-l cu privirea, Jason observă o tulburare a luciului apei. Curios, porni spre locul acela înaintând pe țărm. Ajuns aproape, zări un alt somon uriaș zăcând pe o râună, mișcându-și slăbit coada într-o apă de numai câțiva centimetri adâncime. Jason încercă să-l împingă cu un băț spre un loc mai adânc, dar nu reuși. Era limpede că peștele suferea de o boală. La o jumătate de metru mai încolo, observă un alt somon ce zăcea nemișcat într-o apă de numai câteva degete și, și mai aproape de țărm, un pește mort din care se înfrupta o pasăre mare.

Jason se întoarse la aleea de piatră cubică. Stooky ieșise din micuța lui cabană și se legăna acum în unul din fotoliile-balansoar, cu o pipă între dinți. Rezemându-se de parapet, Jason îl întrebă de peștele mort, curios să afle dacă existau probleme de poluare.

– Nu, spuse Stooky, trăgând mai multe fumuri din pipa roasă. Aici nu avem poluare. Peștii pe care i-ați văzut tocmai au depus icrele și acum le-a venit vremea să moară.

– Da, așa e, spuse Jason, amintindu-și brusc de lecturile sale despre ciclul vieții somonilor. Acești pești făceau un efort supranatural pentru a se întoarce în locurile de reproducere, dar imediat ce-și depuneau icrele și le fecundau, mureau. Nimeni nu aflase precis cauza. Se lansase o teorie privind problema trecerii de la apa sărată la apa dulce, dar nimeni nu avea certitudinea că aceasta era explicația fenomenului. Era unul din misterele naturii.

Jason se uită spre Carol. Fata era ocupată cu lansarea undiței de pe ponton.

Întorcându-se din nou spre Stooky, îl întrebă:

– Îți amintești întâmplător să fi stat vreodată de vorbă cu un oarecare doctor Alvin Hayes?

– Nu.

– Era cam de aceeași înălțime cu mine, continuă Jason. Avea părul lung și era cam palid la față.

– În meseria mea văd o mulțime de oameni.

– Sunt convins, spuse Jason. Dar bărbatul de care îți vorbesc eu a fost aici cu fata aceea.

Întinse mâna în direcția lui Carol. Avea convingerea că Stooky nu văzuse la viața lui prea multe fete care să arate ca ea.

– Cea de pe ponton?

– Exact. Arată nemaipomenit de bine.

Rotocoale mici de fum ieșiră din gura lui Stooky. Ochiul bătrânului se îngustară.

– Nu cumva tipul de care vorbești venea de la Boston?

Jason încuviință printr-o mișcare a capului.

– Mi-l amintesc, spuse Stooky. Dar numai față de doctor nu avea!

– Lucra în cercetare.

– Poate că asta explică totul. Era un tip foarte ciudat. Mi-a dat o sută de dolari ca să-i fac rost de douăzeci și cinci de capete de somon.

– Doar de capete?!

– Exact. Mi-a dat și numărul lui de telefon din Boston și mi-a spus să-l sun când sunt gata.

– Și după aceea a venit din nou încoace să-și ia capetele? Întrebă Jason, amintindu-și că Hayes și Carol făcuseră două drumuri spre aceste locuri.

– Da. Mi-a zis să le curăț bine și să le ambalez în gheață.

– Și de ce a durat așa de mult? Cu atâta pește în jur, puteai strânge douăzeci și cinci de capete într-o singură după-amiază.

– Numai că el avea nevoie de un anumit fel de somon, spuse Stooky. Trebuiau să fie pești care depuseseră icrele de curând, iarăștia nu se ating de nici o momeală.

Trebuie să-i prinzi cu năvodul. Tipii pe care îi vedeți acolo dau la păstrăv.

– Ți-a cerut cumva o anumite specie de somon?

– Nu. Singura condiție era ca peștii respectivi să-și fi depus icrele.

– Ți-a spus cumva la ce-i trebuiau acele capete?

– Nu mi-a spus și nici eu n-am întrebat, spuse Stooky. Din moment ce mă plătea, m-am gândit că asta e treaba lui.

– Și spui că ți-a cerut doar capete de pește, altceva nimic?

– Doar capete de pește.

Jason plecă deznădăjduit și dezorientat. Ideea potrivit căreia Hayes ar fi bătut trei mii de mile doar pentru niște capete de pește și marijuana i se părea absurdă.

Carol îl zări la marginea pontonului și-i făcu semn cu mâna să se apropie de ea.

– Trebuie să încerci și tu, Jason, spuse ea. Era să prind un somon.

– Somonul nu mușcă aici, fu răspunsul lui Jason. A fost probabil un păstrăv.

Carol luă o figură desumflată.

Jason îi studie conturul frumos al feței. Dacă ipoteza lui inițială era corectă, atunci capetele de somon puteau fi legate logic de încercările lui Hayes de a crea un anticorp monoclonal. Dar cum ar fi dus asta la menținerea frumuseții lui Carol, așa cum îi spusese el fetei? Nu avea nici o logică.

– Cred că nu contează dacă a fost un păstrăv sau un somon, spuse Carol, apoi își concentrează din nou atenția asupra undiței sale. Eu mă distrez oricum.

Un uliu ce se rotea mai de mult pe deasupra capetelor lor plonjă brusc în apa mică și încercă să apuce cu ghearele sale puternice un somon muribund, dar peștele era prea mare și pasărea se ridică din nou spre cer. Rămas cu ochii pe pește, Jason văzu cum acesta încetează să se mai zvârcolească și moare.

– Am prins unul! strigă Carol în timp ce varga undiței i se arcuise la maximum.

Emoția prinderii peștelui reuși să limpezească mintea lui Jason. El o ajută pe Carol să aducă la mal un păstrăv măricel, un pește frumos cu ochi negri și sclipiri de oțel. Lui Jason i se făcu milă de el. După ce-i scoase cârligul din buza inferioară, o convinse pe Carol să-l arunce în apă. Peștele dispăru ca o săgeată.

Pentru masa de prânz o luară pe malul râului până ajunseră la un promontoriu stâncos. În timpul mesei nu le fu dat să admire numai panorama râului, dar și culmile acoperite de zăpadă ale Munților Cascadelor. Priveliștea îți lua respirația. Abia spre seară porniră spre Hanul Somonilor. În dreptul cabanei văzură un alt pește uriaș aflat în ghearele morții. Se afla culcat pe o parte și era vizibil datorită pântecului alb și strălucitor.

– Cât de trist e, spuse Carol, apucându-l de braț. De ce oare trebuie să moară?

Jason nu avea nici un răspuns. Îi venise în minte fostul clișeu „astea sunt legile naturii”, dar nu spuse nimic. Pentru câteva momente rămaseră să urmărească cum asupra somonului uriaș se năpustiră o mulțime de pești mai mici care începură să mănânce din carnea încă vie.

Dezgustată, Carol îl trase pe Jason de braț. Își văzură mai departe de drum. Pentru a schimba subiectul, Carol începu să vorbească despre o altă plăcere pe care hotelul ar trebui s-o ofere clienților săi: navigarea pe plute din lemn. Jason însă n-o mai auzea. Imaginea de groază a micilor pești de pradă ce se hrăneau din somonul muribund îi declanșase germenul unei idei. Deodată, ca și cum ar fi avut o revelație, înțelese în ce consta descoperirea lui Hayes. Nu era un lucru paradoxal, era de-a dreptul îngrozitor.

Culoarea de pe chipul lui Jason dispăru. Se opri din mers.

– Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Carol.

Jason înghiți în sec. Ochii săi priveau fără țință și fără să clipească.

– *Ce s-a întâmplat, Jason?*

– Va trebui să ne întoarcem imediat la Boston, spuse cu gravitate în glas, apoi porni cu un pas mai grăbit, aproape trăgând-o după el pe Carol.

– Ce tot spui acolo? protestă ea.

El nu-i dădu nici un răspuns.

– Jason. Ce se întâmplă cu tine?

Carol îl făcu în fine să se oprească.

– Iartă-mă, spuse el ca ieșit din transă. Brusc mi-a venit o idee despre posibila descoperire a lui Hayes. Trebuie să ne întoarcem.

– Și vrei s-o facem chiar în seara asta?

– Chiar acum.

– Stai o clipă. În seara asta nu mai avem nici un avion spre Boston. Aici suntem cu trei ore în urmă. Putem să mai rămânem un pic și să plecăm dimineață la prima oră, dacă insiști.

Jason nu dădu nici un răspuns.

– Să rămânem cel puțin la cină, adăugă iritată Carol.

Jason se lăsă calmat de insistențele fetei. *La urma urmelor, cine știe? S-ar putea să mă fi înșelat*, gândi el. Carol cerea o explicație, dar Jason îi spuse că oricum n-ar fi înțeles nimic.

– Frumos din partea ta să mă subestimezi.

– Îmi pare rău. Am să-ți spun totul când voi fi convins că sunt sigur.

După ce-și făcu dușul și se îmbracă, Jason își dădu seama că fata avusese dreptate. Dacă ar fi plecat spre Seattle, ar fi ajuns la aeroport abia la miezul nopții, ora Bostonului. Până în zori nu ar fi avut nici o cursă.

Coborând la restaurant, fură conduși la o masă situată chiar în fața ușilor ce duceau spre verandă. Jason o lăsă pe Carol să se așeze cu fața la ușă, spunând că merita să se bucure de priveliște. După ce li se aduse meniul, își ceru scuze pentru că fusese atât de ursuz și recunoscă că fata

avusese perfectă dreptate când îl sfătuisese să nu plece imediat.

– Sunt impresionată că recunoști așa ceva, spuse Carol.

Pentru varietate, comandară păstrăv în loc de somon și un chardonnay de Napa Valley în locul vinului din podgoriile locale. Afară, bezna pusese treptat stăpânire și, în scurt timp, luminile de pe pontoane se aprinseră.

Jason nu reușise deloc să se concentreze asupra mâncării. Începuse să-și dea seama că, în măsura în care teoria sa se adevăra, Hayes fusese asasinat, iar Helene nu fusese doar victima unui act întâmplător de violență. Dacă Hayes avusese dreptate și cineva îi folosea accidentală și înspăimântătoarea descoperire, rezultatul putea deveni mult mai grav decât acela al unei epidemii.

În timp ce Jason își muncea mintea cu astfel de întrebări, Carol se străduise să poarte cu el o conversație, dar dându-și seama că interlocutorul ei era dus departe, se aplecă spre el și-l prinse de braț.

– Nici nu te-ai atins de mâncare, spuse ea.

Jason se uită absent la mâna care îl apucase de braț, la farfuria din fața lui și apoi la Carol.

– Mă preocupă un gând. Iartă-mă.

– Nu-i nimic. Dacă nu ți-e foame, poate c-ar trebui să mergem să ne interesăm de avioanele care pleacă dimineață la Boston.

– Putem aștepta până termini și tu de mâncat, spuse Jason.

Carol își aruncă șervețelul pe masă.

– Am mâncat mai mult decât suficient, mulțumesc.

Jason se uită după ospătarul lor. Privirea lui străbătu întreaga încăpere, apoi se fixă asupra unui bărbat care tocmai intrase în sala de mese și se opri la pupitrul șefului de sală. Respectivul mătura încet cu privirea întreaga sală, masă cu masă. Purta un costum albastru închis și o cămașă albă deschisă la gât. Chiar și de la distanță la care se afla, Jason observase imensul lanț de

aur care îi atârna la gât. Acesta sclipea orbitor în lumina care venea din plafonul sălii.

Jason îl privi cu atenție pe bărbat. I se părea cunoscut, dar nu-și dădea seama unde-l mai văzuse. Avea trăsături de hispanic, cu părul negru și ten foarte ars de soare. Avea înfățișarea unui prosper om de afaceri. Brusc, Jason își aminti de unde îl cunoaște. Îi văzuse chipul în îngrozitoarea noapte a morții lui Hayes. Bărbatul acesta fusese afară din restaurant și tot el se aflase în afara camerei de gardă a spitalului din Massachusetts.

Chiar în clipa aceea, tipul dădu cu ochii de Jason, care fu brusc străbătut de un fior pe șira spinării. Se pare că bărbatul îl recunoscuse pe Jason pentru că imediat porni spre el, cu mâna dreaptă cufundată, ca din întâmplare, în buzunarul sacoului. Se apropia de ei, acoperind foarte repede distanța. Venindu-i în minte uciderea Helenei Brennquist, Jason intră în panică. Intuiția îi spunea ce avea să se întâmple, dar el nu mai putea să facă nici o mișcare. Se uita în continuare la Carol. Ar fi vrut să strige și să-i spună să fugă, dar nu putea. Era paralizat. Privind cu colțul ochiului, îl zări pe bărbat apropiindu-se de masa vecină.

– Jason? rosti Carol, înclinându-și capul într-o parte.

Bărbatul ajunsese la numai câțiva pași de ei. Jason îl văzu scoțându-și mâna din buzunar și observă strălucirea metalului acoperit apoi de cealaltă mână. Vederea armei îi dădu în fine lui Jason imboldul de a acționa. Într-un impuls energetic, trase cu putere fața de masă, aruncând pe jos toate farfuriile, paharele și argintăria. Carol sări în picioare scoțând un țipăt.

Jason se năpusti asupra bărbatului, punându-i fața de masă pe cap și împingându-l peste o masă învecinată pe care acesta o transformă într-o puzderie de cioburi de porțelan și sticlă. Cei de la masă țipară și încercară să fugă de acolo, dar mulți dintre ei se împleticiră în încurcătura de scaune întoarse cu picioarele în sus.

În dezordinea creată, Jason o apucă pe Carol de mână

și o trase după el spre verandă. Reușind să depășească starea de teamă care îl paralizase la început, Jason devenise acum un torent de energie. Știa cine era omul de afaceri cu înfățișare hispanică: criminalul despre care Hayes pretindea că se află pe urmele sale. Jason nu se mai îndoia că următoarele victime urmau să fie Carol și el însuși.

O târî după el pe Carol pe primele trepte, intenționând să ocolească hotelul și să ajungă la parcare. Își dădu însă seama că nu va reuși. Aveau mai multe șanse cu una din bărcile legate de ponton.

– Jason! țipă Carol când bărbatul schimbă direcția și începu să o tragă după el spre gazon. Ce s-a-ntâmplat cu tine?

Jason auzi cum în spatele lor ușile restaurantului fuseseră izbite la perete și-și dădu seama că erau urmăriți.

Când ajunseră pe ponton, Carol încercă să se oprească.

– Hai o dată, fir-ar să fie! strigă Jason scrâșnind din dinți.

Uitându-se înapoi spre han, văzu silueta unui bărbat care străbătu în grabă veranda, apoi se năpusti pe trepte în jos.

Carol încercă să-și elibereze mâna, dar Jason o strânse și mai tare și o împinse înainte.

– Tipul ăsta vrea să ne omoare, strigă el.

Năpustindu-se înainte, alergară până în capătul pontonului, fără să bage în seamă bărcile cu rame. Jason îi strigă lui Carol să-l ajute să dezlege trei din bărcile de cauciuc și să le împingă în mijlocul curentului. În clipa în care urmăritorul lor ajunsese la ponton, cele trei bărci pluteau deja pe râu în jos. Jason o ajută pe Carol să se suie în cea de-a patra barcă, după care se aruncă și el și împinse cu piciorul în ponton pentru ca ambărcațiunea să se desprindă cât mai repede. Începură să plutească și ei pe râu în jos, la început lin, apoi câștigând viteză. Jason o

obligă pe Carol să se întindă la pământ, apoi o acoperi cu propriul lui trup.

Un pocnet abia perceptibil fu imediat urmat de o bufnitură surdă, undeva în barcă. Aproape simultan, din locul acela se auzi cum iese aer. Jason scoase un geamăt. Tipul trăgea în ei cu un pistol cu amortizor de sunet. Un alt pocnet surd fu urmat de sunetul sonor al glonțului care ricoșase din motorul exterior, iar glonțul următor se auzi plescăind în apă.

Spre ușurarea sa, Jason își dădu seama că barca fusese concepută compartimentat. Chiar dacă un glonț ar fi provocat dezumflarea unui compartiment, ea nu s-ar fi scufundat. Câteva gloanțe mai căzură foarte aproape, apoi Jason auzi cum un obiect de lemn se izbește de ponton. Își ridică cu grijă capul și privi într-acolo. Bărbatul scosese una din canoe din suportul ei și o lansase la apă.

Jason fû din nou înghețat de frică. Urmăritorul putea vâsli mult mai rapid decât plutea liber barca lor de cauciuc. Singura lor șansă era să pornească motorul, un tip vechi care se punea în funcțiune prin tragerea unui șnur. Jason împinse maneta în poziția „pornit” și trase de șnur. Motorul nu dădu nici cel mai mic semn de viață. Urmăritorul se urcase deja în canoe și vâslea acum în direcția lor. Jason trase din nou de șnur: nimic. Carol își săltă capul și spuse agitată:

– Se apropie de noi.

În următoarele cincisprezece secunde, Jason trase cu disperare de mai multe ori șnurul motorului. În tot acest timp văzuse silueta canoei care înainta încet spre ei. Verifică încă o dată dacă maneta era pe poziția „pornit”, apoi mai încercă o dată, dar fără nici un succes. Privirea i se opri asupra rezervorului de benzină, pe care îl spera plin. Capacul negru al rezervorului i se păru un pic cam lejer, așa că începu să îl strângă. Chiar lângă capac se afla un buton. Jason intui că acesta se folosește pentru a mări presiunea în rezervor. Îl apăsă de vreo șase ori,

observând că de fiecare dată trebuia să facă un efort din ce în ce mai mare. Ridicându-și din nou privirea spre râu, văzu canoea care ajunsese aproape în dreptul lor.

Apucând din nou șnurul starterului, Jason trase cu toată puterea. Motorul se trezi la viață cu un huruit. Apoi se întinse din nou spre manetă și o comută pe poziția „invers”, întrucât ambarcațiunea plutea în aval cu spatele înainte. Apăsă cu putere accelerația și se aruncă pe fundul bărcii, ținându-o sub el pe Carol. Așa cum se așteptase urmară alte câteva gloanțe trase, două din ele atingând barca de cauciuc. În momentul în care Jason se încumetă să privească din nou în urmă, constată că distanța dintre ei și urmăritor se mărise considerabil. În bezna din jur, canoea abia se mai zărea.

– Stai culcată, îi porunci el lui Carol, în timp ce încerca să evalueze avariile bărcii.

O porțiune a laturii drepte a prorei era dezumflată, ca și o parte din rama punții. În rest, barca era intactă. Întorcându-se la motorul exterior, Jason slăbi accelerația, puse motorul în poziția „înainte”, apoi orientă fusul cârmei în direcția curentului apei, dirijând ambarcațiunea spre mijlocul râului. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit acum ar fi fost să se izbească de vreo stâncă.

– E-n regulă, o anunță pe Carol. Acum poți să te ridici.

Carol se ridică prudent de pe fundul bărcii și-și trecu degetele prin păr.

– Nu-mi vine să cred! strigă ea, încercând să acopere huruitul motorului. Ce naiba facem acum?

– Vom naviga în continuare în josul râului până vom zări niște lumini. În zona asta trebuie să fie o mulțime de case.

În timp ce-și continuau drumul, Jason se întreba dacă ar fi bine să oprească la un alt ponton. La urma urmei, urmăritorul lor s-ar fi putut urca în mașină și ar fi putut conduce de-a lungul râului. *Poate voi găsi o lumină pe malul celălalt*, reflectă el.

Judecând după siluetele copacilor care străjuiau segmentul lărgit al râului, Jason putu să-și dea seama de viteza cu care înaintau și care nu o depășea pe cea a unui mers grăbit. Avu, de asemenea, sentimentul că râul începuse să se îngusteze treptat, mai ales că se simțea o creștere a vitezei. Navigau de o jumătate de oră și încă nu dăduseră de nici o lumină. Nu aveau în față decât pădurea întunecată ce înconjura un cer fără lună, dar presărat de stele.

– Nu văd nimic, țipă Carol.

– E-n regulă, o liniști Jason.

După încă un sfert de oră de navigare, copacii de pe mal se apropiară brusc, semn că segmentul lărgit al râului se apropia, la rândul său, de sfârșit. Văzând copacii de la această distanță, Jason își dădu seama că apreciasse eronat viteza de înaintare; aceștia se derulau prin fața ochilor săi mult mai rapid decât și-ar fi închipuit. Aplecându-se în spate, opri accelerația. Micul motor scoase un scâncet dureros. Imediat ce zgomotul lui se stinse de tot, Jason auzi un zgomot și mai prevestitor de rele. Era bubuitul ca de tunet al unei căderi involburate de apă.

– O, Doamne, rosti ca pentru sine Jason, amintindu-și de cascada situată în amonte de Hanul Somonilor.

Împinse lateral motorul exterior și întoarse barca în loc. Apoi accelera la maximum. Spre surprinderea și consternarea lui, această manevră încetini dar nu opri de tot plutirea în voia puternicului curent. Imediat Jason încercă să orienteze barca spre mal. Ambarcațiunea începu să se deplaseze încet lateral. Apoi se dezlănțui un adevărat infern. Râul intra într-un defileu îngust și stâncos în care era atrasă inevitabil și ambarcațiunea celor doi. De-a lungul marginii de sus a bărcii de cauciuc era prinsă din loc în loc cu capse de siguranță o frânghie groasă. Jason se apucă cu putere de ambele părți, acoperind cu brațele sale întinse întreaga lățime a bărcii. Îi strigă lui Carol să procedeze la fel. Fata nu-l auzi din

cauza urletului asurzitor al apei, dar după ce-l văzu, încercă să-l imite. Din nefericire, ea nu reuși să apuce frânghia din ambele părți. Se prinse de una din laturi și-și înțepeni un picior sub unul din scaunele de lemn ale bărcii. În clipa aceea intrară în primul vârtej și barca fu aruncată în aer ca un dop de plută. Un imens șuvoi de apă îi biciui peste ochi, apoi inundă ambarcațiunea. Jason fu înecat de jetul puternic. Bezna din jur și apa care-i intrase în ochi îl aduseseră în imposibilitatea de a mai vedea ceva. Simți trupul lui Carol lipit de al lui și încercă să-l ancoreze cu picioarele. Urmă o izbitură surdă și barca se răsuci în direcția inversă acelor de ceasornic. În ciuda șocurilor violente, Jason avea tot timpul în fața ochilor imaginea cascadei, dându-și seama că dintr-o clipă în alta se puteau prăbuși în abisul ucigaș.

Cuprinși de groază, Jason și Carol se agătară cu disperare de frânghiile din interior. Trupurile lor erau aruncate rapid de la un capăt la altul și dintr-o latură în alta a bărcii aflată în întregime la discreția curentului apei. Dintr-o clipă în alta puteau fi aruncați peste bord. Apa acoperise în întregime și cabina. Era rece ca gheața.

După un interval de timp ce li se păruse o eternitate în iad, râul se mai potoli. Barca intrase în continuare în vârtejuri amețitoare și se balansase amenințător, dar nu mai primise șocurile violente care o aruncaseră de câteva ori în aer. Jason aruncă o privire în afară. Distingeau cu ușurință stâncile de pe ambele maluri ale apei. Înțelegea că primejdia nu trecuse încă. Cu un puternic talaz care îi ridică pe neașteptate în văzduh, violenta luptă pe viață și pe moarte reîncepu. Jason simți că degetele încep să-l doară; contracțiile musculare neîntrerupte și frigul își făceau efectul. Apucă frânghia cu toată puterea, încercând în același timp să o ancoreze cât mai strâns cu picioarele pe Carol. Durerea din mâini devenise atât de acută încât, la un moment dat, se temu că va ceda.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, coșmarul se sfârși. Deși se mai învârtea încă în jurul propriei axe, barca intră

în cele din urmă într-o porțiune a râului în care apă era mai domoală. Tunetul torentelor învolburate se auzea acum mai slab. Malurile râului se deschiseră din nou, oferind o imagine clară a cerului înstelat. În barcă intrase un strat de vreo douăzeci de centimetri de apă rece ca gheața, dar Jason observă că motorul exterior pufăia în continuare tacticos de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cu mâinile tremurând, Jason îndreptă barca și opri rotirea ei amețitoare. Degetele sale pipăiră un buton aflat în interiorul cadrului pupei. Se încumetă să riște și apăsă pe el; apa din barcă se retrase încet.

Jason nu-și dezlipi ochii de pe siluetele copacilor de pe mal. În față, râul se înclina abrupt spre stânga. După ce dădură și acest cot, văzură în fine lumini. Jason cârmii spre țarm.

Pe măsură ce se apropiau de mal, se puteau vedea clădiri bine iluminate, pontoane și mai multe bărci de cauciuc ca cea în care se aflau. Deși se mai temea încă de ucigașul care ar fi putut ajunge până aici cu mașina, Jason știa în același timp că singura lor șansă era de a ajunge pe uscat. Trase barca la cel de-al doilea ponton și opri motorul.

– Dar știi că te pricepi să distrezi o fată? spuse Carol cu dinții clănțănindu-i în gură de frig.

– Îmi pare bine că nu ți-ai pierdut încă simțul umorului, spuse Jason.

– Să nu crezi că o să mi-l mai mențin prea multă vreme. Aș vrea să știu și eu ce naiba se întâmplă aici.

Jason se ridică înțepenit, ținându-se de ponton. O ajută pe Carol să se dea jos, coborî și el, apoi legă frânghia de un tacher. Din una dintre clădiri răsuna o melodie de muzică country.

– Trebuie să fie un bar, spuse Jason, luând-o pe fată de mână. Trebuie să ne uscăm și să ne încălzim un pic, până nu facem o pneumonie.

O luă înainte pe aleea de pietriș, dar în loc să intre în

local, se duse în parcare și începu să studieze vehiculele aflate acolo.

– Ia stai, spuse Carol plină de nervi. Ce mai ai de gând să facem acum?

– Căutam o mașină cu chei, îi răspunse Jason. Avem nevoie de o mașină.

– Nu pot să cred așa ceva! izbucni din nou Carol. Parcă spuneai că trebuie să ne încălzim. Nu știu ce ai de gând să faci, dar eu am să intru în restaurantul ăsta.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, fata porni cu pași hotărâți spre intrare.

Jason o ajunse din urmă și o apucă de braț.

– Mă tem că tipul care a tras după noi se va întoarce.

– Atunci vom da telefon la poliție, spuse Carol.

Se eliberă din strânsoarea lui Jason și intră în restaurant.

Hispanicul nu se afla în local, așa că, punând în aplicare propunerea lui Carol, sunară la poliție și aflară că aceasta se întâmpla să fie reprezentată chiar de către șeriful din localitate. Patronul restaurantului refuză să creadă că cei doi navigaseră prin Cascada Diavolului în puterea nopții.

– Nimeni nu s-a mai încumetat s-o facă până acum, spuse el.

Le procură două halate ce aparținuseră bucătarului șef, două perechi de pantaloni în cărouri negre și albe, mult prea mari pentru ei, precum și un sac de plastic în care să-și pună hainele ude. Tot el insistase să dea pe gât câte un grog fiert cu rom care, în cele din urmă, puse capăt tremurăturilor.

– Jason, trebuie să-mi spui ce se întâmplă, îi spuse Carol în timp ce așteptau venirea șerifului.

Se așezaseră la o masă în fața tonomatului Wurlitzer din care răsunau șlagăre ale anilor '50.

– Nici eu nu sunt sigur, îi răspunse Jason. Știu doar că tipul care a tras în noi se afla în afara restaurantului în care a murit Alvin. După părerea mea Alvin a fost

victima propriei sale descoperiri, dar dacă nu ar fi murit în noaptea aceea, același bărbat l-ar fi ucis oricum. Deci Alvin avea dreptate când spunea că cineva îi dorește moartea.

– Nu mi se pare prea verosimil, spuse Carol încercând să-și îndrepte părul care i se uscase în inele încurcate.

– Știu. Majoritatea conspirațiilor nu par verosimile.

– Și cum rămâne cu descoperirea lui Hayes?

– Nu știu nimic sigur, dar dacă teoria mea este corectă, aceasta este prea înspăimântătoare pentru a putea fi contemplată. Acesta este și motivul pentru care am vrut să ne întoarcem cât mai repede la Boston.

Chiar în clipa aceea ușa se deschise și în local își făcu apariția Marvin Arnold, șeful din localitate. Era un munte de om, îmbrăcat într-o uniformă maronie foarte sifonată și care etala mai multe cataramе și curelușe decât văzuse Jason în toată viața sa. Și mai impresionant la el era un Magnum .357 care-i atârna la șoldul stâng. O astfel de armă și-ar fi dorit și Jason la Hanul Somonilor.

Marvin aflase deja de incidentul de la Hanul Somonilor, și se dusesese personal acolo pentru a verifica starea lucrurilor. Nu i se relatase însă despre nici un bărbat înarmat și nimeni nu auzise nici măcar un foc de armă. Povestindu-i cum au stat lucrurile în realitate, Jason își dădu seama că Marvin îl privea cu mult scepticism. Singurul lucru care îl surprinse și îl impresionase totuși pe șeful a fost vestea că Jason și Carol au coborât Cascada Diavolului în plină noapte.

– Multora nu le va veni să creadă, spuse el, clătinându-și admirativ capul masiv.

Marvin îi conduse cu mașina lui până la Hanul Somonilor, unde, spre surprinderea sa, Jason află că i se impută stricăciunile de care era făcut responsabil pentru incidentul din restaurant. Nimeni nu văzuse nici o armă. Și, lucru și mai surprinzător, nimeni nu-și amintea să fi remarcat vreun tip cu ten măsliniu, îmbrăcat într-un costum bleumarin. În cele din urmă, direcțiunea

hotelului hotărî să renunțe la plângere, lăsând acoperirea pagubelor pe seama celor de la asigurări. Situația fiind acum clarificată, Marvin își duse mâna la pălărie și se pregăti să plece.

– Cum rămâne cu protecția noastră? îl întrebă Jason.

– Protecție față de cine? Nu vi se pare de-a dreptul jenant că nimeni nu poate să confirme povestea voastră? Ascultați-mă cu atenție! Eu cred că ați făcut destule necazuri în seara asta. Vă sfătuiesc să urcați la camera voastră și să trageți un pui de somn ca lumea.

– Dar avem nevoie de protecție, insistă Jason, intenționând să pară autoritar. Ce ne facem dacă ucigașul revine?

– Ascultă, amice. Eu nu pot să rămân toată noaptea ca să te țin pe tine de mână. Sunt singur pe tură și trebuie să stau cu ochii pe toată zona asta. Încuiați-vă în cameră și încercați să dormiți un pic.

Adresând un ultim salut directorului hotelului, Marvin ieși cu mișcări greoaie pe ușa principală.

La rândul său, directorul îi adresă lui Jason un zâmbet binevoitor, apoi dispăru în biroul său.

– Așa ceva nu poate fi adevărat, spuse Jason cu un amestec de teamă și iritare. Nu pot să cred că nimeni nu l-a remarcat pe tipul cu trăsături hispanice.

Intră în cabina în care era instalat telefonul public și căută în carte o agenție de detectivi particulari. Găsi numerele de telefon ale mai multor astfel de agenții din Seattle, dar când încercă să le contacteze îi răspunse de fiecare dată robotul. Își lăsă numele și numărul de telefon de la hotel, dar nu avea nici o speranță că va fi contactat de cineva în timpul nopții.

Ieșind din cabina telefonică, o anunță pe Carol că vor pleca imediat. Fata îi urmă pe scări.

– E ora nouă și jumătate seara, protestă ea după ce intrară în cameră.

– Nu-mi pasă. Plecăm de aici cât se poate de repede. Strânge-ți lucrurile.

– Și eu nu am chiar nimic de spus în treaba asta?

– Nu. A fost ideea ta să rămânem aici în seara asta și să chemăm poliția locală care ne-a fost de atâta folos. Acum e rândul meu. Plecăm de aici.

Timp de un minut, Carol rămase în mijlocul încăperii uitându-se la Jason care își făcea bagajele, apoi hotărî că poate avea dreptate și el. Zece minute mai târziu, după ce s-au schimbat în hainele lor, și-au dus bagajele jos și au achitat cazarea.

– Va trebui să vă încasez și pentru noaptea aceasta, îi informă bărbatul din spatele recepției.

Jason nu se mai osteni să se opună. În schimb, îl rugă pe recepționar să le aducă mașina la ușa de la intrare. Îi întinse o hârtie de cinci dolari, iar funcționarul se arătă foarte amabil să-i servească.

Odată ajuns în mașină, Jason se aștepta să fie mai puțin agitat și să se simtă mai puțin vulnerabil. Nu se întâmplă însă așa. Abia după ce demară din parcare hotelului și începu să coboare pe drumul de munte cufundat în bezna adâncă își dădu brusc seama cât de izolați erau. Un sfert de oră mai târziu, în oglinda retrovizoare îi apărură farurile unei mașini. La început încercă să nu le bage în seamă, dar apoi îi deveni cât se poate de clar că mașina din spate se apropia vertiginos, în ciuda faptului că el accelera din ce în ce mai mult. Groaza de care fusese cuprins cu câteva ore în urmă puse din nou stăpânire pe el. Palmele începură să-i transpire.

– Ne urmărește cineva, spuse el.

Carol se răsuci pe fotoliul din față și privi în urmă. După ce dădură o curbă, luminile din spate nu se mai văzură, dar reapărură imediat ce se angajară din nou pe o porțiune de drum drept. Acum erau și mai aproape. Carol privea înainte.

– Ți-am spus eu că trebuia să rămânem.

– Acum nu mai are nici un rost! îi răspunse sarcastic Jason.

Apăsă accelerația până la podea. Depășiseră deja o

sută de kilometri pe oră pe șoseaua presărată, cu viraje periculoase. Jason strânse și mai tare volanul în mâini, apoi își ridică privirea spre oglinda retrovizoare. Mașina care îi urmărea era foarte aproape. Farurile sale păreau ochii unui monstru. Încercă să se gândească la ceva, dar nu-i mai rămânea decât să conducă mai repede decât cel din urmă. În fața lor apărură o nouă curbă. Jason răsuci volanul. Carol rămase cu gura deschisă într-un strigăt surd. Se apropiau inevitabil de prăpastie. Jason apăsă frâna și mașina derapă mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Carol se apucă de mânerul torpedoului pentru a nu fi aruncată din fotoliu. Jason simți că centura de siguranță i se întinde la maximum.

Luptându-se cu mașina, Jason reuși să o mențină pe șosea. Urmăritorul redusese însă considerabil distanța. Acum se afla chiar în spatele lui, iar farurile sale umpleau mașina lui Jason de o lumină ireală. Cuprins de panică, Jason apăsă accelerația până la podea, scoțând vehiculul din balansul lateral. Acum se îndreptau cu toată viteza spre o mică colină. Mașina din spate nu se dezlipea de ei, urmărindu-i așa cum un câine de vânătoare se ține după urma căprioarei.

Apoi, spre consternarea amândurora, mașina lor fu năpădită de o lumină roșie intermitentă. Într-o clipă își dădură seama că această lumină provenea de pe acoperișul mașinii din spate. După ce Jason își dădu seama despre ce era vorba, încetini fără să-și dezlipească ochii de pe oglinda retrovizoare. În aceeași măsură încetini și mașina din spate. Ceva mai în față, în dreptul unei ramificații, Jason trase pe dreapta și opri. La rădăcina părului i se adunaseră broboane de sudoare. Mâinile îi tremurau încă după ce strânseseră cu atâta disperare volanul. În spate, oprise și cealaltă mașină, iar girofarul ei împrăștiă lumina roșie pe copacii de pe marginea drumului. În oglinda retrovizoare, Jason văzu portiera deschizându-se și pe Marvin Arnold ieșind. Siguranța Magnum-ului său nu era pusă.

– Ei, fir-aș să fiu! spuse el, proiectând lumina lanternei sale pe fața încurcată a lui Jason. E chiar micul amarez.

Jason îl repezi furios:

– De ce dracu' nu ai dat drumul la girofar de la început?

– Am vrut să prind un șofer care are boala vitezei, îi răspunse cu lehamite Marvin. Nu știam că mă aflu chiar pe urmele nebunului meu preferat.

După ce le făcu morală fără prea multă tragere de inimă și le dădu un talon de amendă pentru conducere care pune în pericol buna desfășurare a traficului, îi lăsă să-și continue drumul. Jason era prea furios pentru a mai scoate vreun cuvânt. Parcurseră în tăcere drumul până la autostradă, apoi îi spuse lui Carol:

– Cred că ar fi mai bine să mergem cu mașina până la Portland. Dumnezeu știe ce ne mai așteaptă pe aeroportul din Seattle.

– N-am nimic împotriva, spuse Carol, prea istovită pentru a se mai opune.

Opriră să doarmă vreo două ore într-un motel de lângă Portland și la răsăritul zorilor plecară la aeroport unde se îmbarcară pe o cursă de Chicago. De la Chicago luară un avion până la Boston, unde aterizară la puțină vreme după ora cinci și jumătate, în seara zilei de sâmbătă.

În taxiul care opri în fața apartamentului lui Carol, Jason izbucni brusc în râs.

– Nici nu știu cum aș putea vreodată să-mi cer scuze pentru necazurile în care te-am băgat.

Carol își luă sacoșa de umăr.

– Mă rog, cel puțin n-a fost plictisitor. Ascultă, Jason, nu vreau să-ți par sarcastică și nici cicălitoare, dar spune-mi și mie ce se întâmplă.

– Am să-ți spun de îndată ce voi fi sigur. Îți promit. Serios. Te rog, însă, să-mi faci o plăcere. În noaptea asta nu ieși din casă. Să sperăm că nu a aflat nimeni că ne-am

întors, dar dacă vor afla se va dezlănțui tot iadul pe pământ.

– Nu am de gând să ies nicăieri, doctore, suspină Carol. Mi-a ajuns ce-am pățimit zilele astea.

Jason nici nu mai trecu pe acasă. De îndată ce Carol se făcu nevăzută în clădirea sa, îi spuse taximetristului să-l ducă în locul în care își lăsase mașina și de acolo plecă direct la GHP. Ajuns la spital, trecu imediat în aripa pentru pacienții ambulatorii. Era ora șapte seara și imensa sală de așteptare era pustie. Jason intră direct în biroul său, își dădu jos sacoul și se așeză în fața terminalului de computer. GHP cheltuisese o groază pe sistemul de computere și se mândrea cu acest lucru. Fiecare stație avea acces la banca centrală de date în care se aflau informații despre toți pacienții. Deși fișele individuale rămâneau una din principalele surse de informații despre pacienți, o mare parte a materialului se putea obține și din memoria computerului. Un avantaj al sofisticatei mașinării îl constituia posibilitatea acesteia de a trece prin toată baza de informații a GHP, de a afișa grafic datele pe ecran și de a analiza aceste date în orice mod o dorea utilizatorul.

La început, Jason apelă din memoria calculatorului datele referitoare la curbele curente ale supraviețuirii. Graficul trasat de computer avea forma unor povârnișuri abrupte, începând de undeva de sus, apoi devenind mai domoale până când se prăbușeau de tot. Graficul reprezenta rata de supraviețuire a beneficiarilor serviciilor GHP în funcție de vârsta acestora. Așa cum era de așteptat, cei aflați spre limita vârstei mai înaintate prezentau cea mai scăzută rată a supraviețuirii. Cu toate acestea, deși în ultimii cinci ani vârsta medie a pacienților GHP crescuse gradat, curbele de supraviețuire rămâneau practic nemodificate.

În continuare, Jason îi comandă computerului să-i listeze graficele lunare ale ultimului semestru. Temerile lui se confirmară: rata mortalității crescuse la pacienții aflați în jurul vârstei de șaizeci de ani, și aceasta mai ales în ultimele trei luni.

Un zgomot brusc îl făcu să sară de pe scaun, dar uitându-se pe hol să afle ce se întâmplase, nu văzu decât femeia de serviciu.

Răsuflând ușurat, Jason se întoarse la monitorul computerului din biroul său. Ar fi vrut să poată separa datele referitoare la pacienții cărora li se făcuse controlul periodic, dar nu știa cum s-o facă. Așa că trebui să se mulțumească cu nemiloasele rate ale mortalității. Aceste grafice prezentau procentele cazurilor de deces în funcție de vârsta pacienților. De data aceasta curba avea o traiectorie inversă. Pornea de la bază, apoi, pe măsură ce vârsta făcea să crească procentul deceselor, urca vertiginos. După aceea, Jason ceru computerului să-i listeze un set de astfel de grafice suprapuse pe cele anterioare, lună după lună. Rezultatul era șocant, mai ales pentru perioada ultimelor două luni. Curbele deceselor începeau să crească abrupt începând cu vârsta de cincizeci de ani.

Jason mai rămase încă o jumătate de oră în fața terminalului, încercând să găsească comanda necesară pentru separarea cadrelor de conducere care și-au făcut controalele periodice în spital. Dacă ar fi reușit, se aștepta să descopere o rată rapidă a mortalității la persoane de cincizeci de ani și peste care erau supuse unor factori mari de risc cum ar fi tabagismul, consumul excesiv de alcool, regimul alimentar nerațional și sedentarismul. Nu reuși însă să obțină accesul la aceste date. Calculatoarei nu fusese programat pentru extragerea unor astfel de date. Jason ar fi trebuit să ia fiecare nume pe rând și să obțină el însuși datele necesare după multe eforturi, dar nu ar fi avut oricum timp pentru așa ceva. În plus, amenințătoarele curbe ale ratei

mortalității erau suficiente pentru a-i întreține suspiciunea. Acum știa că nu se înșelase. Dar mai exista o modalitate de a dovedi acest lucru. Fără nici o tragere de inimă, ieși din birou și se întoarse la mașina lui.

Ieșind de pe Riverway, Jason se îndreptă spre Roslindale. Pe măsură ce se apropia, devenea și mai agitat. Nu-și putea da seama cu ce va fi confruntat, dar bănuia că nu va fi deloc plăcut. Destinația lui era Hartford School, instituția pentru copii retardați, patronată de GHP. Dacă Alvin Hayes avusese dreptate în legătură cu boala sa, nu era exclus să fi spus adevărul și când se referise la copilul întârziat mintal.

Hartford School era situată în spatele vestitului parc dendrologic Arnold, un loc idilic cu coline elegante acoperite de păduri, cu pajiști și presărat cu ochiuri de apă. Jason pătrunse în parcare pustie și opri mașina la numai zece metri de poarta de la intrare. Frumoasa clădire în stil colonial, avea un aspect aparent netulburat care contrazicea tragediile familiale pe care le adăpostea. Retardarea severă constituia un subiect dificil de abordat chiar și pentru specialiștii din domeniu. Jason își aminti perfect că în urma unor vizite precedente examinase câțiva copii. Din punct de vedere fizic, mulți dintre ei aveau o fizionomie fără cusur, ceea ce făcea și mai tulburător rezultatul obținut la testul de inteligență.

Cum ușa de la intrare era încuiată, Jason apăsă pe butonul soneriei și așteptă. Îi deschise un paznic supraponderal, într-o uniformă albastră soioasă.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el, dând cât se poate de clar de înțeles că nu avea nici un chef de așa ceva.

– Sunt doctor, spuse Jason, încercând să forțeze intrarea, dar paznicul se așezase ferm în calea lui.

– Îmi pare rău, domnule doctor, dar după ora șase vizitele sunt interzise.

– Pe mine nu mă puteți considera vizitator, spuse Jason.

Scoase portvizitul și-i întinse paznicului legitimația eliberată de GHP.

Paznicul nici nu se uită la ea.

– După ora șase vizitele sunt interzise, repetă el, apoi adăugă: fără nici o excepție.

– Dar eu... interveni Jason, oprindu-se la jumătatea frazei.

Văzând expresia de pe chipul celui din față, își dădu seama că nu mai avea ce discuta cu el.

– Dați un telefon mâine dimineață, domnule, mai spusese paznicul trântindu-i ușa în nas.

Jason se întoarse în dreptul treptelor și privi încă o dată la clădirea cu cinci etaje. Era construită din cărămidă, iar ferestrele erau înconjurată cu rame de granit. Nu avea de gând să se dea atât de ușor bătut. Bănuind că paznicul se mai afla încă cu ochii pe el, Jason se întoarse la mașină și porni spre șosea. La vreo sută de metri, trase pe dreapta. Ieși din mașină și, cu oarecare dificultate, își croi drumul spre școală prin parcul dendrologic.

Dădu ocol clădirii, fără să iasă niciodată din umbră. Pe toate laturile, în afară de cea frontală, se aflau scări de incendiu care duceau până pe acoperiș. Din nefericire, ca și acasă la Carol, nici una din aceste scări nu porneau de la nivelul solului, iar Jason nu găsi nici un obiect de care să se folosească pentru a ajunge la prima treaptă.

În dreapta clădirii descoperi câteva trepte care coborau spre o ușă încuiată. Pipăind în întuneric, simți că ușa are în mijloc un geam. Urcă scările și, după o vreme, găsi ceea ce căuta: o piatră de mărimea unei mingi de base-ball. Ținându-și respirația, Jason se întoarse la ușă și sparse geamul. În noaptea liniștită, zgomotul fusesse suficient de mare pentru a trezi și morții din groapă. Jason alergă spre copăceii din apropiere și se ascunse, urmărind ce se întâmplă. După un sfert de ceas în care nu-și făcuse apariția nimeni, se încumetă să iasă și se

întoarce la ușă. Cu multă băgare de seamă, caută pe dinăuntru încuietorea ușii. Nu se declanșă nici o alarmă.

Pentru următoarea jumătate de oră Jason înaintă cu greu printr-un subsol care, după toate probabilitățile, era folosit drept depozit. Găsi în cele din urmă o scară și se gândi dacă ar fi bine să iasă cu ea afară pentru a se urca pe una din scările de incendiu. Renunță la idee și începu să caute cu frenezie o lumină. Măinile sale dădură în cele din urmă de un comutator.

Se găsea în atelierul de întreținere, o încăpere plină de mașini de tăiat iarba, de lopeți și alte scule de genul acesta. Lângă comutatorul de lumină se afla o ușă. Jason o crăpă ușor. Dincolo se afla centrala cazanelor, o încăpere mult mai mare decât prima și luminată foarte slab.

Mișcându-se rapid, Jason traversă cea de-a doua încăpere, apoi urcă o scară metalică foarte abruptă. Deschise ușa de la capătul scării și-și dădu imediat seama că ajunsese în holul de la intrare. Din vizitele anterioare știa că scara ce ducea spre rezervele copiilor se afla undeva în dreapta. La stânga era un oficiu unde o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o uniformă albă prea mare pentru ea, citea aplecată asupra unei mese. Aruncându-și privirea către ușa de la intrare, Jason putu zări picioarele paznicului întinse pe un scaun. Fața nu i se vedea.

Străduindu-se să nu facă nici un zgomot, Jason se strecură pe ușa pivniței, apoi o închise cu tot atâta grijă în urma sa. Pentru o clipă se află în raza vizuală a femeii, dar aceasta nu-și ridică ochii din carte. Continuând să se miște foarte ușor, el străbătu în liniște holul și pătrunse în casa scărilor. În momentul în care ieși complet din raza vizuală a femeii și a paznicului, răsuflă ușurat. Urcând câte două trepte pe vârfuri, se îndreptă spre etajul al treilea unde știa că se află rezervele copiilor între patru și doisprezece ani.

Deși încerca să facă cât mai puțin zgomot, pașii săi pe

treptele de marmură aveau un ecou care tulbura liniștea cavernoasă a clădirii. Deasupra lui se afla un luminător care în momentul acela arăta ca un colier de onix negru pe tavan.

Ajuns la etajul al treilea, Jason deschise cu grijă ușa de la casa scărilor. Își amintea că în capătul unui lung coridor trebuia să se afle un oficiu cu pereți de sticlă, aparținând infirmierelor și observă că, în ciuda faptului că holul era întunecat, din oficiul respectiv ieșea lumină. Un îngrijitor era, ca și femeia de la parter, ocupat cu cititul unei cărți.

Scrutând holul în diagonală, Jason zări ușa care ducea spre salon. Aceasta era pevăzută cu un geam central protejat de o plasă de sârmă. După ce mai aruncă o ultimă privire în direcția îngrijitorului, Jason porni pe vârfurile picioarelor și pătrunse în încăperea întunecată. Fu imediat izbit de un miros de mucegai. După ce așteptă o vreme pentru a se convinge că îngrijitorul nu-l descoperise, începu să caute o lumină. Pentru a-și confirma suspiciunile trebuia să aprindă lumina, chiar dacă aceasta ar fi atras descoperirea lui.

Încăperea posomorâtă se umplu brusc de lumina nemiloasă a tuburilor fluorescente. Salonul avea o lungime de vreo cincisprezece metri. Pe o latură și pe alta se aflau două șiruri de paturi metalice și joase despărțite între ele printr-un culoar îngust. Existau și ferestre, dar acestea erau prea sus, aproape de tavan. În capătul salonului se aflau mai multe toalete faianțate, un furtun răsucit în formă de colac, pentru curățenie, precum și o ușă care ducea spre scara de incendiu. Jason străbătu culoarul dintre șirurile de paturi, citind numele scrise pe plăcuțele aflate la capul fiecărui pacient: Harrison, Lyons, Gessner... Copiii, deranjați de lumină, începură să se ridice în capui oaselor, privindu-i pe intrus cu ochi mari mari și goi.

Jason se opri cuprins de un îngrozitor sentiment de repulsie care se transforma în groază. Era mai rău decât își imaginase. Încetul cu încetul, privirea sa trecu de la

unul din jalnicele chipuri la altul. În locul înfățișării unor copii, aceștia arătau ca niște centenari senili în miniatură, cu ochi rotunzi ca niște mărgele, cu pielea uscată și zbârcită și cu păr cărunt și rărit, dând la iveală pete goale de scalp. Jason dădu și de numele lui Hayes. Ca și ceilalți, copilul arăta îmbătrânit prematur. Avea genele rărite, iar pleopele de jos îi atârnavă neputincioase. Din locul în care ar fi trebuit să se afle pupilele, se vedea reflexia ca de sticlă mată a unor cataracte avansate. Dincolo de perceperea luminii, copilul era orb.

Unii dintre copii se dăduseră jos din paturi, balansându-se într-un echilibru precar pe niște picioare lipsite de vlagă. Apoi, spre teroarea lui Jason, începură să se îndrepte spre el. Unul dintre ei începu să pronunțe slab cuvintele „vă rog”, repetându-le la nesfârșit cu un glas strident și pițigăiat. În curând i se alăturară și alții, formând un cor îngrozitor și ireal.

Jason se retrase, temându-se să nu fie atins. Și fiul lui Hayes se dădu jos din pat și începu să se îndrepte spre el, brațele sale oșoase bătând aerul cu mișcări circulare dezordonate.

Retrăgându-se din calea cetei de copii, Jason atinse ușa salonului cu spatele. Următorii săi începură să-l tragă de haine. Îngrozit și dezgustat, Jason deschise ușa salonului și se retrase pe hol. După ce o închise în urma sa, copiii începură să-și strivească chipurile ca de mumii de geamul din mijloc, continuând să rostească cu glas încet: „vă rog”.

– Hei, tu! auzi în spatele său un glas răgușit.

Întorcându-și capul, Jason îl văzu pe îngrijitorul care ieșise din oficiul său și-și rotea prin aer cartea deschisă, uluit de ceea ce îi era dat să vadă.

– Ce se-ntâmplă aici? strigă bărbatul.

Jason străbătu în fugă coridorul care ducea spre casa scărilor, dar nu apucă să coboare decât câteva trepte, că auzi de undeva de jos un alt glas:

– Tu ești, Kevin? Ce s-a întâmplat?

Aruncându-și privirea pe deasupra grilajului, Jason îl zări pe paznicul de la intrare care ajunsese deja la palierul etajului întâi.

– Fir-ar să fie! exclamă paznicul, apoi se năpusti cu bastonul în mână pe scări în sus.

Jason schimbă direcția și reveni la etajul al treilea. Când trecu în fugă pe coridor și intră din nou în salon, îngrijitorul încă mai stătea în cadrul ușii, paralizat de uimire. Unii dintre copii străbăteau încăperea fără nici un țel, alții se prăbușiseră înapoi pe paturile lor. Jason le făcu semne agitate să-l urmeze, așa încât în momentul în care paznicul și îngrijitorul își făcură apariția, aceștia fură imediat înconjurați de o ceată de băieți.

Cei doi încercară să-și croiască drum prin mulțime, dar copiii se prinseră de ei, murmurând în continuare lugubru și monotonul cor de „vă rog”.

Ajungând în dreptul ușii de evacuare aflate în celălalt capăt al încăperii, Jason apăsă pe mânerul acesteia care, din motive de siguranță, fusese instalat la vreo doi metri de la podea. La început ușa nu se deschise. Era limpede că nu mai fusese folosită de mulți ani. Jason observă că se blocase după prima vopsire. Opintindu-se cu umărul în ea, reuși în cele din urmă să o deschidă. Ieșind din nou în beznă nopții, împinse mai mulți copii înapoi în salon, apoi închise din nou ușa masivă.

Fără să mai piardă nici o clipă, se cățăără pe scara de incendiu și începu să coboare cât putu de repede. Acum nu mai era nevoie să evite zgomotele. Ajunsese la primul etaj când deasupra lui se deschise o ușă. Din nou auzi strigătele stridente ale copiilor. Apoi simți vibrația unor ghetete grele pe scara de incendiu.

Scoțând un bulon metalic, făcu ca scara să coboare și să scoată o bufnitură înăbușită în momentul în care izbi asfaltul din parcare de dedesubt. Înainte de aceasta, Jason reușise să urce pe ea. Ușorul decalaj îi permise paznicului aflat pe urmele lui Jason să recupereze distanța care îi despărțea. Cu toate acestea, odată ajuns

pe gazon, obișnuința de a alerga a lui Jason își spuse cuvântul. El îl lăsa mult în urmă pe paznic și avu suficient timp pentru a ajunge la mașină, pentru a porni motorul și a demara în viteză. În oglinda retrovizoare abia îl mai putea zări pe urmăritorul său, care ajunsese la marginea drumului și-l amenința cu pumnul în lumina unui felinar. Jason își stăpânea cu greu dezgustul și furia față de cele văzute. Plecă direct la sediul poliției din Boston și-și lăsa nepăsător mașina într-o zonă din fața clădirii în care parcarea era interzisă.

– Doresc să vorbesc imediat cu detectivul Curran, îi spuse ofițerului de serviciu, apoi își prezentă actele de identitate.

Polițistul își privi netulburat ceasul, apoi sună la secția de criminalistică. Vorbi preț de un minut, apoi acoperi receptorul cu mâna.

– Nu vreți să vorbiți și cu altcineva?

– Nu. Eu îl vreau pe Curran. Și imediat, vă rog.

Polițistul mai vorbi câteva minute la telefon, apoi închise.

– Detectivul Curran nu se află la serviciu, domnule.

– Sunt convins că va accepta să stea de vorbă cu mine, chiar dacă a ieșit din serviciu.

– Nu asta e problema, îi răspunse polițistul. Detectivul Curran este ocupat cu cercetarea unui caz de dublă omucidere în Revere. Trebuie să sune cam într-o oră. Dacă doriți, puteți să-l așteptați sau să-i lăsați numărul dumneavoastră de telefon. Procedați cum doriți, domnule.

Jason reflectă timp de un minut. Nu dormise mai deloc toată noaptea, iar ideea unui duș, a unor haine curate și a unei mese cumsecade îl atrăgea în mod deosebit. În plus, în momentul în care se va vedea cu Curran va fi ocupat o bună bucată de vreme. Lăsa ofițerului de serviciu numărul său de telefon de acasă și rugă să fie sunat de Curran de îndată ce va fi posibil.

Zborul companiei United de la Seattle avusese o întârziere considerabilă, motiv pentru care Juan Diaz era foarte prost dispus în momentul aterizării la Logan. Nu mai eșuase atât de penibil într-o misiune ce-i fusese încredințată de la acțiunea din New York în care își confundase victima. Se aflase la numai câteva secunde de momentul lichidării doctorului și a târfei de la clubul de noapte când Jason, un amator în domeniu, îl fraierise. Juan nu avea nici o scuză, așa cum îi spusese și legăturii sale superioare. Știa că era de datoria lui să-și răscumpere greșeala, și abia aștepta s-o facă. Cum coborî din avion, se duse să dea un telefon. La capătul celălalt i se răspunse după primele două apeluri.

În tot timpul în care străbătu scurta distanță dintre sediul poliției și Piața Louisburg, Jason încercase să-și șteargă din memorie oribila scenă a copiilor îmbătrâniți prematur de la școala Hartford. Nici nu mai vroia să se mai gândească la Hayes și la descoperirea acestuia până când nu se va afla în siguranță în prezența lui Curran. Ajuns în dreptul clădirii sale, o ocoli de vreo două ori pentru a fi sigur că nimeni nu o supraveghea. În cele din urmă, convingându-se că paznicul de la școală nu reținuse datele din actele lui de identitate și că deci nu avea nici o idee despre persoana lui, Jason își parcă mașina, își urcă bagajele în apartament și aprinse luminile. Spre ușurarea sa, apartamentul arăta neschimbat. Privind pe fereastră la scuarul din fața clădirii, constată că locul era la fel de liniștit ca de obicei.

Tocmai dorea să intre sub duș, când își aminti că trebuia să mai vorbească cu cineva în afară de detectiv. Formă numărul de telefon al lui Shirley, care îi răspunse abia după cel de-al optulea apel. Pe fundal, Jason auzi glasuri animate.

- Jason! exclamă ea. Când te-ai întors din vacanță?
- Azi-noapte.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă ea, percepând oboseala și îngrijorarea din glasul lui.

– Am dat de un mare necaz. Cred că am aflat nu numai în ce constă descoperirea lui Hayes, dar și utilizarea dezastruoasă care i-a fost dată. Și să știi că GHP este amestecat într-o măsură mult mai mare decât ți-ai putea închipui.

– Spune-mi despre ce e vorba.

– Nu la telefon.

– Atunci vino imediat aici. Am niște invitați, dar scap repede de ei.

– Acum aștept un telefon de la Curran.

– Înțeleg... înseamnă că ai luat deja legătura cu el.

– E plecat să cerceteze un caz, dar mă va suna în scurt timp.

– Atunci n-ar fi mai bine să vin eu la tine? Ai băgat spaima în mine cu povestea ta.

– Fii bine venită în clubul înspăimântaților, spuse Jason scoțând un râs scurt și amar. Vino și tu aici. N-ar fi rău să fii și tu de față la discuția cu Curran.

– Plec imediat spre tine.

– O, ar mai fi ceva. Ți mai amintești cumva cine este directorul medical în exercițiu de la școala Hartford?

– Cred că doctorul Peterson, răspunse Shirley. Măine pot să mă interesez și să aflu sigur.

– Peterson ăsta a fost și el implicat în studiile clinice ale lui Hayes? Întrebă Jason, amintindu-și dintr-o dată că Peterson fusese doctorul care îi făcuse analizele lui Hayes.

– Cred că da. Are vreo importanță?

– Nu sunt încă sigur, spuse Jason. Dar dacă te hotărăști să vii, grăbește-te. Curran s-ar putea să sune dintr-un moment în altul.

Jason puse receptorul în furcă și fu din nou pe punctul de a intra sub duș, când își dădu seama că și Carol s-ar putea să fie în pericol. Luă din nou telefonul și formă numărul ei.

– Vreau să mă asigur că nu vei ieși din casă, îi spuse el în momentul în care fata îi răspunse. Nu glumesc. Să nu deschizi nimănui ușa și să nu ieși din casă.

– Dar ce s-a mai întâmplat?

– Conspirația Hayes e mai periculoasă decât mi-am închipuit.

– Pari neliniștit, Jason.

În ciuda stării sale de spirit, Jason zâmbi. Uneori Carol vorbea ca un psihiatru.

– Nu sunt neliniștit. Mi-e o frică de mor. Dar peste puțină vreme voi fi chemat de cei de la poliție.

– O să mă anunți și pe mine ce se întâmplă? îl întrebă Carol.

– Îți promit.

Jason închise telefonul și intră în fine în baie, unde dădu drumul la duș.

La ușa sună cineva și Jason coborî în grabă să deschidă. De după porțiunea de geam a ușii de la intrare îi zâmbea Shirley. Făcu un pas înapoi pentru a o lăsa să treacă și-i admiră îmbrăcămintea, ca de obicei impecabilă. În noaptea aceasta pusese pe ea o fustă mini din piele neagră și o jachetă lungă din piele de căprioară de culoare roșie.

– Curran a sunat? întrebă ea în timp ce urcau scările.

– Încă nu, îi răspunse Jason verificând încă o dată dacă a încuiat cum trebuie ușa apartamentului.

– Acum poți să-i dai drumul, spuse Shirley alunecând ușor din jacheta ei.

Pe dedesubt purta o bluză fină din cașmir. Se așeză pe marginea canapelei lui Jason, cu mâinile în poală, și așteptă.

– Ceea ce am să-ți povestesc nu-ți va face plăcere, începu Jason, așezându-se lângă ea.

– Am încercat să mă pregătesc sufletește. Dă-i drumul.

– La început va trebui să-ți fac o scurtă introducere. Dacă nu ești la curent cu cercetările actuale din domeniul îmbătrânirii, ceea ce îți voi spune nu va avea nici o semnificație pentru tine. În ultimii câțiva ani, oameni de știință ca Hayes și-au consacrat o mulțime de timp încercând să încetinească procesul de îmbătrânire. Cea mai mare parte a muncii lor s-a desfășurat pe celulele de cultură, deși unele din experiențe s-au făcut pe șoareci și pe cobai. Majoritatea experiențelor au dus la concluzia că îmbătrânirea este un proces natural, ale cărui baze genetice sunt reglate de factori neuroendocrini, imunitari și umorali.

– Deja nu mai înțeleg nimic, recunosc Shirley, ridicându-și mâinile într-un gest ironic de cedare.

– În cazul ăsta, ce-ai zice să bem ceva? propuse Jason, ridicându-se în picioare.

– Ce-mi poți oferi?

– O bere. Dar am și vin și tărie. Alege tu.

– Cred că o bere ar fi grozavă.

Jason se duse în bucătărie, deschise ușa frigiderului și luă de acolo două sticle reci de bere Coor.

– Voi, doctorii sunteți cu toții la fel, se plânse Shirley, sorbind o înghițitură. În limbajul pe care îl folosiți, totul pare atât de complicat.

– În cazul acesta chiar este complicat, spuse Jason, așezându-se la locul lui. Genetica moleculară constituie disciplina fundamentală a vieții. Cercetarea în acest domeniu este deosebit de riscantă, nu numai pentru că oamenii de știință ar putea crea în mod accidental o nouă bacterie sau un virus ce pot ucide. Ea este riscantă chiar și atunci când se procedează corect, pentru că obiectul cercetărilor este viața însăși. Tragedia lui Hayes nu a fost eșecul său; problema lui este că a reușit.

– Și ce anume a descoperit?

– Am să-ți spun imediat, continuă Jason, luând o înghițitură mai mare și ștergându-și apoi gura cu dosul palmei. Dă-mi voie să pun problema și în alt fel. Cu toții ajungem la pubertate cam în același timp și dacă nu intervine vreo boală sau vreun accident, îmbătrânim și murim cam în același interval de timp.

Shirley făcu semn din cap că a înțeles.

– Bun, spuse Jason, aplecându-se spre ea. Acest lucru se întâmplă pentru că organisme noastre sunt programate genetic să respecte un anumit program intern de funcționare. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, unele gene sunt activate în timp ce altele sunt inhibate. Acesta este fenomenul care l-a fascinat cel mai mult pe Hayes. El a studiat modurile în care semnalele umorale emise de creier controlează creșterea și maturizarea sexuală.

Izolând proteinele umorale, una câte una, el a descoperit efectul acestora asupra țesuturilor periferice. Hayes a sperat să afle ce anume provoacă inițierea procesului de divizare a celulelor sau stoparea acestui proces.

– Atâta lucru pricep și eu, spuse Shirley. Este și unul din motivele pentru care l-am angajat la noi. Am sperat că va face o descoperire în domeniul combaterii cancerului.

– Acum va trebui să fac o scurtă digresiune, continuă Jason. A mai existat un cercetător pe nume Denckla, care a făcut mai multe experiențe pentru a descoperi modalitatea de a întârzia procesul de îmbătrânire. El a extras hipofizele mai multor cobai și, după înlocuirea hormonilor necesari, a constatat că animalele respective aveau o durată mai mare de viață.

Jason tăcu și o privi încercând să vadă dacă femeia îl urmărea.

– Trebuia să spun ceva? îl întrebă ea.

– Experiențele lui Denckla nu-ți sugerează nimic?

– De ce nu-mi spui chiar tu?

– Denckla a ajuns la concluzia că hipofiza secretă nu numai hormonii creșterii și pubertății, dar și pe cel al îmbătrânirii. El a numit acest hormon „hormonul morții”.

Shirley izbucni într-un râs nervos.

– Sună foarte optimist.

– Ei bine, părerea mea este că în timp ce studia factorii de creștere, Hayes a dat și peste "hormonul morții" descoperit de Denckla. De aceea spunea că a făcut o descoperire paradoxală. În timp ce căuta niște stimulatori ai creșterii, a descoperit un hormon care cauzează îmbătrânirea rapidă și moartea.

– Și ce se întâmplă dacă acest hormon ar fi administrat cuiva? întrebă Shirley.

– Dacă administrarea s-ar face în condiții de izolare, probabil că nu s-ar întâmpla prea multe. Subiectul ar putea resimți unele simptome ale îmbătrânirii, dar

hormonul ar fi probabil metabolizat, iar efectele sale limitate. Numai că Hayes nu a studiat respectivul hormon în condiții de izolare. El și-a dat seama că trebuie să existe un factor care favorizează hormonul morții, tot așa cum este declanșată și secreția hormonilor sexului și ai creșterii. În felul acesta atenția lui a fost imediat atrasă de ciclul vieții la somoni, pești care la numai câteva ore de la procreare mor. Cred că a adunat mai multe capete de somon și din creierul acestor pești a izolat factorul declanșator al hormonului morții. Aceasta este după părerea mea activitatea pe cont propriu pe care a desfășurat-o pentru Gene, Inc. Factorul de declanșare odată izolat, el a pus-o pe Helene să-l producă în cantități mari prin procedeele ADN-ului recombinant, în laboratorul său din cadrul GHP.

– Și de ce ar fi vrut Hayes să producă așa ceva?

– Cred că spera să obțină un anticorp monoclonal care să împiedice secreția hormonului morții și să stopeze astfel procesul de îmbătrânire.

Brusc, Jason își dădu seama ce dorise să spună Hayes când se referise la descoperirea lui ca la un mijloc de a menține frumusețea. Ea ar fi păstrat chipurile frumoase, precum cel al lui Carol, veșnic tinere.

– Ce s-ar întâmpla dacă factorii de declanșare a hormonului morții ar fi administrați unui subiect?

– Aceasta ar declanșa gena morții, eliberând hormonul de îmbătrânire la fel cum se întâmplă lucrurile și cu somonul și cu consecințe aproape identice. Subiectul ar îmbătrâni și ar muri în trei sau patru săptămâni, fără ca nimeni să știe de ce. Și în clipa aceasta ajungem la cel mai îngrozitor moment al povestirii. Cred că cineva a pus mâna pe hormonul creat în mod artificial de Helene în laboratorul nostru și a început să-i administreze pacienților noștri. Indiferent cine ar fi, nu poate fi decât un nebun. Eu însă cred că așa au stat lucrurile. Hayes a descoperit ticăloșia, probabil când a fost să-și viziteze băiatul, și atunci i s-a administrat și lui factorul

îmbătrânirii. Chiar dacă n-ar fi murit în noaptea aceea, sunt convins că tot ar fi fost ucis în cele din urmă, spuse Jason cutremurându-se.

– Cum ai reușit să descoperi asta? șopti Shirley.

– Am mers pe firul cercetărilor lui Hayes. Când Helene a fost asasinată, mi-am dat seama că Hayes spusese adevărul, atât în ceea ce privește descoperirea sa cât și intenția cuiva de a-l lichida.

– Dar Helene a fost violată de un necunoscut care a pătruns în apartamentul ei.

– Așa este. Dar numai pentru a deruta poliția în legătură cu mobilul crimei. Am simțit mereu că femeia aceea știa mult mai multe despre munca lui Hayes. Am fost sigur de asta în momentul în care am aflat că era încurcată cu el.

– Dar cine ar dori să ne ucidă pacienții? întrebă Shirley cuprinsă de disperare.

– Un sociopat. Un dement de genul celui care pune cianură în Tylenol. În seara asta, la clinică, am cerut computerului să-mi afișeze grafic curbele supraviețuirii și ale deceselor. Rezultatul a fost incredibil. Rata deceselor pacienților GHP trecuți de cincizeci de ani și care sufereau de afecțiuni cronice sau erau supuși unor factori ridicați de risc a înregistrat o creștere semnificativă.

Jason se opri brusc:

– Fir-ar să fie!

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Shirley, părând agitată de parcă pericolul o pândea la primul colț.

– Am uitat ceva. Am listat graficele în funcție de lunile anului și am uitat să cer situațiile pentru fiecare doctor în parte.

– Crezi că în spatele acestei mârșavii se află un doctor? întrebă Shirley, nevenindu-i să creadă.

– S-ar putea. Un doctor sau poate o asistentă. Factorul declanșator trebuie să fie o proteină polipeptidă, deci ar trebui injectată. Dacă s-ar administra pe cale bucală, sucurile gastrice ar degrada-o.

– O, Doamne! exclamă Shirley apucându-și capul între mâini. Și eu care credeam că alea dinainte erau necazuri, adăugă ea, apoi respiră adânc și-și ridică privirea spre el. Crezi că nu există nici o șansă să te fi înșelat, Jason? Poate că e o greșeală a computerului. Dumnezeu știe, sistemele de procesare a datelor mai cad câteodată...

Jason îi puse o mână pe umăr. Își dădea seama că imperiul pentru care Shirley se luptase cu atâta înverșunare se afla pe punctul de a se prăbuși.

– Nu m-am înșelat, spuse el cu blândețe. În noaptea asta am mai făcut ceva. M-am dus să-l văd pe fiul lui Hayes la Hartford.

– Și...?

– Acolo se întâmplă lucruri de groază. Nu e exclus ca tuturor copiilor din salonul lui să li se fi administrat factorul de declanșare. Se pare că acesta acționează mai lent asupra subiecților care nu au intrat încă în pubertate și astfel băieții sunt încă în viață. Trebuie să existe un fel de competiție hormonală cu hormonul creșterii. Arată însă cu toții ca niște bătrâni de o sută de ani.

Shirley se cutremură.

– Acesta e și motivul pentru care am vrut să știu cine este directorul medical în exercițiu.

– Și crezi că vinovatul este Peterson?

– Ar trebui considerat suspectul principal.

– Poate că ar trebui să mergem imediat la spital și să verificăm încă o dată informațiile furnizate de computer. Cu ocazia asta am putea cere și situația pe fiecare doctor.

Înainte ca Jason să poată răspunde, soneria de la intrare răsună strident, făcându-i pe amândoi să tresară. Jason sări în picioare, cu inima gata să-i explodeze în piept. Shirley vărsă paharul de bere pe masă.

– Cine ar putea să fie?

– Nu știu.

Jason îi spusese lui Carol să nu iasă din casă, iar Curran ar fi trebuit să dea mai întâi un telefon.

– Ce ne facem? întrebă disperată Shirley.

– Mă duc jos să văd.

– Crezi că e o idee bună?

– Ai vreuna mai bună?

Shirley scutură din cap.

– Ai grijă să nu deschizi ușa.

– Crezi că sunt nebun? O, am uitat să-ți mai spun ceva.

Cineva a încercat să măucidă.

– Nu poate fi adevărat! Unde?

– Într-un îndepărtat han de țară, la est de Seattle.

Jason descuie ușa apartamentului.

– Poate c-ar fi mai bine să nu cobori, îi spuse precipitată Shirley.

– Trebuie să văd cine e.

Jason se opri în capul scărilor și privi spre ușa de la intrare. Prin unul din panourile de sticlă se zărea o siluetă.

– Ai grijă, îi spuse Shirley.

Jason începu să coboare în liniște. Cu cât înainta, umbra individului din hol devenea mai mare. Acesta se afla chiar în fața tabelului cu locatari și apăsa nervos butonul soneriei. Deodată se învârti pe călcâie, apoi își turti chipul pe de geam. Pentru o clipă fața străinului și a lui Jason se aflară la numai câțiva centimetri depărtare. Nu puteai confunda chipul masiv și ochii mici și apropiați. Vizitatorul nocturn era chiar Bruno, culturistul. Jason se întoarse pe loc și o zbughi pe scări în sus în timp ce în ușa răsunară bătăi zgomotoase.

– Cine e?

– Un gangster musculos pe care îl cunosc, îi spuse Jason, încuind ușa de două ori, și singura persoană care știa că plec la Seattle.

Ideea aceasta îi venise abia acum, îngrozindu-l. Alergă în camera lui de lucru și înșfăcă receptorul telefonului.

– Fir-ar să fie! exclamă el după un minut.

Lăsă receptorul în furcă, apoi încercă telefonul din dormitor. Nici la acest aparat nu mai avea ton.

– Telefoanele sunt moarte, îi spuse el cu neîncredere

lui Shirley, care în tot acest timp îl urmărise, observând panica ce pusese stăpânire pe el.

– Și ce putem face acum?

– Plecăm. Nu am de gând să fiu prins în propriul meu apartament.

Scotocind în debaraua din hol, Jason găsi în cele din urmă cheia de la poarta care separa clădirea de aleea îngustă ce dădea în strada West Cedar. Deschise fereastra de la dormitor, se cățăără pe scara de incendiu și o ajută și pe Shirley. Unul după altul, coborâră în grădinița ai cărei mesteceni goliți de frunze arătau ca niște fantome albe în beznă. Odată ajunși pe alee, alergară spre poartă și Jason căută cu disperare gaura cheii. Ieșiră apoi în strada îngustă care era liniștită și pustie. Numai lumina slabă a lămpilor cu gaz de pe Beacon Hill mai străpungea din când în când întunericul. În jur nu era nici o mișcare.

– Să mergem! spuse Jason, apoi o luă la fugă pe West Cedar spre Charles.

– Eu mi-am lăsat mașina în piața Louisburg, spuse gâfâind Shirley, încercând să țină pasul cu el.

– Și a mea e tot acolo, dar e clar că nu ne mai putem întoarce. Am un prieten care îmi va împrumuta mașina lui.

Pe strada Charles se aflau câțiva pietoni în fața lui 7-Eleven. Jason se gândi să intre în magazin și să sune la poliție, dar acum, după ce ieșise din apartament, se simțea mai în siguranță. În plus, înainte de a sta de vorbă cu Curran, ar fi vrut să mai consulte încă o dată computerul de la GHP.

Coborâră pe strada Chestnut, străjuită de vechile clădiri federale. Mai mulți cetățeni ieșiseră să-și plimbe câinii și asta îl făcea pe Jason să se simtă mai sigur. Cu puțin înainte de a intra pe strada Brimmer, Jason se opri la un garaj public unde îi dădu paznicului o hârtie de zece dolari și-i ceru acestuia să-i aducă mașina care aparținea

unui prieten. Din fericire, tipul îl recunoscuse pe Jason și scoase în scurt timp un BMW albastru.

– Cred că ar fi mai bine să mergem la mine, spuse Shirley, urcându-se pe locul din față. Putem să-l sunăm pe Curran de acolo și să-i spunem unde te afli.

– Mai întâi însă vreau să trecem pe la spital.

Având parte de un drum aproape deloc aglomerat, ajunseră la clinică în mai puțin de zece minute.

– Mă întorc într-un minut, spuse Jason după ce opri mașina în dreptul intrării. Vii și tu sau mă aștepți aici?

– Nu fi ridicol, spuse Shirley deschizând portiera din dreptul ei. Vreau să văd cu ochii mei graficele alea.

Fluturarea permisele de acces pe sub nasul paznicului și luarea liftului, chit că nu urcau decât până la etajul I. Cei de la serviciul de întreținere lăsaseră clădirea într-o stare impecabilă: revistele fuseseră stivuite în ordine pe etajere, coșurile de gunoi fuseseră golite, iar podelele fuseseră lustruite cu ceară. Jason se duse direct în biroul său, se așeză la masa de lucru și porni terminalul computerului.

– Eu am să-l sun pe Curran, spuse Shirley, ieșind spre centrala secretarelor.

Jason îi făcu semn că o auzise. Era deja cufundat în datele de pe ecranul monitorului. La început apelă codurile numerice ale mai multor doctori ai clinicii. Îl interesa îndeosebi Peterson. Când obținuse toate numerele dădu comanda de grupare a pacienților GHP în funcție de doctori și apoi de trasare a curbelor deceselor pentru fiecare grup pentru ultimele două luni, în care înregistraseră cele mai multe mutații după listarea tuturor pacienților. Se aștepta ca Peterson să înregistreze fie o rată înaltă, fie una scăzută a deceselor, convins că un psihopai va experimenta tratamentul fie la un număr minim, fie la unul foarte mare de pacienți ai săi.

Shirley se întorsese în birou și acum îl urmărea cum apelează noi date din memoria computerului.

– Prietenul tău Curran nu s-a întors încă, spuse ea. A

sunat la serviciu și a anunțat că va mai fi prins încă vreo două ore cu treaba lui.

Jason îi făcu semn că o auzise. Acum era mai interesat de curbele trasate pe monitor. Avu nevoie de aproape zece minute pentru a realiza toate graficele. Jason rupse banda continuă de hârtie în mai multe bucăți pe care le puse în ordine.

– Par a fi identice, spuse Shirley, aplecându-se peste umărul lui.

– Aproximativ, admise Jason. Chiar și cea a lui Peterson. Nu-i dovedește implicarea, dar nici pe noi nu ne ajută prea mult.

Jason rămase cu privirea fixată asupra computerului, încercând să se gândească la alte date care i-ar putea fi folositoare. Nu-i veni însă nici o idee.

– Pentru moment, asta-i tot ce mi-a putut trece prin cap. De aici încolo de cazul acesta va trebui să se ocupe poliția.

– Atunci hai să mergem, spuse Shirley. Ești extenuat.

– Așa este, recunosc Jason, pentru care și ridicatul de pe scaun constitui un efort.

– Astea sunt graficele pe care le-ai tras pe imprimantă mai devreme? întrebă Shirley, arătând spre un teanc de hârtii aflate lângă terminal.

Jason încuviință.

– Ce-ar fi să le luăm cu noi? Aș vrea să mi le explici și mie.

Jason îndesă colile într-un plic mare.

– Am lăsat numărul meu de telefon celor din biroul lui Curran, spuse Shirley. Cred că este cel mai indicat loc în care putem aștepta să ne sune. Ai apucat să mănânci ceva?

– O mâncare înfiorătoare pe avion, dar mi se pare c-au trecut zile întregi de atunci.

– Mie mi-a mai rămas ceva pui rece.

– Grozav!

Ajunși la mașină, Jason o rugă să conducă ea pentru a

putea să se mai relaxeze și să mai reflecteze la cele întâmplate.

– Nici o problemă, răspunse ea, luându-i cheile din mână.

Jason se așeză pe fotoliul din dreapta și aruncă plicul pe bancheta din spate. Își prinse centura de siguranță, se lăsă pe spate și-și închise ochii. Începu să se gândească la modalitățile în care pacienților clinicii li s-a putut administra factorul de declanșare. Din moment ce proteina respectivă nu putea fi administrată pe cale bucală, Jason se întreba cum de reușise criminalul să injecteze pacienții programați pentru controlul periodic. Recoltarea sângelui se făcea în laboratoare speciale, dar eprubetele vidate nu permiteau în nici un fel injectarea altei substanțe. Cu totul altfel stăteau lucrurile pentru pacienții internați, cărora li se făceau dese injecții și perfuzii intravenoase.

Când Shirley trase mașina în fața casei sale, Jason nu reușise să ajungă încă la nici o concluzie plauzibilă. Când coborî din mașină, Jason se clătină și fu cât pe-acți să cadă. Scurtul moment de repaus nu făcuse decât să-i amplifice oboseala. Se întoarse să ia plicul de pe bancheta din spate.

– Simte-te ca la tine acasă, îl îndemnă Shirley, conducându-l în living.

– Mai întâi să verificăm dacă n-a sunat Curran.

– Mă uit eu imediat pe robot. Ce-ar fi să îți torni un pahar până pregătesc eu puilul?

Prea obosit pentru a se mai putea împotrivi, Jason se duse până la bar, își turnă niște Dewar peste câteva cuburi de gheață, apoi se întoarse pe canapea. În așteptarea lui Shirley se gândi din nou la posibilele căi de administrare ale factorului de declanșare. Nu existau prea multe posibilități. Dacă nu a fost injectat, nu rămânea decât supozitorul rectal sau orice alt contact direct cu o membrană mucoasă. Multora dintre pacienții

care și-au făcut examenul periodic le-a fost administrat și barium, și Jason se întreba dacă nu cumva acesta era răspunsul.

În timp ce sorbea din scotch, își făcu apariția și Shirley, care aducea puiul rece și salata.

– Vrei să-ți pregătesc și ție ceva de băut? se oferă Jason.

Shirley așeză tava pe măsuta joasă.

– De ce nu?

Apoi adăugă:

– Nu te ridică. Aduc eu totul.

Jason o privi cum își adaugă o picătură de vermut în paharul cu votcă și în clipa aceea îi veni în minte ideea picăturilor pentru ochi. Tuturor pacienților care își făceau controlul periodic li se efectuau teste complexe de oftalmologie, incluzând administrarea de picături care aveau rolul de a dilata pupilele. Dacă cineva ar fi dorit să introducă factorul declanșator al genei morții, mucoasa oculară s-ar fi dovedit un mediu deosebit de propice, absorbindu-l perfect. Mai mult decât atât, cum factorul declanșator ar fi putut fi introdus în secret în medicația regulată a afecțiunilor oftalmologice, rezulta că fatalele picături ar fi putut fi administrate fără premeditare de orice doctor sau tehnician nevinovat.

Jason simțea că-i plesnește capul. Găsirea unei explicații plauzibile a cheii misterului făcu dintr-o dată posibilă existența unui masacru în masă pus la cale de un psihopat.

Shirley se întoarse de la bar, amestecând conținutul paharului. Pentru o clipă, Jason se hotărî să nu o plictisească și pe ea cu noile sale revelații.

– Ceva vești de la Curran? o întrebă el în schimb.

– Nimic până acum, răspunse Shirley, aruncându-i o privire ciudată.

Pentru un moment, Jason crezu că femeia îi citise gândurile.

– Aș avea să-ți pun o întrebare, spuse ea șovăitoare.

Factorul ăsta care declanșează hormonul morții nu face cumva parte și el dintr-un proces natural?

– Ba da, îi răspunse Jason. Acesta este și motivul pentru care patologia nu poate fi de prea mult folos. Toate victimele, inclusiv Hayes, au decedat în urma a ceea ce se numește moarte naturală. Factorul declanșator activează gena la pubertate și o menține din ce în ce mai activă după acest moment.

– Adică îmbătrânirea noastră începe o dată cu pubertatea? îl întrebă consternată Shirley.

– Asta este teoria actuală, îi răspunse Jason. Bineînțeles că procesul este gradat, accelerându-se în perioada mai târzie a vieții, pe măsură ce nivelul hormonului creșterii și al sexualității degenerază. Factorul de declanșare se pare că activează toate genele morții simultan, astfel încât la un adult insuficient înzestrat cu hormoni de creștere care să le facă față acestora, el provoacă o îmbătrânire rapidă, așa cum se întâmplă cu somonii. După părerea mea, cred că e vorba de o perioadă de vreo trei săptămâni. Cel mai afectat pare a fi sistemul cardiovascular. Acesta cedează primul, provocând moartea. Dar poate fi și un alt sistem organic.

– Dar spuneai că îmbătrânirea este un proces natural, repetă Shirley.

– Îmbătrânirea este o parte a vieții, fu de acord Jason. Din punct de vedere evoluționist, este la fel de importantă ca și creșterea. Ai dreptate, este un proces natural, continuă Jason, scoțând un râs cavernos. Hayes avea de bună seamă dreptate atunci când descria descoperirea sa ca paradoxală. După toate eforturile sale de a încetini procesul de îmbătrânire, el n-a făcut decât să-l accelereze.

– Dacă îmbătrânirea și moartea au o valoare evoluționistă, susținu în continuare Shirley, atunci poate că au și o valoare socială.

Jason o privi cu un sentiment crescând de îngrijorare. Și-ar fi dorit să nu fi fost atât de obosit. Creierul îi expedia

semnale de alarmă pe care el se simțea prea epuizat pentru a le mai decodifica. Interpretându-i tăcerea ca pe o încuviințare, Shirley continuă.

– Am să-ncerc să-ți pun altfel problema. În general medicina se confruntă cu provocarea de a oferi îngrijiri competente la prețuri scăzute. Numai că datorită duratei de viață din ce în ce mai mari, spitalele sunt inundate de o populație vârstnică pe care o țin în viață la un preț enorm, aceasta secând nu numai resursele economice ale celor în cauză, dar și energia personalului medical. GHP, de exemplu, a început foarte bine pentru că marea majoritate a pacienților arondați erau tineri și sănătoși. Acum, după douăzeci de ani, sunt cu toții mai bătrâni și necesită o îngrijire medicală mult mai mare. Dacă în unele situații îmbătrânirea ar putea fi accelerată, ar putea fi mai bine atât pentru pacienți, cât și pentru spitale. Cel mai important lucru, întâri Shirley, este ca bătrânii și infirmii să îmbătrânească și să moară repede pentru a preveni o suferință prea mare cât și utilizarea prelungită a unei îngrijiri medicale costisitoare.

Pe măsură ce creierul inert al lui Jason începu să înțeleagă raționamentul lui Shirley, acesta se simțea și mai paralizat de groază. Deși ar fi vrut să strige în gură mare că ceea ce susținea ea se numea crimă legalizată, se trezi că rămâne în continuare nemișcat pe marginea canapelei, ca o pasăre înghețată de spaimă în fața unui șarpe veninos.

– Jason, ai cumva idee cât costă menținerea în viață a unor pacienți în ultimele luni petrecute de aceștia într-un spital? Întrebă Shirley, confundând din nou tăcerea lui cu un gest de aprobare. Ai habar? Dacă medicina nu ar cheltui atât de mult pentru cei aflați pe moarte, ar putea face o mulțime de lucruri folositoare pentru cei în viață. Imaginează-ți ce lucruri minunate am putea face pentru tineri, dacă GHP nu ar geme de pacienți de vârstă mijlocie, sortiți a fi veșnic bolnavi datorită stilului lor necorespunzător de viață. Și oare pacienții care nu se

îngrijesc deloc de starea sănătății lor, cum ar fi fumătorii înrăiți și bețivii, sau cei care se droghează, nu-și grăbesc cu proprie știință sfârșitul? E oare o greșală dacă le-am grăbi moartea pentru a nu mai fi o povară pentru restul oamenilor?

Gura lui Jason se deschise în fine într-o încercare de protest, dar nu găsi cuvintele necesare pentru a o combate. Nu putu decât să dea din cap, nereușind încă să creadă ce-i fusese dat să audă.

– Nu pot să cred că nu vei accepta realitatea că medicina nu mai poate supraviețui sub povara zdrobitoare a problemelor cronice de sănătate a unor oameni inapți fizic, acei pacienți care și-au bătut joc timp de treizeci sau patruzeci de ani de organisme pe care li le-a dăruit Dumnezeu.

– Acest lucru nu-l pot hotărî nici eu, nici tu, izbucni în fine Jason.

– Chiar dacă procesul de îmbătrânire este pur și simplu accelerat de către o substanță naturală?

– Asta se numește crimă! spuse apăsător Jason, clătănându-se pe picioare.

Se ridică și Shirley, apoi se mișcă încet spre glasvandul care separa încăperea de sufragerie.

– Poftește, domnule Diaz, spuse ea, deschizând larg cele două uși. Eu am încercat să fac tot ce am putut.

În clipa în care se întoarse și dădu cu ochii de bărbatul pe care îl văzuse ultima oară la Hanul Somonilor, lui Jason i se uscă gura. Chipul brunet și frumos al lui Juan se însuflețise de nerăbdare. În mână avea un mic pistol de construcție germană, cu un amortizor de sunet de mărimea unui trabuc.

Jason se retrase neîndemânatic cu spatele, până când se ciocni de peretele opus al încăperii. Ochii săi alunecară de pe armă pe chipul surprinzător de frumos al ucigașului, apoi se opriră asupra lui Shirley, care îl privea calmă de parcă s-ar fi aflat într-o ședință a consiliului administrativ.

– De data asta nu mai ai la dispoziție o față de masă, spuse Diaz, iar rânjetul său scoase la iveală niște dinți perfecți de vedetă de cinema.

Se apropie și mai mult de Jason, punând țeava pistolului său la numai zece centimetri de capul acestuia.

– Adio, spuse el cu un gest prietenesc.

– Domnule Diaz, spuse Shirley.

– Da, răspunse Juan fără să-și ia ochii de la Jason.

– Să nu-l împuști decât dacă vei fi obligat s-o faci. E de preferat să tratăm cu el așa cum am făcut și cu doctorul Hayes. Măine îți voi aduce documentele de la clinică.

Jason dădu afară aerul din piept. Nu-și dăduse seama că-n tot acest timp își ținuse respirația.

Zâmbetul de pe chipul lui Juan dispăru. Nările îi fremătară; era dezamăgit și furios.

– Cred că ar fi mult mai indicat să-l ucid chiar acum, domnișoară Montgomery.

– Nu-mi pasă ce crezi tu. Eu sunt cea care plătește. Acum să-l ducem în pivniță. Și nu-mi crea greutate. Știu ce am de făcut.

Juan schimbă poziția pistolului, astfel încât metalul rece atinse tâmpla lui Jason. Doctorul știa că bărbatul îi pândea cea mai mică greșeală pentru a găsi un motiv să apese pe trăgaci, deci rămase nemișcat, împietrit de groază.

– Haide odată! strigă Shirley din holul de la intrare.

– Mișcă, spuse Juan, mutând pistolul de la tâmpla lui Jason.

Jason mergea țeapăn, cu mâinile lipite de corp. Juan îl urma foarte aproape, atingându-i din când în când spatele cu arma.

Shirley deschise o ușă de sub scara care trecea pe deasupra ușii de la intrare. Jason văzu o mulțime de trepte care duceau la subsol.

În timp ce se apropia de ea, Jason încercă să-i caute

privirea, dar femeia îl evită. Jason păși peste pragul ușii și începu să coboare, cu Juan după el.

– Doctorii m-au uluit totdeauna, spuse Shirley, aprinzând lumina din pivniță și închizând ușa în urma ei. Ei consideră că medicina este făcută doar pentru a-i ajuta pe bolnavi. Adevărul este că dacă nu faci ceva cu bolnavii cronici, nu vor exista bani suficienți și nici mână de lucru pentru a-i ajuta pe cei care pot fi cu adevărat vindecați.

Privind la chipul ei calm și frumos, la îmbrăcămintea ei perfectă, lui Jason nu-i venea să creadă că era aceeași femeie pe care o admirase întotdeauna.

Shirley se opri și-i făcu semn lui Jason s-o ia de-a lungul unui culoar lung și îngust, la capătul căruia se afla o ușă grea de stejar. Croindu-și drum pe lângă Juan și Jason, Shirley o deschise și aprinse lumina care inundă o încăpere mare, de formă pătrată. Jason fu împins înăuntru, unde văzu o ușă deschisă spre stânga, o masă de lucru și o altă ușă masivă închisă, în partea dreaptă. Apoi lumina se stinse, ușa fu trântită și el se trezi în întuneric.

Preț de câteva minute, rămase nemișcat, paralizat din cauza șocului și a beznei. Auzea unele zgomote îndepărtate; apă curgând prin țevi, sunetul făcut de încălzirea centrală și pași deasupra capului. Era în întuneric beznă; nu-și dădea seama nici măcar dacă avea ochii deschiși sau închiși.

Când se simți în sfârșit în stare să facă o mișcare, se retrase spre ușa pe care intrase. Puse mâna pe clanță și încercă să o deschidă. Trase de ușă. Nu exista nici cea mai mică îndoială că fusese încuiată. Un timp își plimbă palmele de-a lungul tocului, în căutarea balamalelor. Dar renunță la idee de îndată ce își aduse aminte că ușa dădea în hol.

Plecând de lângă ușă, Jason o luă cu pași mărunți pe margine, pipăind cu prudență pereții. Ajunse la colț și schimbă direcția cu nouăzeci de grade. Își continuă drumul cu pași mici de tot, până când dădu peste cadrul ușii deschise. Întinse cu multă grijă mâna în interior, în

căutarea unui întrerupător. Dădu peste unul în partea stângă, la nivelul pieptului. Îl roti. Nu se întâmplă însă nimic.

Înaintând pe marginea încăperii, începu să pipăie pereții, încercând să-și dea seama de dimensiuni. Degetele lui atinseră un obiect de metal de pe perete, a cărui parte din față era din sticlă. Pipăind mai jos, la nivelul taliei, dădu peste o chiuvetă. La dreapta era o toaletă. Încăperea nu era mai mare de un metru jumătate pe doi.

Revenind în camera principală, Jason își continuă circuitul. Dădu peste o a doua încăpere mică, chiar lângă baie, a cărei ușă era de asemenea închisă. Deschizând-o, simțul olfactiv îi spuse că era vorba de o debara din lemn de rășinoase. Înăuntru se aflau mai mulți saci plini cu haine.

Întorcându-se în încăperea principală, Jason dădu din nou colțul. După vreo doisprezece pași mici, se ciocni ușor de un banc de lucru, care se afla la aproximativ un metru în interior. Înconjurând capătul mesei, pipăi dedesubtul ei, unde dădu de niște sertare. Aprecie că masa era de aproximativ trei metri pe patru și jumătate. De partea cealaltă a mesei dădu din nou de perete, simțind cu mâna niște rafturi pe care erau niște cutii ce păreau a conține vopsea. După ce rafturile se terminau, începea un alt colț.

La mijlocul celui de-al patrulea perete, Jason dădu peste o altă ușă masivă, încuiată și asigurată. Pipăi locul unde se afla încuietorea, dar avea nevoie de o cheie. Ușa nu avea balamale. Continuându-și circuitul, Jason ajunse la al patrulea colț. După câteva minute, se afla din nou la intrare.

Așezându-se în patru labe, începu să pipăie podeaua. Era din beton turnat. Ridicându-se din nou în picioare, încercă să se gândească la ce ar mai putea face. Nu-i venea nici o idee salvatoare. Dintr-o dată fu invadat de o frică de moarte și avu senzația că se sufocă. Nu suferise

niciodată de claustrofobie, dar de această dată simți cum panica pune stăpânire pe el. „AJUTOR!” strigă el, dar la urechi nu-i ajunse decât ecoul propriei voci. „VĂ ROG!” țipă el din nou. Începu să lovească cu putere în ușă, până ce deveni conștient de durerea din mâini. Se opri brusc, într-o convulsie nervoasă și-și strânse la piept palmele zdrobite. Aplecându-se puțin, Jason atinse ușa cu fruntea. În acel moment, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Nu mai plânsese din copilărie. Nici măcar după moartea Daniellei. Durerea înăbușită în toți acești ani țâșnise la suprafață în subsolul lui Shirley, unde stătea acum chircit. Își pierdu total controlul și se lăsă să cadă încet pe podea, ghemuindu-se în fața ușii de la intrare ca un câine închis în cușcă, înecându-se cu propriile lacrimi.

Sălbăticia reacției emoționale îl surprinse și pe el. După zece minute de plâns convulsiv, începu să-și vină în fire. Se simțea puțin jenat față de el însuși deoarece crezuse totdeauna că se putea controla mai bine. Într-un târziu, se ridică cu spatele sprijinit de ușă. În întuneric, își șterse lacrimile de pe obraji umezi.

În loc să cadă pradă unei disperări totale, Jason începu să se gândească la încăperea în care se afla. Încercă să-și ghicească dimensiunile și să vizualizeze locul unde se aflau obiectele pe care le întâlnise în timpul explorării. Începu să se întrebe dacă nu mai existau oare și alte comutatoare de lumină. Ridicându-se în picioare, se întoarse încet la a doua ușă încuiată, cea din dreapta. Când ajunse în dreptul ei, pipăi pereții de ambele părți, dar nu găsi nici un întrerupător.

Traversând din nou încăperea, ajunse la baie. Răsuci întrerupătorul de mai multe ori. Apoi căută dulia, gândindu-se să schimbe becul în cazul în care ar putea localiza lampa din tavanul încăperii principale. Descurajat, reveni în camera principală.

– Ah! strigă Jason când se lovi de un stâlp, iar nasul i se

strivi de o suprafață de metal cu un diametru de vreo zece centimetri.

Pierzându-și pentru o clipă echilibrul, simți că nasul începuse imediat să i se umfle. În dreapta pipăii marginea ascuțită a unui os: își fracturase nasul. Ochii i se umplură din nou de lacrimi, dar de această dată era din reflex, nu din cauza emoției. Când își revenise destul ca să poată porni mai departe, era dezorientat. Făcu cale întoarsă cu pași mărunți, până ce dădu din nou de un perete. Numai după aceea putu să localizeze bancul de lucru.

Aplecându-se înainte, Jason începu să deschidă sertarele, pipăind cu grijă în fiecare din ele. Fiecare despărțitură nu conținea decât un singur sertar detașabil. Găsi și alte bidoane cu ce bănuia el a fi vopsea, dar nici o sculă. Ridicându-se, se aplecă peste bancul de lucru și pipăi peretele de deasupra lui. În partea dreaptă exista un stelaj îngust pe care erau așezate borcane mici și cutii. Căutând din nou în partea din mijloc, Jason vru să dea din nou de perete, în speranța că va găsi o trusă de scule sau ceva asemănător cu niște șurubelnițe, ciocane și dălți. Nu găsi însă decât un vas de sticlă. Curios să afle ce este, Jason îl pipăi de jur împrejur și constată că vasul de sticlă era asigurat într-o cutie de metal. În cutia de metal intrau niște tuburi. Jason își dădu seama că e vorba despre un aparat electric de măsură.

Căutând în partea stângă a bancului de lucru, Jason dădu din nou de perete. Și aici era rafturi cu vase de plastic și din ceramică, dar nu găsi nici o unelată.

Descurajat, se întrebă ce ar mai fi putut face. Se gândi să găsească ceva pe care să se urce, astfel încât să poată controla pereții în apropierea tavanului, în cazul că ar fi existat vreo fereastră de aerisire. Apoi gândul îi zbură din nou la aparatul de măsură. Urcându-se pe masă, Jason localizează aparatul și dădu peste niște fire care duceau la o a doua cutie dreptunghiulară. Pipăind suprafața, dădu imediat peste un inel de metal prins în balamale. Cu o smucitură ușoară, deschise cutia.

În interior se afla panoul de serviciu al clădirii. Întinse încet mâna înăuntru, sperând din tot sufletul că nu va atinge vreun fir neasigurat. În schimb, degetele lui dădură peste șirul de jos al întrerupătoarelor de circuit.

Timp de cinci minute, Jason se gândi cum să folosească noua descoperire. Dându-se jos de pe masă, deschise sertarul de dedesubt, îl goli, așezând cutiile de tablă în sertarele alăturate. Apoi scoase sertarul, care din fericire nu era prins în cuie, și intra în el. Avea loc suficient.

Ieși din sertar, se cățăără din nou pe masă și scoase, una câte una, toate siguranțele. Apoi închise panoul de siguranță, se strecură în sertarul gol, trase ușa după el și începu să se roage. Dacă lumea se dusesse deja la culcare, lipsa de curent electric nu constituia nici o problemă.

După ce se scurseră vreo cinci minute, auzi o ușă deschizându-se. Apoi auzi voci și, printr-o spărtură din ușa comodei, văzu o dâră tremurătoare de lumină. Apoi se auzi o cheie răsucindu-se în broasca de la intrare și ușa fu dată la perete. Privind prin spărtură, Jason întrezări două siluete. Una dintre ele ținea în mână o lanternă pe care o plimba încet prin încăpere.

– S-a ascuns, spuse Juan.

– Nu-i nevoie să-mi spui lucrul ăsta, răspunse Shirley cu iritare în glas.

– Unde e panoul de siguranță? întrebă Juan.

Lumina își schimbă direcția pe deasupra mesei de lucru.

– Rămâi pe loc, spuse Juan.

Bărbatul făcu câțiva pași spre mijlocul încăperii, interpunându-se între Jason și lanterna pe care o ținea probabil Shirley. Jason bănuia că Juan avea mâinile ocupate cu arma.

Jason se lăsă pe partea din spate a comodei și ridică picioarele. De îndată ce auzi sunetul făcut de punerea la loc a siguranțelor, lovi ușa cu toată puterea și forța pe care o avea în picioarele lui de alergător. Deschiderea

bruscă a uşilor îl luă pe Juan prin surprindere, lovindu-l în vîntre. Urlă de durere şi se clătină pe picioare, prăbuşindu-se lângă dulapul din lemn de pin.

Jason nu pierde nici o clipă. Se târî afară şi traversează în alergare încăperea, ajungând la uşă înainte ca Shirley să o poată închide. Se lovi cu toată puterea de uşă, după care dădu peste Shirley şi căzură amândoi la podea. Shirley scoase un ţipăt când capul i se lovi de beton. Lanterna îi zbură din mână.

Clătinându-se pe picioare, Jason alergă de-a lungul coridorului, în direcţia scării, mulţumind lui Dumnezeu că acea parte a clădirii era din nou luminată. Se prinse de balustradă şi se folosi de ea pentru a sări peste primele trepte. În aceeaşi clipă auzi zgomotul acela înfundat. Simţi pe loc o durere în coapsă şi piciorul drept se frânse sub el. Ridicându-se, începu să sară într-un picior pe restul treptelor. Se afla foarte aproape de foaier. Nu se putea recunoşte învins chiar acum.

Târându-şi piciorul drept, Jason se luptă să treacă pragul uşii principale. Jos, auzi pe cineva care începuse să alerge în sus pe scară.

Zăvorul se deschise şi Jason ieşi în noaptea rece de noiembrie. Ştia că fusese împuşcat. Simţea cum sângele din rană i se prelingea pe picior în pantof.

Jason reuşi să ajungă în mijlocul drumului când Juan îl prinse din urmă şi-l lovi cu patul armei, răsturnându-l pe pietriş. Jason căzu în patru labe. Înainte de a se putea ridica în picioare, Juan îl lovi şi Jason căzu pe pate. Din nou, pistolul era îndreptat spre capul lui.

Brusc, amândoi fură scăldaţi de o lumină orbitoare. Menţinând în continuare pistolul îndreptat spre Jason, Juan încerca să-şi ferească ochii de fasciculele puternice a două faruri. O clipă mai târziu, se auzi zgomotul făcut de portierele unei maşini, care se deschideau, urmat de clinchetul nefast al unor pistoale care erau armate. Ca un animal încolţit, Juan se dădu înapoi câţiva paşi.

– Stai cuminte, Diaz, răsună un glas necunoscut lui Jason.

Bărbatul care i se adresase lui Juan avea o voce groasă și un puternic accent folosit în cartierele din sudul Bostonului.

– Să nu faci vreo prostie. Nu vrem să avem încurcături nici cu tine și nici cu cei din Miami. Nu-ți cerem decât să te duci frumușel la mașina ta și să pleci. Ești de acord?

Juan încuviință din cap. Cu mâna stângă încă mai încerca să-și apere privirea de lumina orbitoare a farurilor.

– Atunci, dă-i drumul! porunci vocea.

După ce mai făcu doi sau trei pași nesiguri înapoi, Juan se întoarse și-o luă la goană spre mașină. Porni motorul, îl ambală, apoi demară în trombă.

Jason se răsuci cu fața la pământ. Imediat după plecarea lui Juan, Carol Donner ieși alergând din cercul de lumină și îngenunche în fața lui.

– Dumnezeuule, ești rănit!

Pe coapsa lui Jason apăruse o imensă pată de sânge.

– Așa s-ar părea, spuse Jason nedeslușit.

Prea multe i se întâmplaseră într-un răstimp atât de scurt.

– Dar nu mă doare prea tare, adăugă el.

Din întuneric se ivi o altă siluetă. Era Bruno și în mâna lui se vedea o masivă pușcă Winchester.

– O, nu! exclamă Jason, încercând să se ridice în capul oaselor.

– Nu-ți face griji, îl liniști Carol. De data asta știe că-mi ești prieten.

În clipa aceea pe veranda de la intrarea în clădire apărură și Shirley. Hainele îi erau răvășite, iar părul zbârlit, ca al unui punkist. Rămase o clipă sub privirea tuturor, apoi intră din nou în casă, trântind ușa în urma ei. Imediat se făcu auzit și zăngănitul încuietorilor.

– Trebuie să-l ducem urgent la spital, spuse Carol arătând spre Jason.

Își făcu apariția un al doilea culturist și, împreună cu Bruno, îl ridicară cu grijă pe rănit.

– Nu-mi vine să cred, spuse Jason, care se trezise purtat pe brațe dincolo de fasciculul luminos al farurilor. Vehiculul se dovedi a fi un imens Lincoln alb, cu o antenă TV în formă de „V”, instalată pe capota din spate. Cei doi bărbați musculoși îl așezară pe Jason pe bancheta din spate, unde aștepta un alt bărbat cu ochelari fumurii, părul lins și dat pe spate și cu un trabuc neaprinș în colțul gurii. Era Arthur Koehler, patronul lui Carol. Carol sări și ea în mașină și făcu prezentările. Culturiștii se urcară în față și mașina porni.

– Mă bucur să vă văd pe amândoi, spuse Jason. Dar ce v-a adus aici, pentru numele lui Dumnezeu?

La o smucitură mai violentă a mașinii, Jason se chirci de durere.

– Vocea ta, îi răspunse Carol. După felul cum mi-ai vorbit când m-ai sunat ultima oară, mi-am dat seama că ai intrat iarăși în bucluc.

– Dar cum ai aflat că sunt aici, în Brookline?

– Bruno s-a ținut după tine, spuse Carol. După ce am vorbit cu tine, l-am sunat pe amabilul meu patron, aici de față, continuă ea, atingându-l pe Arthur cu mâna pe picior.

– Încetează! i-o reteză Arthur.

A lui fusese vocea care îl înspăimântase pe Juan.

– L-am rugat pe Arthur să-ți ofere protecție și mi-a răspuns că o va face cu o singură condiție: să mai dansez cel puțin încă două luni sau până găsește o înlocuitoare.

– Așa este, numai că până la urmă m-a convins să accept numai o lună, se lamentă Arthur.

– Vă sunt foarte recunoscător, spuse Jason. Chiar ai să renunți la dans, Carol?

– E o puștoaică dată naibii, spuse Arthur.

– Sunt uluit, continuă Jason. N-aș fi crezut că o fată ca tine poate să renunțe la ceva oricând vrea.

– Ce vrei să spui? îl întrebă indignată Carol.

– Am să-ți spun eu, spuse râzând Arthur, aplecându-se în față și lovind-o la rândul lui prietenește pe șold. El și-a închipuit că ești o prăpădită care iese la agățat pe stradă.

Rostind aceste cuvinte, Arthur izbucni în adevărate hohote de râs care se transformară în tuse. Carol trebui să-l lovească de mai multe ori în spate, până își reveni.

– Când aprind chestiile astea, mă apucă și mai tare, spuse Arthur, arătând trabucul.

Apoi, în semiîntinericul din mașină, își întoarse privirea spre Jason.

– Crezi că dacă ar fi fost o prostituată i-aș mai fi dat voie să plece la Seattle? Hai să fim serioși!

– Îmi cer scuze, spuse Jason. Eu credeam că...

– Credeai că pentru simplul fapt că dansez într-un club de noapte sunt o târfă, interveni Carol pe un ton ceva mai puțin indignat. Să fiu sinceră, nu ești prea departe de adevăr. Unele dansatoare se ocupă și de așa ceva, dar majoritatea, nu. Pentru mine a fost o ocazie extraordinară. Numele meu de familie nu este Donner, ci Kikonen. Ca finlandezi, am avut întotdeauna o atitudine mai sănătoasă față de goliciunea trupului decât voi, americanii.

– Îmi e nepoată din partea nevestii, explică Arthur. În felul acesta am ajuns să o angajez.

– Voi doi sunteți rude? întrebă uluit Jason.

– Deși nu ne face prea mare plăcere s-o recunoaștem, spuse Arthur, izbucnind din nou în râs.

– Încetează, i-o reteză Carol.

Dar Arthur turui în continuare:

– Nu ne face nici o plăcere că cineva din familia noastră a urmat studiile la Harvard. Pentru noi, asta e o întinare a prestigiului.

– Ești studentă la Harvard? întrebă Jason, întorcându-se spre Carol.

– Îmi pregătesc doctoratul acolo. Meseria de dansatoare o fac numai pentru a-mi acoperi cheltuielile de studii.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că Alvin n-ar fi acceptat niciodată să se încurce cu o banală dansatoare de cabaret, spuse Jason. Oricum, vă sunt recunoscător amândurora. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă n-ați fi venit. De Shirley Montgomery știu că se va ocupa poliția, dar pe Juan n-aș fi vrut să-l lăsați să scape.

– Nu-ți face probleme, spuse Arthur. Carol mi-a povestit ce s-a întâmplat la Seattle. O bună bucată de timp n-o să-și mai facă apariția în fața voastră. Nu am vrut însă să am necazuri cu oamenii mei din Miami. Putem să acționăm împotriva lui prin intermediari sau aș putea să vă furnizez despre el suficiente informații ca poliția din Miami să-l înșface. Or să aibă suficiente materiale compromițătoare despre el ca să-l bage la răcoare, crede-mă.

Jason se uită în ochii lui Carol.

– Nu știu cum aș putea să mă achit față de tine.

– Am să-ți dau eu câteva idei, îi răspunse cu veselie Carol.

Arthur izbucni într-o nouă criză de râs. Când își reveni, Bruno coborî geamul care despărțea cele două compartimente ale mașinii.

– Hei, perversule, i se adresă el lui Jason, chicotind pe înfundate. Unde vrei să te lăsăm? La camera de gardă de la GHP?

– Sub nici o formă, răspunse Jason. Momentan mi-a cam scăzut entuziasmul pentru sistemul de asigurare a sănătății cu plata anticipată. Duceți-mă la spitalul Mass General.

EPILOG

Lui Jason nu-i plăcuse niciodată să stea la pat, dar acum era de-a dreptul încântat. Era internat de trei zile în urma operației de la picior. Durerea i se redusese semnificativ, iar personalul de îngrijire de la spitalul General se dovedea a fi deosebit de competent și de atent cu pacienții. O mare parte din asistente își amintiseră chiar de el, de pe vremea când fusese rezident la acest spital.

Însă cel mai plăcut aspect al spitalizării sale rămânea faptul că în fiecare zi se afla lângă el Carol, citindu-i cu voce tare, fermecându-l cu povestirile ei nostime sau pur și simplu ținându-i de urât în tăcere.

– Când ne vom simți amândoi mai bine, spuse ea în cea de-a doua zi în timp ce rearanja florile trimise de Claudia și de Sally, cred că ar trebui să mai mergem o dată la Hanul Somonilor.

– De ce am face-o? întrebă Jason care, după experiența trăită, nu-și mai putea imagina că și-ar mai dori să viziteze vreodată locul acela.

– Aș vrea să încerc din nou o coborâre pe Cascada Diavolului, spuse bine dispusă Carol. Dar de data aceasta pe lumina zilei.

– Glumești!

– Vorbesc serios. Cred că e nemaipomenit sub razele soarelui.

O tuse ușoară îi făcu să-și întoarcă privirile spre ușa rezervei. Corpolența lui Curran și ținuta sa dezordonată

făceau o notă foarte discordantă cu atmosfera spitalului. Mâinile sale uriașe strângeau cu putere o pălărie de ploaie kaki, peste care trecuseră parcă roțile unui camion.

– Sper că nu te deranjez, doctore Howard, spuse el cu o politețe care nu îl caracteriza.

Jason bănuî că detectivul era tot atât de intimidat de atmosfera de spital cum fusese și el în secția de poliție.

– Nu ne deranjezi deloc, spuse el, ridicându-se în capul oaselor. Intră și ia loc.

Carol trase un scaun de lângă perete și îl așeză lângă pat. Curran se așeză, nelăsând pălăria din mâini.

– Ce-ți mai face piciorul? întrebă el.

– Bine, îi răspunse Jason. A fost o ruptură de mușchi. N-o să am nici o complicație.

– Mă bucur.

– Serviți o bomboană? îl întrebă Carol, întinzându-i o cutie cu bomboane de ciocolată pe care o trimiseseră secretarele de la GHP.

Curran le examinează cu grijă, alege o vișină învelită în ciocolată și o vârf pe toată în gură. După ce o înghiți, spuse:

– M-am gândit că ați vrea să știți ce a mai apărut nou în caz.

– Sigur că am vrea, interveni Jason.

Carol se așeză și ea pe marginea opusă a patului.

– În primul rând, Juan a fost arestat în Miami. Tipul are un dosar imens. E unul din darurile pe care Castro le-a făcut Americii. Acum încercăm să obținem extrădarea lui în Massachusetts pentru a-l judeca pentru omorârea lui Brennquist și lui Lund, dar va fi foarte greu. Se pare că alte patru sau cinci state, inclusiv Florida, îl vor pe nenorocitul ăsta pentru fapte similare.

– N-aș putea zice că-l compătimesc, spuse Jason.

– Tipul e un psihopat, fu de acord Curran.

– Cum a rămas cu GHP? întrebă Jason. Ai reușit să dovedești că factorul declanșator al genei morții era administrat prin picături de ochi chiar în cabinetul de oftalmologie?

– În problema asta lucrăm intens împreună cu procurorul general, răspunse Curran. Se pare că va ieși un adevărat scandal.

– Cât crezi că se va face public din toată povestea aceasta?

– Deocamdată nu ne putem da seama. Ceva va trebui să fie dat în vileag. Școala Hartford a fost închisă, iar părinții copiilor internați acolo nu sunt orbi. În plus, din câte am aflat de la procurorul general, un număr mare de familii din Boston au dat în judecată GHP, pretinzând despăgubiri de milioane de dolari. Shirley și gașca ei sunt terminați.

– Shirley... spuse Jason cu o privire tristă pe chip. Și când te gândești că într-o vreme, dacă nu ar fi apărut în viața mea Carol, eram cât pe-acți să mă încurc cu această doamnă.

Carol îi arată în glumă pumnul.

– Cred că-ți datorez niște scuze, domnule doctor, spuse Curran. La început te-am considerat o mare belea pe capul meu. Cu timpul, s-a dovedit că a-ți fost cel care a nimicit cea mai oribilă conspirație a morții de care am auzit vreodată.

– În mare parte asta s-a datorat șansei, spuse Jason. Dacă nu m-aș fi aflat alături de Hayes în noaptea morții sale, noi, doctorii, am fi crezut și acum că ne confruntăm cu un nou tip de epidemie.

– Hayes ăsta trebuie să fi fost un tip tare deștept, spuse Curran.

– Un adevărat geniu, interveni Carol.

– Știi ce mă frământă cel mai mult pe mine? reluă Curran. Până în ultima clipă a vieții, Hayes a fost convins că lucrează la o descoperire care va ajuta omenirea. Poate că și-a imaginat că va deveni un erou ca Salk*. Că va lua premiul Nobel și chestii de genul ăsta. Că va salva umanitatea. Nu sunt un om de știință, dar am impresia că domeniul de cercetare al lui Hayes este cât se poate de riscant. Știi la ce mă refer?

– Știu exact la ce te referi, spuse Jason. Știința medicală - a presupus dintotdeauna salvarea vieților și reducerea suferinței. În zilele noastre însă, știința a căpătat un potențial impresionabil. Lucrurile pot lua orice întorsătură.

– Din câte înțeleg, continuă Curran, Hayes a descoperit un medicament care producea îmbătrânirea și moartea în câteva săptămâni, fără să fi intenționant așa ceva. Asta mă face să cred că uneori o luați și voi razna. Greșesc cumva?

– Ai dreptate, fu de acord Jason. Poate că uneori prea multă deșteptăciune ne dăunează. E ca și cum am mușca la nesfârșit din fructul oprit.

– Așa e. Și vom fi din nou alungați din paradis, adăugă Curran. Că veni vorba, Unchiul Sam n-are niște câini de pază care să fie tot timpul pe urmele unora ca Hayes?

– Nu prea există multe informații utile în acest domeniu, spuse Jason. Există prea multe conflicte de interese. În plus, atât medicii cât și profanii au tendința de a crede că toate cercetările din domeniul medical sunt din capul locului folositoare.

---

*Jonas Salk - bacteriolog american care a pus la punct vaccinul antipoliomielitic (n.tr.)

– Grozav, pufni Curran. Un fel de mașină care aleargă fără șofer cu 160 de kilometri pe oră.

– E poate cea mai potrivită analogie pe care am auzit-o vreodată, spuse Jason.

– Mda, continuă detectivul ridicând din umerii săi uriași. Cel puțin putem lămuri situația de la GHP. Rechizitoriul oficial va fi redactat cât de curând. Desigur, toți suspecții au fost eliberați pe cauțiune. Dar cazul a căpătat un răsunset nemaipomenit. Toți directorii spitalului au început să se lovească pe la spate, încercând să invoce tot felul de pretexte. Se pare că, inițial, amicul nostru Hayes l-a abordat pe un oarecare Ingelbrook.

– Ingelnook. E unul din vicepreședinții de la GHP, spuse Jason. Se ocupă parcă cu finanțele.

– S-ar putea, continuă Curran. Se pare că Hayes l-a abordat pentru a face rost de un capital inițial cu care să facă față concurenței unei companii.

– Știu, spuse Jason.

Detectivul îi aruncă o privire aspră.

– Chiar știi? Și, mă rog, cât de mult știi despre afacerea asta, doctore Howard?

– N-are nici o importanță. Zi-i mai departe!

– Mă rog. Hayes trebuie să-i fi spus lui Ingelnook că era pe punctul de a descoperi un elixir al tinereții.

– Acesta ar fi fost conceput ca un antidot al factorului de declanșare al hormonului morții, spuse Jason.

– Ia stai un pic, îl întrerupse Curran. Poate că dumneata ar trebui să-mi vorbești despre asta și nu vice-versa.

– Iartă-mă, spuse Jason, dar se pare că am înțeles în fine despre ce e vorba. Te rog, continuă.

– Pe Ingelnook l-a încântat mai mult hormonul morții decât elixirul tinereții, continuă Curran. De mai multă vreme își frământa creierii să afle o metodă de a scădea

costurile pentru a menține competitivitatea GHP. Până în prezent, conspirația include doar șase persoane, dar nu e exclus să fie mai multe. Aceștia se fac vinovați de eliminarea unui mare număr de pacienți pe care-i considerau prea costisitori din punct de vedere al îngrijirii medicale. Frumos, nu-i așa?

– Așa că i-au ucis, spuse îngrozită Carol.

– Ei continuau să-și spună că acest proces era cât se poate de natural, completă Curran.

– Halal scuză! La urma urmei cu toții vom muri o dată și o dată, comentă cu amărăciune Jason.

Brusc, prin fața ochilor săi se perindară din nou chipurile pecienților pe care îi pierduse.

– Oricum, acesta va fi sfârșitul programului GHP, spuse Curran. În afara acuzațiilor pentru crimele comise există și o mulțime de reclamații pentru practici necorespunzătoare. În situația aceasta, bănuiesc că v-ați gândit deja să vă găsiți o altă slujbă.

– Așa se pare, spuse Jason, apoi își ridică privirea spre Carol și adăugă: Carol își va termina în curând studiile de psihologie clinică. Ne-am gândit să ne deschidem împreună un cabinet și, în ce mă privește, să revin la practica particulară. Pentru o vreme nu mai vreau să aud de nici o corporație.

– Sună foarte frumos, spuse Curran. În cazul acesta voi putea să-mi îngrijesc mintea și motorășul în același loc.

– Ai putea fi primul nostru pacient.

SFÂRȘIT